

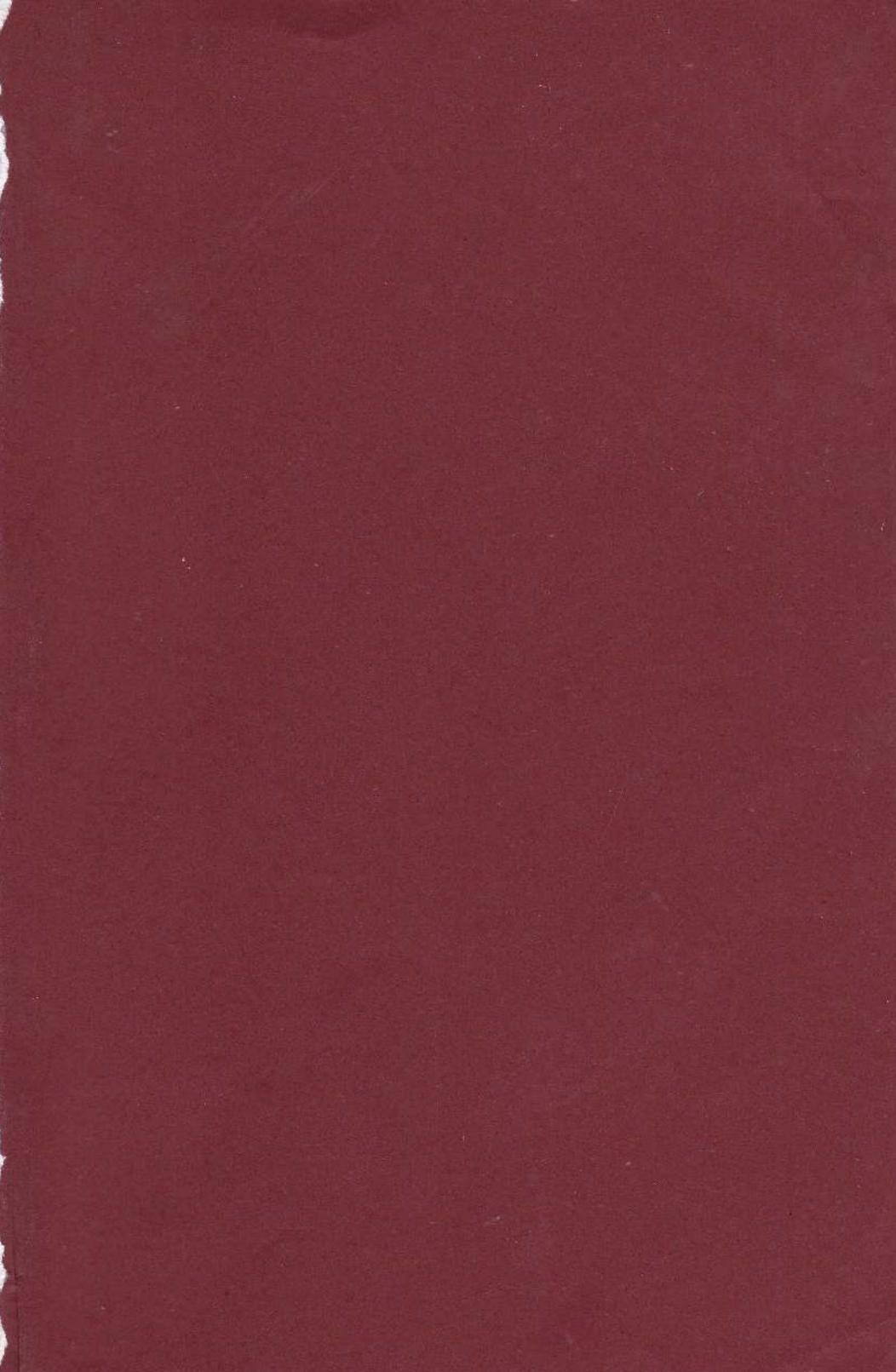
# சௌ நற்சிந்தனைக் களஞ்சியம்

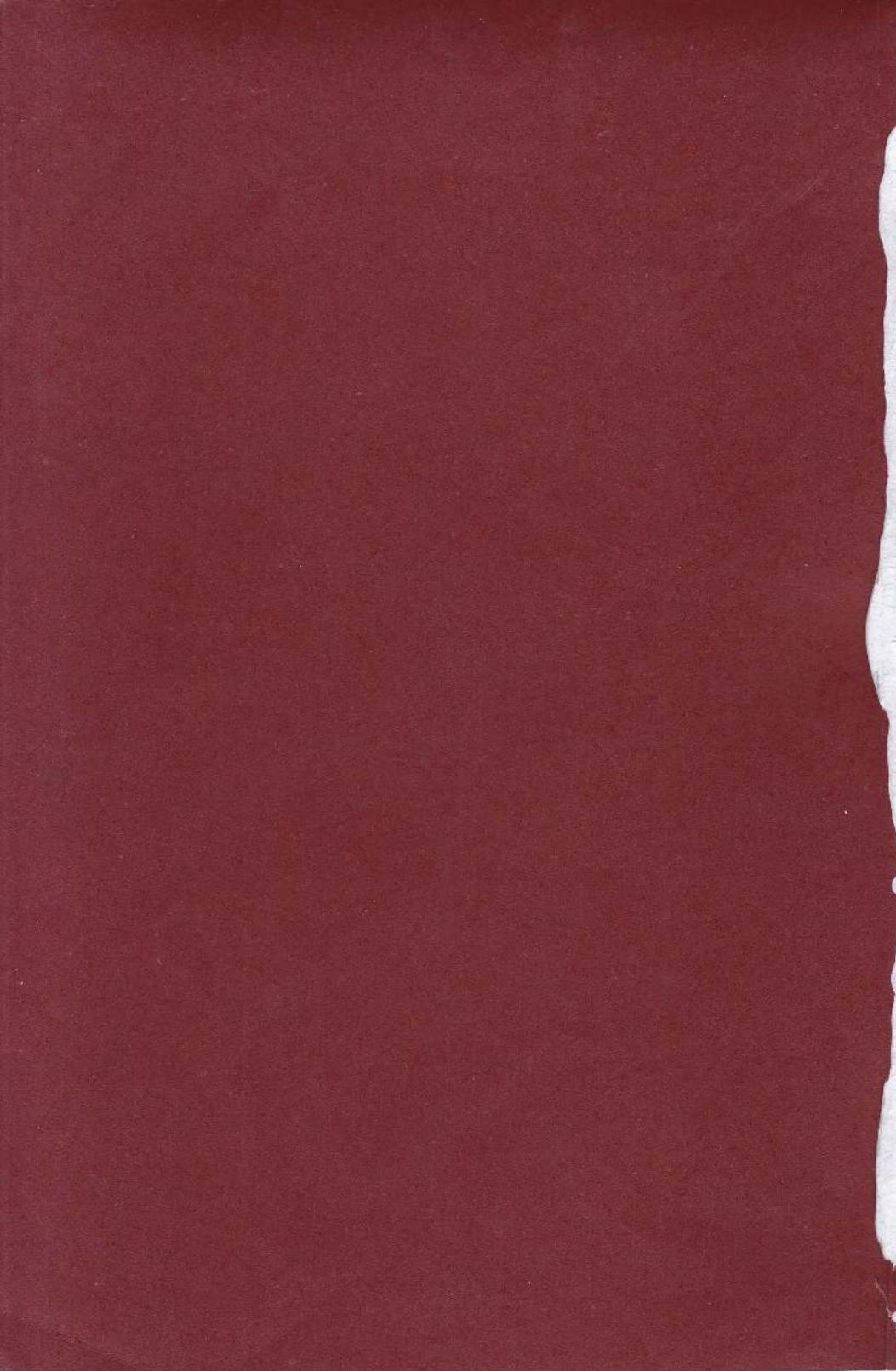


கலாபூஷணம், கலாநிதி  
குமாரசாமி சோமசுந்தரம்

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம்

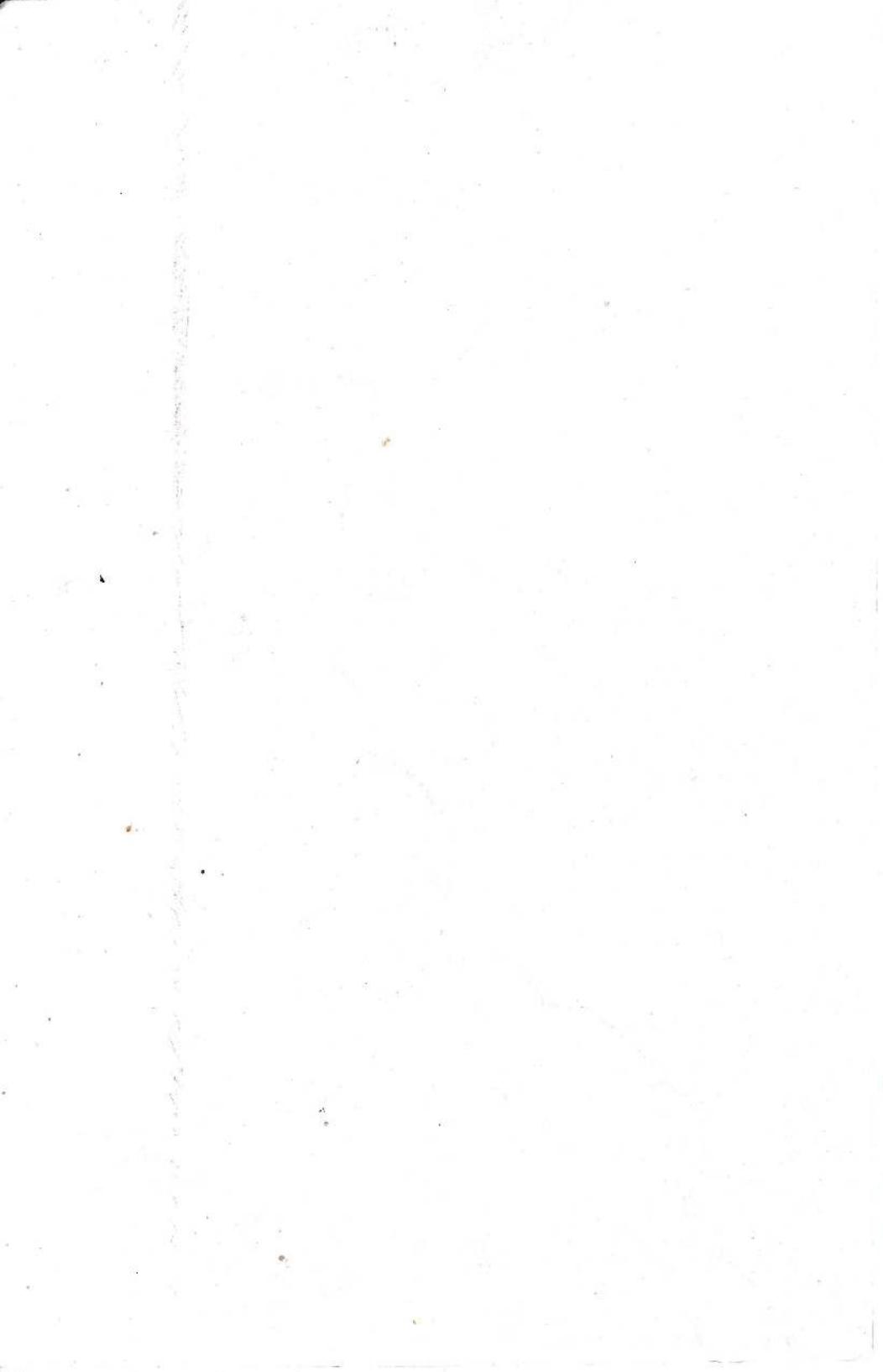






K. SOMASUNDARAM  
JUSTICE OF PEACE  
(ALL ISLAND) SRI LANKA.  
REG. No: 2000/07/WP/WI/B/305.

கைவ நற்சிந்தனைக் களஞ்சியம்



—  
சிவமயம்

# சைவ நற்சிந்தனைக் களஞ்சியம்

கலாட்சினாம், கலாந்தி  
குமாரசாமி சோமசுந்தரம்

வெளியீடு  
அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம்  
2012

நூலின் பெயர்	: சைவ நற்சிந்தனைக் களாஞ்சியம்
ஆசிரியர்	: குமாரஶாமி சோமசுந்தரம்
பதிப்புரிமை	: திருமதி வையல்நாயகி சோமசுந்தரம்
வெளியீடு	: அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் ஏ. சி. எஸ். சி. கட்டிடம் 91/5, சேர் சிற்றம்பலம் ஏ. கார்டினர் மாவத்தை கொழும்பு - 2, இலங்கை
பதிப்பு	: முதற் பதிப்பு, 2012
அச்ககம்	: குமரன் அச்ககம், 39, 36 வது ஒழுங்கை, கொழும்பு - 6
விலை	: ரூபா 250/=

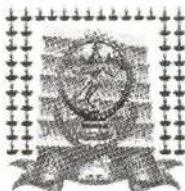
Name of the book	: Saiva Natchinthanai Kalanchiyam
Author	: Kumarashami Somasundaram
Copy Right	: Mrs. Thaiyalnayakl Somasundaram
Published by	: All Ceylon Hindu Congress A.C.H.C. Bldg., 91/5, Sir Chittampalam A. Gardiner Mawatha, Colombo - 2, Sri Lanka
Edition	: First Edition, 2012
Printed by	: Kumaran Press (Pvt) Ltd. 39, 36th Lane, Colombo - 6
Price	: Rs. 250/=

## சமர்ப்பணம்



அகில இலங்கை இந்து மாமன்றத்தின்  
முன்னாள் தலைவர்  
**திரு. வே. பாலசுப்ரமணியம்**  
அவர்களுக்கு.





AUM

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம்  
**ALL CEYLON HINDU CONGRESS**

(Federation of Hindu Religious Associations and Trusts in Sri Lanka)

**President:**  
V.Kailasapillai  
Phone: 2575566 (Res)  
Fax : 2575472  
harinmakk@gmail.com

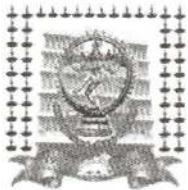
**Hony. General Secretary:**  
Kandiah Neelakandan  
Phone: 2580807 (Res) 2371100 (Off)  
Fax: 2371111  
neela@mnlaw.lk

**Hony. Treasurer:**  
V. Kandasamy  
Phone: 2586620 (Res)  
vkandasami@gmail.com

மாமன்றத்தின் தலைவர்  
மனிதநேயமாமணி வி.கயிலாசபிள்ளை அவர்களின்  
வாழ்த்துச் செய்தி

கலாநிதி குமாராசாமி சோமசுந்தரம் அவர்கள் 'தாம்பெற்ற இன்பம் பெறுக வையகம்' என்ற மனப்பாங்கினர். சீரிய சமய அறிவும் பழுத்த அனுபவமும் பெறப்பெற்ற இவர் தமது அறிவையும் அனுபவத்தையும் ஏனையோருடன் பசிர்ந்துகொள்ளும் முகமாக பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளை இலங்கை வாணொலி யூடாக வழங்கியவர். இவரது 'மனித விழுமியங்கள்' என்ற நிகழ்ச்சி மிகவும் பிரபல்யம் பெற்றது. மனித விழுமியங்களில் இதுவரை கைவிடப்பட்ட தத்துவ அறிவினையும் அவ் அறிவினால் ஏற்படுகின்ற ஒழுக்க விழுமியங்களையும் வளர்க்க அதுபேருதவியாக அமைந்தது. இதைப் போலவே கலாநிதி குமாராசாமி சோமசுந்தரம் அவர்கள் வாணொலி வழியாக வழங்கிய நற்சிந்தனைகள் வாழ்வியல் தத்துவங்கள் அடங்கியதாக அமைந்தன. சமய, சமூக, தமிழ் தொண்டாற்றிவரும் இவரது சேவை போற்றுதற் குரியது. இவர் ஏற்கனவே பல்வேறு சமய நூல்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள பெருமைக்குரியவர்.

சைவநற்சிந்தனை நூலோடு நின்றுவிடாமல் இன்னும் பல அரிய சமய நூல்களைப் படைத்து ஆசிரியர் நலமே நீட்டிவாழவேண்டுமென ஸ்ரீ சிவகாமி அம்பாள் சமேத ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானை வேண்டி வாழ்த்துகின்றேன்.



AUM  
**அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம்**  
**ALL CEYLON HINDU CONGRESS**  
(Federation of Hindu Religious Associations and Trusts in Sri Lanka)

**President:**  
*V.Kailasapillai*  
*Phone: 2575566 (Res)*  
*Fax : 2575472*  
*harlomak@gmail.com*

**Hony. General Secretary:**  
*Kandiah Neelakandan*  
*Phone: 2580807 (Res) 2371100 (Off)*  
*Fax : 2371111*  
*neela@mnlaw.lk*

**Hony. Treasurer:**  
*V. Kandasamy*  
*Phone: 2586620 (Res)*  
*vkandasami@gmail.com*

### வெளியீட்டுரை

எமது சமயத்தின் சிறப்பம்சங்களைச் சுகலரும் அறியவேண்டும் என்ற நல் நோக்குடன் எமது மாமன்ற வெளியீடுகள் குழு கடந்த பதினாறு ஆண்டு களுக்குமேல் பணியாற்றிவருகின்றது. குறிப்பாக கடந்த பதினாறு ஆண்டு களில் ஓவ்வொரு காலாண்டும் தவராது எமது 'இந்து ஒளி' இதழை வெளியீட்டு இந்நாட்டின் இந்து ஆன்மீக இதழ் வெளியீட்டு வரலாற்றில் சரித்திரம் படைத்து வருகின்றது.

மேலும், பல அறிஞர்களின் நூல்களை வெளியீட்டுவைப்பதுடன் சில பழைய நூல்களையும் மறுபதிப்புச் செய்து வருகிறோம். இந்தப் பணியில் குமரன் பதிப்பகம் எமக்கு தருகின்ற ஆதரவை நன்றிக்கடனுடன் குறிப்பிடக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

கலாந்தி குமாரசாமி சோமசுந்தரம் காலத்திற்குகாலம் எமது மக்களி டையே - குறிப்பாக இளம் சமுதாயத்தினரிடையே - சமயவிழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தி வரும் ஒரு கல்விமான். மாமன்றத்துடன் அவருக்கு இருக்கும் தொடர்பு நீண்ட வரலாறு. மாமன்ற உபதலைவர்களில் ஒருவராகவும் குழுத் தலைவராகவும் இருந்த அப் பெரியவரை இப்போது எமது மாமன்றத்தின் அறங்காவலர் சபை உறுப்பினராகவும் சமய விவகார குருகுலம் விளாக்கள் குழுத் தலைவராகவும் தெரிந்தெடுத்து அவரின் அறிவையும் அனுபவத்தையும் மாமன்றம் மூலம் இலங்கை வாழ் இந்து மக்களுக்கு நல்கி வருகிறோம்.

அவர் காலத்திற்குக் காலம் உதிர்த்த சைவ நற்சிந்தனைக் கருத்துக்களைத் தொகுத்து வெளியிட அவரின் அனுமதி கேட்டப்போது அவர் தயங்காது சம்மதித்தார். எமது மாமன்றத் தலைமையகக் கட்டிடத்தைக் கட்டுவதற்கு உந்தியாக உசார்தந்து உழைத்தபெருமகன் மறைந்த மாமன்றத்தலைவர் அமரர் வே.பாலசுப்பிரமணியம் ஆவார். அவரின் 20வது நினைவு சமயத்தில் இந் நூலை அமரர் பெருமகனுக்கே சமர்ப்பித்து வெளியீடுவதில் மாமன்றம் மன்றிறைவு காண்கின்றது.

இவ்வாறான நூல்கள் இன்றைய சமுதாயத்திற்கு மட்டுமல்ல எதிர்கால சமுதாயத்திற்கும் நன்மைபயக்கும் வகையில் வெளியிடவேண்டும் என்பதே மாமன்றத்தின் நோக்கமாகும். இந்தப் புனிதப்பணியில் எம்முடன் சகலரும் இணைந்து மேலும் அதனை எடுத்துச்செல்ல உதவவேண்டும். அதற்கு கலாநிதி குமாரசாமி சோமசுந்தரம் போன்ற பெரியோர்களும் ஏனைய ஆர்வாலர்களும் உதவவேண்டும் என வேண்டிக்கொண்டு பூநி சிவகாமி சமேத பூநி நடராஜப் பெருமானின் திருவருளையும் வேண்டி வணங்கி நிற்கின்றோம்.

கந்தையா நீலகண்டன்  
பொதுச் செயலாளர்  
அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம்

## முகவுரை

சைவசமயம் உலகின் மூத்த சமயம். மனித நாகரிக வரலாறு தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே சைவசமய வரலாறும் ஆரம்பிக்கின்றது. இதற்குப் போதிய சான்றாதாரங்கள் அகழ்வாராய்ச்சிகள் மூலம் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. சனாதன தர்மம் ஆக விளங்கும் சைவநெறி, இன்றும் என்றும் வாழும் சமய நெறியாக உள்ளமை, அதன் மனித வாழ்க்கையைப் பண்படுத்திச் செம்மைப் படுத்தும் பேராற்றல் உடைமையை உறுதிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

ஆன்மீகத்தை உயர் குறிக்கோளாகக் கொள்ளும் சைவநெறி, அதன்வழி, மனிதர்கள் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்தல்; மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழ்தல் ஆகிய உலகியல் சார்ந்த குறிக்கோள்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளது.

மனித வாழ்க்கை மேம்பாடு அடைவதற்கு, மனிதர்கள் சமூகமய மாக்கப்படுதல், கலாசார மயமாக்கப்படுதல் என்பன எத்துணை அவசியமோ, அத்துணை தேவையும் அவசியமும் மனிதர்கள் ஆன்மீகமயமாக்கப்படு தலுக்கும் உள்ளமையை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஆன்மீகம், உலகியல் இரண்டும் ஒன்றிற்கொன்று முரண்பாடு கொண்டன வல்ல. இரண்டும் இணையக்கூடியவை; இணைய வேண்டியவை.

மனிதர்கள் ஆன்மீக வளம் கொண்டவர்கள். ஆன்மீகம் மனிதருள் வளமாக மாத்திரம் ஆழ்ந்து கிடந்து விட்டால் போதாது. அந்த அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்த இயற்கை வளம் வெளிப்படுத்தப்பட்டு, உரிய முறையில் பயன்படுத்தப்படவும் வேண்டும். மனித வாழ்க்கையில், விழுமியங்களாக; நல்லிலாழுக்கப் பண்புகளாக; தெய்வீகக் குணங்களாக, அறநெறி களாக ஆன்மீகம் பரிணாமிக்க வேண்டும்.

‘மனிதனுள் ஆழ்ந்து கிடக்கும் தெய்வீகத்தை  
வெளிப்படுத்துவது சமயம்’

- சுவாமி விவேகானந்தர்

“மனிதனுள் புதைந்து கிடக்கும் பூரணத்துவத்தை  
வெளிப்படுத்துவது கல்வி”

- சுவாமி விவேகானந்தர்

மனிதர்கள் சமயிகள் ஆக வேண்டும். அதன் வழி அவர்கள் ஆன்மீகர்களாக மலர்ச்சியும்; வாழ்வில் பண்புடையாராக வளர்ச்சியும் உயர்ச்சியும் பெற வேண்டும்.

தற்கால அதிவேக உலகமயமாதல் யுகத்தில், உலகியல் சார்ந்த விடயங்கள் அனைத்தும், ஆன்மீகத்துடன் இணைய விடாது தனிமைப்படுத்தப்பட்டும், ஆன்மீக விழுமியங்கள் ஓரங்கட்டப்பட்டும் வருதல், ஒளிவு மறைவின்றி, வெளிப்படையாகவே நடைபெற்று வருகின்றது. அதனால், தற்காலத்திலும்,

எதிர்காலத்திலும், மனிதர்களுக்கோ மற்றைய உயிரினங்களுக்கோ, உடமை களுக்கோ, இயற்கை வளங்களுக்கோ, பொருள்களுக்கோ ஏற்படப் போகும் அவலங்கள், ஆழிவுகள், அனர்த்தங்கள், தீய விளைவுகள், தீமைகள் என்பன வற்றை முன்கூட்டியே, ஆழமாகச் சிந்தித்து ஆராய்ந்து அவற்றைத் தடுக்கவும் தவிர்க்கவும் கூடிய வழிமுறைகளை, உபாயங்களை அறிந்து, செயற்பட வேண்டியது, உடனடித் தேவையாக உள்ளது.

வேகத்தை விவேகத்தால் சீர் செய்ய வேண்டும். உலகியல் காரியங் களுடன் ஆள்மீகத்தை இணைப்பதன் மூலமே, நிலைமையைச் சீர் செய்ய முடியும் என்பது, உணர்ப்பட வேண்டியது. உலகியலும், ஆள்மீகமும் இணைந்திருப்பதே நீதி. அதுவே சைவநீதி. இந்த 'மேன்மை கொள் சைவநீதி' உலகம் முழுவதும் பரவும் வகை செய்ய வேண்டும். இதுவே இன்றைய அந்தியாவசிய தேவையாகும். இத்தேவையை நிறைவு செய்ய வேண்டிய பொறுப்பும் கடமையும் இன்றைய தலைமுறையினருக்கு உரியது.

சைவம் சிவசம்பந்தம் உடையது. சிவம் என்பதற்கு அன்பு, நீதி, உண்மை, நன்மை, அழகு, செம்மை, ஆனந்தம் எனப் பொருள் கொள்வர். 'அன்பே சிவம்', 'நீதியே சிவம்', 'உண்மையே சிவம்' என அருளாளர்களால் உணர்ப்பட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை நோக்கற்பாலது. சிவத்தின் பொருளானார்ந்தவர்களே சிவசம்பந்திகள் ஆவார். சைவர்கள் சிவசம்பந்த முடையவர்கள் என்பதை எவ்வேளையிலும் நினைவிற் கொள்ளுதல் அவசியம்.

சிவத்தின் பொருள் உணர்ந்த சைவமக்கள், சிவத்தின் கருத்தை அறிந்து, அதற்கேற்ப நல்லனவற்றை ஏற்று, அல்லனவற்றை விலக்கி வாழும் வாழ்வு, ஆள்மீக வாழ்வு ஆகும். இத்தகைய ஆள்மீக நெறியிடன், மனித விழுமியங்கள் பேணி வாழ்கின்ற வாழ்க்கை முறையால் நாமும் நலமுடனும், அமைதியுடனும், நிறைவுடனும் வாழலாம்; அதே வேளை ஏனையோரையும் எம்மைப் போன்று, நலமாகவும் அமைதியுடனும் வாழ வைக்கலாம். தனிமனித, குடும்ப, சமுதாய, உலக அமைதி அப்பொழுது உறுதியாகி விடும்.

'சைவநற்சிந்தனைக் களஞ்சியம்' என்னும் இந்நாலில் எழுபது ஆள்மீக வாழ்வியல் சிந்தனைக் கட்டுரைகள் களஞ்சியப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம், அதன் சமய, சமூகப் பணிகளில் ஒன்றாக, இந்நாலை அச்சிட்டு வெளியீடு செய்யும் கைங்கரியத்தை, ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. அதனை, ஸ்ரீ சிவகாம சந்தரி அம்பாள் சமேத தில்லை நடராஜப் பெருமானின் திருவுருட்பேறு என எண்ணி அப்பெருமானை ஏற்றிப் போற்றுதல் செய்கிறோம். 'ஆட்டுவித்தால் ஆரோருவர் ஆடாதாரே', என்பது பொருள் பொதிந்த வாசகம். அகில இலங்கை இந்து மாமன்றத்திற்கு எமது மனம் நிறைந்த நன்றிகள் உரித்தாகுக. குறிப்பாக, மாமன்றத் தலைவர், மனிதநேய மாமணி உயர்த்திரு. வி. கபிலாசபிள்ளை; பொதுச் செயலாளர் உயர்த்திரு. கந்தையா

நீலகண்டன் ஆகியோருக்கும்; மாமன்ற முகாமைப் பேரவையினருக்கும் எனது உள்வகனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள் கிறேன்.

இத்தருணத்தில், அகில இலங்கை இந்து மாமன்றத்தின் பொதுச் செயலாளர், உயர்த்திரு. கந்தையா நீலகண்டன் அவர்கள் இந்நாலை அச்சேற்றி, வெளியீடு செய்யும் பொறுப்பினை ஏற்று, சிர்த்தையோடு பணியாற்றி, நிறைவு செய்தமைக்கு, அவருக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றியைக் களிவோடு தெரிவித்து மகிழ்கிறோம். அவர் சொல்வதைச் செய்பவர்; செயல் வீரர்; சாதனையாளர். அவரை வாழ்க வளமுடன் என வாழ்த்துகிறோம்.

இந்நாலினை அழகாக அச்சிட்டு, வழங்கிய குமரன் பதிப்பகத் தினருக்கும், அதன் உரிமையாளர் திரு. க. குமரன் அவர்களுக்கும் எமது நன்றிகள் உரித்தாகுக.

எனது நூல்களை வாசித்து, ஆதரவு நல்கி, எனது பணியை ஊக்குவித்து வரும் வாசக அன்பர்களுக்கு நன்றிகள் பலப்பல.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, எம்மை ஆளுமீகப் பணியில் ஈடுபாடு கொள்ளத் திருவருள் பாலித்து, வழிப்படுத்தி, நெறிப்படுத்தி, உள்நின் றுணர்த்தி, உணர்ந்தவற்றை வெளிப்படுத்தி, அருள் புரிகின்ற எல்லாம் வல்ல சிவபரம்பொருளை ஏற்றிப், போற்றி, வாழ்த்தி வணங்குகிறோம். வாழ்க வையகம், வாழ்க வளமுடன்.

“இன்பமே சூழ்க, எல்லோரும் வாழ்க”

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

இல. 16, 6/2, வண்டர்வேர்ட் இடம்  
தெகிவலை, இலங்கை.

குமாரசாமி சோமசுந்தரம்

No. 16, 6/2, Vandervert Place,  
Dehiwala, Sri Lanka.  
24.08.2012

## பொருளாக்கம்

வாழ்த்துச் செய்தி	vii
வெளியீட்டுரை	viii
முகவுரை	x
1. ‘ஓம்’ என்னும் பிரணவம்	1
2. விநாயகர் மகிழை	4
3. சிவபரம்பொருள்	6
4. சக்தி தத்துவம்	8
5. முழுதும் உண்மை	11
6. நீலகண்டரின் தலைமைத்துவம்	13
7. சிதம்பரம் தலமகிழை	15
8. சேவல் கூவல்	17
9. மகா ஷிஞ்ஞாவின் வாமன அவதாரம்	20
10. எளியதும் அரியதும்	23
11. துவாரபாலகர்	25
12. திருமூலர்	27
13. தைப்பொங்கல்	30
14. போகிப் பண்டிகை	32
15. தைப்பூசம்	34
16. சிவராத்திரி	37
17. சித்திரைப் பூரணை	40
18. ஆடி அமாவாசை	44
19. ஆவணி ஞாயிறு	47
20. வெள்ளிக்கிழமை பீரதம்	49
21. திருக்கார்த்திகை விரதம்	52

22. திருவெம்பாவை	55
23. மாதங்களில் மார்கழியின் சிறப்பு	58
24. திருவைந்தெழுத்து	61
25. விழுது மகிமை	63
26. சைவத்தின் திருநூல்கள்	66
27. புராண இதிகாசங்கள் - தவக்கதைகள்	68
28. சைவசமய குரவர்	70
29. சைவத்திருமுறைகள்	72
30. பக்தியின் பரிமாணம்	74
31. கோமாதா	76
32. ஆலயதரிசன விதிமுறைகள்	78
33. ஆலயங்களில் அமைதியும் தூய்மையும்	81
34. வீட்டில் வழிபாடு	84
35. குத்து விளக்கேற்றல் - முக்கியத்துவம்	86
36. வழிபாடு - அதன் பன்மைத்துவம்	88
37. 'பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை'	92
38. உயிருக்கு நலம் தரும் பிரார்த்தனை	95
39. மனிதப் பிறவியின் மாண்பு	97
40. இல்லறமே நல்லறம்	100
41. மக்கள், தேவர், நரகர்	102
42. இளமையிற் கல்	104
43. சுத்தம் சுகம் தரும்	107
44. மனத்துக்கண் மாசு இலன் ஆதல் - அறம்	109
45. வைகறைத் துயிலெழு	112
46. பண்புடையாரே மேலோர்	114

47. சேவை செய்வதே ஆனந்தம்	116
48. சமயம் ஆவது யாது?	119
49. சைவத்தின் சாரம் - அன்பும் அஹிம்சையும்	121
50. சைவ ஆசார கீலங்கள்	123
51. சைவசமயி - இலட்சணங்கள்	125
52. உலகினை ஒன்றாகக் காண்பதே சைவம்	127
53. சைவசமய மரபு	129
54. சைவசமயம் ஒரு வாழ்க்கை நெறி	132
55. சைவசமயமும் சமூகமும்	134
56. ஆன்மீகப் பயிற்சியும் தேர்ச்சியும்	137
57. ஆன்மீக வாழ்வு என்பது யாது?	140
58. உலகியலும் ஆன்மீகமும் இணைய வேண்டும்	143
59. சைவக் குடும்பத்தின் இலட்சணங்கள்	145
60. மகிழ்ச்சியாக வாழ வழி	147
61. நான் யார்?	150
62. புலாலுண்ணாமை	152
63. 'யாவர்க்குமாம் உண்ணும்போது ஒரு கைப்பிடி	154
64. 'அறஞ்செய விரும்பு'	156
65. உலகமயமாதல் எதிர் ஆன்மீகமயமாதல்	159
66. ஆன்மீகம்சார் கல்வி	162
67. கற்றாங் கொழுகு	165
68. பெற்றோர் கவனத்திற்கு	167
69. விடுதலை - தீய பழக்கத்திலிருந்து	170
70. பரப்பிரம்மம்	172



## ‘ஓம்’ எனும் பிரணவம்

ஓம் என்பது சைவமக்களுக்குப் புனிதமானதும் தெய்வீகம் நிறைந்ததுமான மகா மந்திரம். ஓம் என்பது பிரணவ மந்திரம். உலகின் எல்லாப் பொருள் களையும் உள்ளடக்கிய குறியீடு ஆகும். ஓம் எனும் மகா மந்திரம் இறைவனை அனுகுவதற்கும் அடைவதற்கும் மிகச் சிறந்த வழியும் துணையும் ஆகக் கருதப்படுகிறது.

அநாதியில், ஓப்பற்ற பேரமைதியிலிருந்து இறைவனின் வாக்காகவும் ஓலி வடிவாகவும் நாதப் பிரம்மம் தோன்றியது. அதுவே முதல் ஓலி ஆகும். அதுவே ஓங்காரம். ஓம் எனும் ஓலியிலிருந்துதான் ஆகாயவெளி, காற்று, தீ, நீர், நிலம் எனும் பஞ்சஸூதப் படைப்புக்கள் முழுவதும் வெளிப்பட்டன. இந்த வகையில், உலகின் படைப்புக்கள் முழுவதிலும் ஊடுருவிச் செறிந் துள்ளது, இந்த ஓங்காரம். அது படைப்பின் உயிர்த் தத்துவம் என்று கூறப்படுகிறது. ஓங்காரம் எல்லா உயிரிலும் பரவியிருக்கிறது என்பதால், அது பிரணவம் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. உயிர், பிராணன் என்னும் சொல் வினாலும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

ஓங்காரத்தை உச்சரித்தல், வழிபடுதல் என்பன இறைவனை வழிபடுதலாகும். ஓம் என்ற பதம்தான் ஓப்பற்ற இறைவனின் உண்மை வடிவம்; ஓங்காரத்தை மட்டும் உச்சரித்துக் கொண்டு பரம்பொருளைத் தியானிக்க வேண்டும் என்று உபநிடதங்கள் கூறுகின்றன. ஓங்காரத்தின் மகிழை இவ்வாறு பேசப்படுகிறது. ஓங்காரமே இறைவன்; அதேவேளை இறைவனை அறிவதற்கான வழிமுறையும் அதுவாக உள்ளது என்று நூல்கள் கூறும்.

குணங்குறிகள், நாமருபம் இல்லாத பரம்பொருளை, மனதை ஒருமுகப் படுத்தித் தியானித்தல் என்பது பெரும்பாலான சாதாரண மக்களுக்குச் சாத்தியமாகாது. அதனால் சகுண தெய்வம், உருவம், நாமம், குணங்கள், குறிகளுடன் கூடிய கடவுளே சாதாரண மக்கள் மேற்கொள்ளும் சமயத்திற்கு ஆதாரமாவார்.

மக்கள் அறிந்து கொள்வதற்கும், விளங்கிக் கொள்வதற்குமாக, எல்லையற்ற பரம்பொருள், அறிவின் எல்லைக்குட்பட்டுக் கீழிறங்கி வந்து, மனிதின் விருப்பத்திற்குத் தகுந்த முறையில் நாம ரூபங்கள் குணங்கள் என்பவற்றுடன் நமக்குப் புலப்படுகிறார் என்ற தத்துவமரபு எம்மிடையே நெடுங்காலமாக

இருந்து வருகிறது. இந்த வகையிலேயே ஆலயங்கள், விக்கிரக வழிபாடுகள், இஷ்ட தெய்வ வழிபாடுகள், நித்திய நைமித்திய பூசை ஆராதனைகள், திருவிழாக்கள் முதலியன தோற்றம் பெற்று நடந்து வருகின்றன.

சிவன், விநாயகர், அம்பாள், சுப்பிரமணியர், விஷ்ணு முதலிய கடவுளர் களைத் திருவுருவங்களாகப் பிரதிஷ்டை செய்து திருநாமங்களை உச்சரித்து வழிபாடு செய்கின்றோம். ஓவ்வொரு திருநாமத்திற்கும் முன்னால் ஓம் எனும் ஓங்கார மந்திரத்தையும் சேர்த்தே உச்சாடனஞ் செய்யப்படுகிறது. இதிலிருந்து ஓங்காரம் கடவுளின் எந்த நாமத்தையும், உருவத்தையும் அடக்கிக் கொள்ளக்கூடியது என்பதை அறிய முடிகிறது.

அகர, உகர, மகர மெய் ஓலி, ஓம் என்று உச்சரிக்கப்படுகிறது. ஓவ்வொரு திருநாமத்துக்கும் ஒரு பீஜ அட்சரம் உண்டு என்றும் அதன்படி, 'அ' என்பது பிரமாவையும்; 'உ' என்பது விஷ்ணுவையும்; 'ம்' என்பது சிவனையும் குறிக்கும் என்றும் கூறப்படுகிறது. ஓம் என்று உச்சரிக்கப்படும்போது இறைவனின் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய முத்தொழில்களை ஆற்றும் முழுமூர்த்திகளையும் தன்னுள் கொண்டுள்ளது.

'அ' பிரமாவைக் குறிக்கும் போது பிரமாவிடமிருந்து இணைபிரியாத சரஸ்வதி தேவியின் தன்மையையும் குறிக்கிறது. சரஸ்வதி பிரமாவின் அறிவும் ஞானமும் ஆகும்.

இலக்குமி, விஷ்ணுவிடமிருந்து இணைபிரியாதவள். செல்வத்திற்கு அதிபதி. அழகு சொரூபி. விஷ்ணுவின் தூய கருணையம்சமாக விளங்குபவள் இலக்குமி. விஷ்ணுவைக் குறிக்கும் 'உ' கரம் இலக்குமியையும் சேர்த்தே குறிக்கிறது என நூல்கள் கூறும்.

பார்வதி தேவி சிவனின் ஒரு பாகத்தாள் ஆக உள்ளாள். சிவனின் சத்தியம்சம் உமையே. மகேஸ்வரரைக் குறிக்கும் 'ம்' எழுத்து பார்வதி தேவியையும் சேர்த்தே குறிக்கிறது.

எல்லாத் தெய்வங்களின் நாமங்களும் பிரணவத்தினுள் அடக்கம். தெய்வங்களின் திருநாமங்கள் தம்மிலே சக்தி வாய்ந்தவையாக இருப்பினும், அவற்றிற்கு முன் 'ஓம்' ஓலிக்க வேண்டியது முக்கியம். அது மரபாகவும் வளர்ந்து வந்துள்ளது.

ஓம் எனும் பிரணவ சொரூபியாக விளங்குபவர் விநாயகப் பெருமான். அதனாலேயே, விநாயகர் பூசைக்குப் பிறகுதான், எந்தச் சடவும், எந்தக் கிரியையும், பார்வதி பரமேஸ்வரனுக்குரிய பூசையும் கூட நடத்தப்பட வேண்டும் என்னும் நியதி இருந்து வருகிறது. அவ்வாறு செய்யாவிடின் பயன் இல்லாமல் போதல் மட்டுமல்ல, இடையூறுகளும் நேரும். பிள்ளையாரை நினைக்காமல், சிவன் தேரேறித் திரிபுர சங்காரத்திற்குப் புறப்பட்ட

போது தேரின் அச்சு முறிந்து, கருமம் தடைப்பட்ட புராண வரலாறு இதற்குச் சான்றாகும். சிவனுக்கு, மைந்தனான முருகன் பிரணவப் பொருளை உணர்த் திச் சவாமிநாதன் ஆனமையும் நமக்குத் தெரியும். 'பிரணவப் பொருளாம் பெருந்தகை ஜூங்கரன்'என விநாயகர் சிறப்பிக்கப் பெறுகிறார். விநாயகருக்கு முதல் வணக்கம் செலுத்தப்படுவது போன்று, எந்த மந்திரத்துக்கோ, திரு நாமத்துக்கோ முன்பு 'ஓம்' எனும் பிரணவம் ஒவிக்கப்படுகிறது. (ஜூங்காரத்தை இறைவனின் நாமங்களுடனும் மந்திரங்களுடனும் முன்னுக்கு இணைத்துக் கூறுவதால் அவற்றின் சக்தி பன்மடங்கு அதிகரிக்கிறது என்பதை உணர்வோமாக.)

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமேலாம்"

## விநாயகர் மகிழமை

விக்னேஸ்வரர், விக்கினராஜா என்ற பெயர்களைத் தாங்கியிருப்பவர் விநாயக் கடவுள். அவர் பேராற்றல் படைத்தவர். அவரை அணுகி வழிபாடு செய்பவரின் விக்கினங்கள், துன்பங்கள், துயரங்களை நீக்கியருளுபவர். அதேவேளை தன்னை அணுகாதவர்க்கு விக்கினங்களை வருவிப்பவரும் ஆக உள்ளார். விக்கினங்களை வருவிப்பதற்குக் காரணம், அவற்றின் மூலம் அவர்கள் தம்மை அணுகச் செய்வதற்காகும். கஷ்டங்கள், துன்பங்கள் வரும்போது மட்டும் கடவுளிடம் ஓடிச் சென்று முறையிடுவதும், நேர்த்திக் கடன்களை நிறைவேற்றுவதும், அழுது அரற்றுவதும் மக்களின் இயல்பாகி விட்டது. சந்தோஷமும், இன்பமும், செலவங்களும் நிறைந்திருக்கும் போது கடவுளை மறந்து விடுவதும் தமது கெட்டித்தனங்களைப் பெரிதாகப் புகழ் வதும்கூட மனித இயல்பாகி வருகிறது. உண்மையில் இது மனித இயல்பு அன்று; மனித இயல்புக்கு மாறானது என்பதையும் நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். எனவேதான், எம்மில் கருணை கூர்ந்து, நாம் கடவுளை மறந்த வேளைகளில் எமக்கு விக்கினங்களைக் கொடுத்து, தன்னை நாடவைக்கும் செயலில், விநாயகப் பெருமான் ஈடுபடுகின்றார். அதனால் விக்னேஸ்வரர், விக்னராஜா என்ற பெயர்களையும் பெறுகிறார், விநாயகர்.

விநாயகர் அளப்பருங் கருணையுடையவர். எத்தகைய வெவ்வினைகள், கொடுமைகள், பாவங்கள் உடையவர்களும் விநாயகரை மனம், மொழி, மெய்யினால் அன்போடு வழிபட்டு வந்தால் திருவருளைப் பெற்று அவற்றின் வெம்மையைத் தணித்துக் கொள்ள முடியும்.

முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானே திரிபுர சங்காரத்தை நிகழ்த்து வதற்கு விநாயகப் பெருமானை முதலில் நினைக்காமல், அவரை அலட்சியம் செய்து, தேரேநிச் சென்றமையால், தேர்ச் சில்லுக்கு நேர்ந்த கதி எமக்குத் தெரிந்ததே.

பிரம்மதேவன் படைத்தல் தொழிலைச் செய்பவர். ஒருமுறை விநாயகருக்கு முதல் வணக்கம் செய்யாமல், சிருஷ்டித் தொழிலைச் செய்ய ஆரம்பித்தார். அகம் பிரம்மம் தான் காரணம். சிருஷ்டிக்கப்பட்டவையோ பேயும், பிசாகமாகக் காட்சியளித்தன. அவை என்ன செய்யுமோ அவற்றைச் செய்தன. துன்பங்கள் விளைந்தன. தன் படைப்புக்களைக் கண்டு பிரம்மாவே நடுநுங்கினார். விநாயகரை நினையாமல், அவரை முதலில் வணங்காமல்,

தான் படைத்தல் தொழிலைத் தொடங்கியமையினால்தான், தம்மால் படைக் கப்பட்டவை யாவும் பேய்களும் பிசாககளும் ஆயின் என்பதைப் பிரமா விளங்கிக் கொண்டார். உடனே ‘ஓம்’ எனும் ஏக மந்திரத்தை விநாயகரை நினைந்து, பிரமா செபித்தார். விநாயகர், பிரமாவுக்குக் காட்சி தந்தார். சித்தி, புத்திகளைப் புத்திரிகளாகப் பெறும் பேற்றினைப் பிரமாவுக்கு அருள் பாலித்தார். விநாயகரின் சக்திகளே சித்தியும் புத்தியும். பிரமா, தன்னுடைய புத்திரிகளை விநாயகரையே மணந்து கொள்ளும்படி வேண்டி நின்றார். விநாயகரும் சம்மதம் தெரிவித்து அவர்களை மணந்து கொண்டார். பிரமாவின் சிருஷ்டித் தொழிலும் செம்மையாக நடைபெறலாயிற்று.

மகா விஷ்ணு விநாயக சடாட்சர மந்திரத்தை, சிவபெருமானிடம் கேட்ட நிந்து செபித்தார். மதுகைடபவர்களை வெல்லும் சக்தியைப் பெற்றார்.

மகாவிஷ்ணு, வன்னி விநாயகரைப் பூசித்து இரணிய கசிபுவை வென்றார் என்றும், வாமன், கணபதியை வழிபட்டு மாபவியை வென்றார் என்றும் நூல்கள் கூறும்.

இந்திரன் விநாயக மந்திரத்தைச் செபித்து வந்ததால் தன்னுடைய அடாத செயலால் ஏற்பட்ட ஊன இந்திரியத்தை ஞானேந்திரியமாக மாற்றப் பெற்றான்.

தேவர்கள் விநாயகரைத் தொழுது, கணபதி அஷ்ட அட்சர மந்திரத்தை உபாசித்து, அசுரர்களால் இழந்த பதவிகளையும் செல்வங்களையும் மீளப் பெற்றனர்.

வியாச முனிவர் பாரதம் பாட, யாராவது வேகமாக எழுத வேண்டுமே, யாரை அதற்கு அமர்த்தலாம் என்று சிந்தித்த பொழுது, ஞானத்தின் திரு வுருவாகத் திகழும் விநாயகரே முற்றிலும் பொருத்தமானவர் எனத் தீர்மானித்தார். வியாசர், விநாயகரை வழிபாடு செய்தார். வழிபாட்டிற்குக் கைமேல் பலன் கிடைத்தது. விநாயகப் பெருமான், வியாசர் முன் தோன்றி, உலக மேன்மைக்காக அப்பணிக்கு இசைந்தார். விநாயகர் அருள் பெற்றே வியாசர் பதினெண்ண்புராணங்களையும் அருளிச் செய்தார்.

விநாயகரைப் பூக்கொண்டு தினமும் வணங்கி வழிபாடு செய்து வந்தால், வாக்கு உண்டாகும்; நல்ல தூய மனம் உண்டாகும்; மாமலராள் நோக்கு உண்டாகும், நோயற்ற வாழ்வும் கிடைக்கப் பெறும் என்கிறார் ஒளவையார். விநாயகரை அறுகம்புற்களாலும் வன்னிப் பத்திரங்களாலும் அர்ச்சிப்பது அதிவிசேஷமானது. விநாயகரை வணங்கி விவேக விருத்தியும் காரிய சித்தியும் பெறுவோம்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## சிவபரம்பொருள்

சிவபெருமான் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவர்; பிறப்பு, இறப்பு அற்றவர். எக்காலத்திலும் நித்தியமாக உள்ளவர் சிவபெருமான் ஒருவரே. சிவபெருமான், காலகாலன்; காலனைக் காலால் உதைத்தவர். காலத்தை வென்று நிற்கக் கூடிய பேராற்றல் சிவபெருமானைத் தவிர வேறு எவர்க்கும் கிடையாது. ஊழிக் காலத்திலும் அழியாது நிற்கும் ஒரே பரம் பொருள் சிவம். அவரைத் தவிர வேறு யார் இவ்வுலகின் கருத்தாவாக இருக்க முடியும். அதனாலேயே, நாவரர் பெருமானும் தமது கைவ வினாவிடையில், உலகத் திற்குக் கருத்தா, சிவபெருமான் என உறுதியாகக் கூறியுள்ளார்.

சிவபெருமானே எமது முழுமுதற் கடவுள். அவரை நம்பித், துதித்துப், பக்தி செய்து வழிபடுவார்க்கு இகசகம், பரசுகம் இரண்டும் கிட்டும். யம பயம் என்னும் மரண பயம் நீங்கும். எதற்கும் பயப்பட வேண்டிய நிலை ஒருபோதும் ஏற்படாது. ‘நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்’ என்று அப்பரடிகள் கூறுவதற்கு எத்துணை அஞ்சாமை, மன உறுதி, தைரியம் வேண்டும். அவர் யாரை நம்பி அப்படிச் சொன்னார். எல்லாம் வல்ல சிவபெருமானை நம்பியியல்லவா அப்படி அச்சமின்றிக் கூறினார். நம்பினார் கெடுவதில்லை என்பது நான்கு மறைகளின் தீர்ப்பு. சிவனுண்டு பயமில்லை என்று நம்பி வாழ்வோர்க்கு ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை.

சிவபெருமான் தனது சடாமுடியில் பிறைச் சந்திரனைத் தரித்திருக்கிறார். அது மூன்றாம் பிறைச் சந்திரன். அதனால் பிறைகுடி என்றொரு பெயரும் அவருக்குண்டு. நாம் மூன்றாம் பிறையைப் பார்க்கும் வழக்கம் உள்ளது. சிவபெருமானின் திருமுடியைத் தரிசிப்பதாக அது அமைகின்றது.

சிவபெருமான் திருமுடியின் மேல் அணிந்திருக்கும் பிறைச்சந்திரன் எப்பொழுதும் ஒரே அளவில், ஒரே மாதிரியாகவே இருக்கிறது. அப்பிறைச் சந்திரனுக்கு வளர்ச்சியுமில்லை; தேய்வுமில்லை. அதுவே அதன் சிறப்பு. ஆனால், நாம் வானத்தில் காணும் சந்திரன் அவ்வாறன்றி வளர்வதும் தேய்வதுமாக உள்ளது. மாதத்தில் ஒரு நாளில்த் தான் மூன்றாம் பிறையாகக் காட்சி தருகிறது. சிவபெருமானை அடைந்த சந்திரனுக்கோ, வளர்ச்சியும் தேய்வும் இல்லாமல், என்றும் ஒரே நிலையில் மூன்றாம் பிறையாகக் காட்சி தருகிறது. இறைவனுடன் சேர்ந்திருத்தலே இதற்குக் காரணம். சிவபெரு

மானுடன் இணைந்தவர்கள், என்றும் தளராமலும் தாழ்ச்சியுறாமலும் அழியாமலும் இருப்பார்கள் என்பதை இது காட்டுவதாக அமைகின்றது. என்றும் மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு வேண்டுமெனில் சிவபெருமானைச் சென்று அடைவதுதான் ஒரே வழி. 'பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகுன்' என்று சிவபெருமானை மாணிக்கவாசகர் விழிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிவபெருமானின் திருவடிகளைச் சிரமேல் குட்டி வணங்கி வருபவர்கள் கூற்றுவனை ஒரு பொருட்டாக மதிப்பதில்லை. மார்க்கண்டேயர் வரலாறு இதற்குச் சான்று. பிறப்பும் இறப்பும் அற்ற உயர்நிலையைச் சிவபக்தர்கள் அடைந்து விடுவதால், அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் பிரமனுக்கும் வேலை யில்லை; காலனுக்கும் வேலையில்லை. சிவபெருமானின் திருத்தாள்கள் பிறவிப் பிணிக்கு மருந்தாகவும் மரணத்தை நீக்கியருளுவதாயும் விளங்குவதால், 'நற்றாள்' என்று திருவள்ளுவர் இறைவனின் பாதாரவிந்தங்களைக் குறிப்பிடுகிறார்.

'கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வாலறிவன்  
நற்றாள் தொழு அர் எனின்'

என்பது தமிழ்மறை.

கற்றவர்களுக்கு அடையாளம் பணிவு. கல்விக்குப் பயன் அடக்கமுடைமை என்பதும் இக்குறளிலிருந்து தெளிவாகின்றது. இறைவனின் திருவடிகளைத் தலையிற் குட்டி வணங்குகின்றோம் என்றால், நாம் குனிந்து பணிந்துதான் அவ்வாறு வணங்க வேண்டும்.

பிறப்பு, இறப்பு ஆகிய துன்பங்களை முற்றிலாக நீக்கியருளுகின்ற சிவபிரான் திருவடிகளை, காரைக்கால் அம்மையார் 'முக்கணான் நல்ல அடி' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பிறப்பு, இறப்பை நீக்குதல் மட்டுமல்ல, எம்பெருமானின் திருவடிகளைப் பணிந்து வணங்கி வருவோமானால், 'இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை' என்று அப்பர் அடிகள் சொல்லவது போல, நாமும் இந்த உலகில் எவ்வித துன்பமோ துயரோ இன்றி இன்பத்துடன், மகிழ்ச்சியுடன் எஞ்ஞான்றும் நல்ல வண்ணம் வாழ்கின்றோம் என்று உரமாகவும், உறுதியாகவும் கூறமுடியும். இன்று எவரையாவது, 'எப்படிச் சுகம்' என்று கேட்டால், 'சுகமோ! அதை எங்கு பெறலாம்? நாம் படும்பாடு நவிலும் பஞ்சதான் படுமோ' என்று கண்ணீர் விடுகிறார்கள். இந்த நிலை மாறுவதற்கு ஒரேவழி சிவபெருமானின் திருவடிகளைத் தாழ்ந்து வணங்கி, வழிபாடு செய்து வருதல்தான் என்பதை உணர்வோமாக.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

## சக்தி தத்துவம்

சக்தி வழிபாடு மிகத் தொன்மையான காலத்திலிருந்து மக்களிடையே இடம்பெற்று வருகிறது. உலகம் நடைபெறுவதற்குச் சக்தி இன்றியமையாதது என்பது விஞ்ஞானத்தின் அண்மைக்காலக் கண்டுபிடிப்பு. ஆனால், சக்தியின் இன்றியமையாமையை, மனித நாகரிகம் தொடங்கிய சிந்து வெளி நாகரிக காலத்திலேயே மெய்ஞ்ஞான ரீதியாக அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் அறிந்திருந்தார்கள். சக்தியை மகிழ்வைப்படுத்தும் நோக்கில் அதனை வழிபாடு செய்தனர். தாய்த் தெய்வ வணக்கமாக வளர்ச்சி பெற்றது.

சுகல அண்டங்களையும் படைத்து, அவற்றையெல்லாம் காத்தும் இயக்கி யும் வருகின்ற மாபெரும் சக்தியை, ஆதிபராசக்தி என நம்முன்னோர் அழைத்தனர்; பயபக்தியோடு வணங்கி வழிபாடு செய்தனர். இது, இந்துப் பண்பாடாகப் பரிணாமம் பெற்று இன்றும் இந்துக்களால் கைக் கொள்ளப்பட்டு வருகிறது.

சக்தி வழிபாடு, தொடக்கத்தில் இயற்கைச் சக்திகளை - ஜம்பூதங்களை - அவற்றிற்குத் தெய்வ வடிவங் கொடுத்து, ஏற்றிப் போற்றி வழிபாடு செய்வதாகவே அமைந்தது. இயற்கையோடு முரண்படாமல் இசைந்து வாழ வேண்டிய தேவையும் இருந்தது. வழிபாடு இத்தேவையை நிறைவு செய்தது.

சக்தி என்றாலே ஆற்றல், வல்லமை, வலு, உந்து விசை என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. அந்தவகையில் நோக்கும்போது சக்தியின்றேல் எவருக்குமே இயக்கமில்லை, உயிர்ப்பு இல்லை, வாழ்வு இல்லை என்ற நிலை வந்து விடுகிறது. ஏன், 'சக்தி இன்றேல் சிவம் இல்லை' என்று கூடக் கூறப்படும் நிலைக்கு மக்கள் உந்தப்படலாயினர்.

சக்தியைக் கால, தேச, வர்த்தமானங்களைக் கடந்த நிலையில் வைத்துப் போற்றப்பட வேண்டிய நிலையில் சக்தி தத்துவம் உருவாகியது. சாக்தம் என்னும் வைத்திக சமயப் பிரிவும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 'சக்தி இன்றேல் சிவம் இல்லை' என்ற உரத்த முழக்கமும் ஓங்கி ஒலித்தது. ஈற்றில் சிவமும் சக்தியும் இணைந்துள்ளமை எனும் தத்துவம் உலக இயக்கத்தின் தத்துவமாக மலர்ச்சி பெற்றது. 'சக்தி பின்னயிலான் எங்கள் பிரான்' எனத் திருவருட்பயன் கூறுகிறது.

மனித வாழ்க்கை, உற்பத்தி முதற்கொண்டு இணைப்பிலேயே நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. உபிர் - உடல் இணைப்பினாலேயே மனித வாழ்க்கை நடைபெறுகிறது. சிவம் - சக்தி பின்னமிலாமையினாலேயே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளால் என்னும் ஜந்தொழில்களும் முடிடின்றி உலகில் நடைபெறுகின்றன. சிவபெருமான் தன்னுடன் இணைப்பியாதுள்ள திருவருடச்க்தியின் துணை கொண்டே ஜந்தொழில்களையும் ஆற்றுகின்றார் என்பது முடிந்த முடிபு.

அப்பனும், அம்மையும் சிவமும் சக்தியும் ஆவர். உலக அன்னயாகிய அம்பிகையின் கண்களின் அசைவில் தான் காலங்கள் தோன்றி இயங்குகின்றன, என்கிறார் ஆதிசங்கரர்.

அகிலாண்ட நாயகியாக விளங்கும் அம்பிகை, சகல அண்டங்களையும் ஈன்று புறந்தந்த தாய்; விருப்பு வெறுப்பு அற்றவள்; கருணைக் கடல்; பிரும்மானந்த வடிவினர்; ஞான உருவினர்; அளவிட முடியாதவள்; ஆத்மாவாக இருப்பவள். ‘அம்பிகையைச் சரணடைந்தால் அதிக வரம் பெறலாம்’ என்பது மகாகவி பாரதியாரின் திருவாக்கு.

ஈரேழு புவனங்களையும், எண்ணற்ற உயிரினங்களையும், நான்கு மறைகளையும், சகல கலைகளையும் தம்முள் அடக்கி வைத்திருப்பவர் சிவபெருமான். அத்தகைய சிவன் ‘தேவி பாகத்துள் அடக்கம்’ என்றார் ஓளவைப் பிராட்டியார். அவ்வாறாயின் அம்பிகையின் அருமை பெருமை களை வெறுமேனே வார்த்தைகளால் வடிக்க முடியுமா?

‘உற்சவம் என்பது உத்தம யாகம் எனவும், மேலான பஞ்ச கிருத்தியம் எனவும், சிருஷ்டி மார்க்கத்தைக் குறிப்பது எனவும், போக மோட்சங்களைக் கொடுப்பது எனவும் பொருள்படும்’ எனப் பெரியோர் கூறியுள்ளனர்.

“சர்வதோஷ நிவிர்த்தியின் பொருட்டும், சர்வலோக சுகத்தின் பொருட்டும், எல்லோரையும் இரட்சித்தற பொருட்டும், சர்வதேசப் பிரிய மாகவும், சர்வப் பிராணிகளின் சுகத்தின் பொருட்டும், அரசர்களுக்கு விஜயசித்தியின் பொருட்டும் உற்சவத்தைச் செய்க” என்பது சிவவாக்கிய தில்விய ஆகமங்களின் கூற்று.

மகோற்சவம் கொடியேற்றத்துடன் ஆரம்பித்து, வாகனத் திருவிழா, தேர், தீர்த்தம் வரை நீடித்து நிறைவு பெறுகிறது. இறைவனின் ஜந்தொழில் களைக் குறிப்பிடுவதாக இது அமைகிறது.

ஸஸ்வரனுடன் இணையாக இருக்கும்போது, சக்தி, துர்க்கை என்னும் நாமத்துடன் விளங்குகிறாள். தெல்லிப்பழையில் பூந் துர்க்காதேவியாக எழுந்தருளி அருளாட்சி புரிகிறாள். பூந் துர்க்கா தேவி தாய்மையின் வடிவமாக, கருணையின் ஊற்றாக, நண்ணி வழிபடுவோருக்கு நலந்தருந் தெய்வமாக,

நோய் நீக்குபவளாக, கவலைகளைத் தணிப்பவளாக, வினைகளை வேரோடு களைபவளாக, நல்வாழ்வு தருபவளாக, வளம் பெருக்குபவளாக, அணைத்து ஆறுதல் அளிப்பவளாக, அன்னபூரணியாக, வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈய்பவளாக, கடைசிப் புகலிடமாக, கண்கண்ட தெய்வமாக, தெல்லிப்பழை தூர்க்காபுரத்தில் காட்சியளிக்கிறாள்.

அன்னையின் தூர்க்கை முகூர்த்தம் எம்மிடமுள்ள அசர குணங்களையும், விலங்கு மனத்தினையும், அரக்கத்தனத்தையும் அகற்றி எம்மைச் சாத்வீகம் நிறைந்த மனிதர்களாக்கி மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழ்விக்கிறது. மகோற் சுவத்தில் தேர்த்திருவிழா இறைவனின் சங்காரத் தொழிலைக் குறிப்பதாக அமைகின்றது.

பிரார்த்தனை, வழிபாடு, விரதம் அனுட்டித்தல், சைவ ஆசாரங்களைப் பின்பற்றுதல், இறைவனின் படைப்புக்கள் மீது அன்பு செலுத்துதல், மனித விழுமியங்களைப் பேணல் ஆகியன மகோற்சவ காலத்துச் சங்கல்பம் மாத்திரமன்றி, வாழ்நாள் முழுவதும் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டிய சைவ சாதனைகள் ஆகும்.

“‘மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்’”

## முழுதும் உண்மை

சைவம், கடவுள் ஒருவரே என்பதில் உறுதியாக உள்ளது. அந்த ஒரே கடவுள் சிவம் எனப்படுகிறார். 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்பது திருமூலரின் அறிவிப்பு.

சிவம்தான் உண்மைப் பொருள்; மெய்ப்பொருள்; பரம்பொருள். உண்மை ஒன்றுதான் என்பது சைவத்தின் நிலைப்பாடு. சிவம் என்னும் உண்மைப் பொருள் எங்கும் நிறைந்துள்ளது; என்றும் நிலையாக உள்ளது; ஆதியும் அந்தமும் அற்றது. எல்லாமே அதிலிருந்து விரிகின்றன. எல்லாம் அதில் ஒடுங்குகின்றன. எனவே, நாம் காணும் அனைத்தும் உண்மையாகவே காணப்படுகின்றது என்ற முடிவிற்கு நாம் வரலாம். இதனையே சிவயோக சுவாமிகள் 'முழுதுமுண்மை' என்னும் மகா வாக்கியத்தால் எம்மை உணர வைக்கிறார்.

சைவசமய நூல்கள் அனைத்தும் இந்த மகாவாக்கியத்தின் பேருண் மையையே துலக்கமாகவும் தெளிவாகவும் ஜயந்திரிபறவும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சைவர்கள் ஆகிய நாம் இந்த உண்மையை அறியவோ, உணரவோ மறுத்து வருகிறோம். அதுவே நாம் எதிர்நோக்குகின்ற துண்பங்கள், துயரங்கள் மற்றும் எதிர்பாராத அனர்த்தங்கள் என்பவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் ஆகும். நாம் உண்மைக்குப் புறம்பானவற்றை நேசிப்பதில் ஆர்வம் காட்டுகிறோம். உண்மையை ஆராதிப்பதில் அத்துணை ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. எம்மிடமுள்ள அறியாமையே, எம்மை இந்நிலைக்கு ஆளாக்குகிறது.

சிவத்தைப் பக்தி செய்வது என்பது எல்லா உயிர்கள் மீதும் அன்பா யிருத்தல்; நீதி வழுவா நெறிமுறையில் எம்முடைய வாழ்க்கையை இட்டு வாழ்தல்; உண்மையை உயிரினும் மேலாக ஓம்புதல் என்பதாகும். அன்புதான் சிவம். நீதியே சிவம். உண்மையே சிவம் என்று எம் அருளாளர்கள், சமய குரவர்கள் ஆகியோர் காட்டிய அன்பு வழியில், அறவழியில், நீதிவழியில் நாம் வாழ்ந்து வந்தால் எமக்கு ஒரு பொல்லாப்புமில்லை. சிவயோக சுவாமிகள் 'ஒரு பொல்லாப்புமில்லை' என்னும் தாரக மந்திரத்தை அடிக்கடி உபதேசித்து வந்தார் என்பது எமக்குத் தெரியும். ஆனால் அதன் கருத்தைப் பலர் அறிவதில்லை. அந்த மகாவாக்கியத்தின் கருத்தை நாம் அறிந்து

அதன்படி வாழ வேண்டும். அப்போது ஒரு பொல்லாப்பும், அதாவது ஒரு தீங்கும் எமக்கு நேர்ந்து விடாது.

எங்கும் எதிலும் பார்க்குமிடமெல்லாம் நீக்கமற நிற்குமந்தப் பரிபூர ணானந்தப் பொருளை, அந்த உண்மைப்பொருளைச் சிவம் என்று கைவர்கள் அழைக்கின்றார்கள்.

'அவனின்றி ஓரணுவும் அசையாது' என்பது ஓர் ஆப்த வாக்கியம். எதையும் இயக்குவது அந்தச் சிவசக்தியேயாகும். எல்லாம் இப்பிரபஞ்சத்தில், அந்த ஒருவனின் ஆணையினால் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதாலேயே, ஒவ்வொரு கருமரும் முழுமையாக, எவ்வித குழப்பமும் இன்றி நிறை வேறிக் கொண்டு வருகிறது. அந்தச் சிவம் எங்குமிருப்பது போலவே எம் ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் வீற்றிருக்கிறது என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

'உள்ளம் பெருங்கோயில், ஊனுடம்பு ஆலயம்' என்ற அருள்வாக்கு இதனை உணர்த்துகின்றது. உள்ளத்துக்குள்ளே உறுபொருள் உள்ளது. உறு பொருள், உண்மைப் பொருள். அதுவே கடவுள், சிவம் ஆகும். எனவே நாங்கள் எப்பொழுதும் சிவத்துடன் வாசஞ் செய்கின்றோம் என்ற உண்மையை நினைவிலிருத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இந்த உண்மையை நாம் உணர்ந்து கொண்டால், எம்முடைய மனங்களைச் சுத்தமாக வைத்திருக்க வேண்டிய தேவையை நாம் உணர்ந்து கொண்டவர்கள் ஆவோம். சிவத்தை அழுக்குள்ள இடத்தில் நாம் இருத்த ஒருபோதும் இணங்கமாட்டோம் என்பது உறுதி. அழுக்காறு, ஆசை, அவா, கோபம், பகைமை, செருக்கு, சுயநலம், காமம், அகந்தை, மமதை என்பன அழுக்கு மூட்டைகள். இவற்றை நாம் எங்கள் உள்ளங்களில் சமந்து கொண்டிருக்கிறோம். சிவம் உறையும் எம் உள்ளங் களில், இந்த அழுக்குகளுக்கு இடமளித்தல் ஆகாது. அவற்றை நீக்கி விட்டு, உள்ளத்தைத் தூய்மையாக வைத்திருத்தல் அவசியம். சிவம் எங்கள் உள்ளங் களில் வீற்றிருக்கும்போது, அதனை உணர்ந்து எம்மைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ளும்போது, ஒரு துன்பமாவது, ஒரு பொல்லாப் பாகுதல் தோற்றாது. எல்லாம் சிவமயமாகவே எங்களுக்குத் தோற்றும். எங்கும் அன்பும் அறமும்; நீதியும் உண்மையும்; இன்பமும் சாந்தியும் நிலவும்.

'மேன்மை கொள் கைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்'

## நிலகண்டரின் தலைமைத்துவம்

சைவநெறி, எல்லாவித வாழ்க்கை நிலைகளிலும் வருகின்ற இன்பங்களையும் துன்பங்களையும் எவ்வாறு அனுபவிப்பது, எப்படி எதிர்கொள்வது என்பதற் கெல்லாம் வழி சொல்கின்றது. இப்பூவுலகில் இன்பம், துன்பம்; பிறப்பு, இறப்பு; நன்மை, தீமை என்பவை யாவும் நிலவும் இருட்டும் போலச் சகஜம் ஆனவை. அவை இயற்கை நியதி. எனவே, இன்பத்தை அனுபவிப்பவர்கள், துன்பங்களையும் அனுபவிக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும். இன்பத்திலேயே வாழ்நாள் முழுவதும் திளைத்தவர்களும் இல்லை; துன்பத்திலே சதா காலமும் துவண்டவர்களும் இல்லை. இது வாழ்வியல் உண்மை. சைவநெறியும் இந்த உண்மையை வலியுறுத்துகின்றது.

மனித வாழ்க்கை, வண்டிச் சக்கரம் போன்று, ஏற்றமும் இறக்கமும் கொண்டுள்ளது. மேலே போனது கீழே வரத்தான் செய்யும். புவியீர்ப்பு என்னும் விஞ்ஞான விதியும் இதைத்தான் நிரூபிக்கிறது. சைவமெய்ஞ் ஞானமும் அதைத்தான் சொல்கிறது. எனவே, இன்பத்தைக் கண்டு இறுமாப்பு எய்துவதோ; இறும்பூரெய்துவதோ; துன்பத்தைக் கண்டு வெந்து போவதோ; சோர்வு அடைவதோ வீணாகும். இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் சமமாக மதிக்கப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே சைவநெறி காட்டும் சீரிய பாதையாகும்.

சைவநெறி பல உண்மைகளை எடுத்துக் கூறுகிறது. ஆனால் நாமோ பொய்களையும் போலிகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு, உண்மைகளைத் தள்ளி விடுகிறோம். அந்திலை எம்மிலிருந்து நீங்க வேண்டும்.

சிவபெருமான் எமது இறைவன். இறைவன் என்பதற்குத் தலைவன் என்று பொருள். தலைவன் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்பதற்குச் சிவபெருமானே வழிகாட்டியுள்ளார். ஆலகால விஷத்தைச் சிவபெருமான் உண்ட புராண வரலாறு இதற்கு உதாரணமாகும்.

தேவர்களும் அசூரர்களும் அமிர்தம் எடுப்பதற்காகத் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தனர். அமிர்தத்திற்குப் பதில் விஷம்தான் முதலில் வெளிவந்தது. விஷமோ சாதாரண விஷம் அல்ல; ஆலகால விஷம். அது உலகம் மற்றும் அண்ட சராசரங்கள் அளைத்தையுமே கண நேரத்தில் அழித்தொழிக்க வல்லது.

தேவர்களும் அசரர்களும் பெரும் அச்சங் கொண்டனர். ஆலகால விஷத்தின் வெப்பத்தைத் தாங்க முடியாது அவர்கள் ஓடிசென்று சிவபெரு மானிடம் முறையிட்டனர். அவர் தலைவர் அல்லவா? உடனே ஆலகால விஷத்தை எடுத்து வாயினுள் போட்டு விழுங்கி விட்டார். ஆலமுண்ட நீலகண்டர் ஆனார் சிவபெருமான். தேவர்களும் அசரர்களும் காப்பாற றப்பட்டனர். சிவபெருமான் இவ்வுலகின் தலைவர் என்ற முறையில் துன்பத் தைத் தாம் ஏற்றுக்கொண்டு, இன்பத்தைத் தம்முடைய தொண்டர்களும், அடியார்களும், மற்றையோரும் அனுபவிப்பதற்கு வழிவகுத்தார். ஆம், ஆலகால விஷத்தைத் தாம் உண்டார். அமிர்தத்தைத் தேவர்களும் அசரர்களும் உண்டனர்; அமிர்தம் உண்டவர்கள், நீண்ட காலம் வாழவும், இன்பத்தை அனுபவிக்கவும் வாய்ப்பைப் பெற்றனர். துன்பத்தைத் தாம் ஏற்றுக்கொண்டு, இன்பத்தை மற்றையோருக்கு வழங்குபவரே உண்மையான தலைவர்களாக இருக்கத் தகுதிபெறுகின்றனர் என்பது சிவபெருமான் ஆலகால விஷம் உண்ட புராண வரலாறு கூறும் உண்மை.

சைவமக்களுக்கு இவ்வரலாறு தகுந்த வழிகாட்டுதலாக அமைகின்றது.

'எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள்  
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு'

'எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்  
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு'

இவை தமிழ் மறை வாக்குகள்.

எப்பொருள் எத்தன்மையதாய்த் தோன்றினாலும், அத் தோற்றத்தைக் கண்டு மயங்காமல், அப்பொருள் சம்பந்தப்பட்ட உண்மையான இயல்பையும் நிலைப்பாட்டையும் ஆராய்ந்து அறிதலே மெய்யறிவு ஆகும். இது முதற் குறளின் கருத்து.

எப்பொருளை யார்யாரிடம் கேட்டாலும், கேட்டவாரே ஏற்றுக் கொள் ளாமல், அப்பொருளின் உண்மையான பொருளை ஆராய்ந்து காண்பதே அறிவாகும். இது மற்றைய குறளின் கருத்து.

இன்று நாம் அறிவுபூர்வமாக எதையும் நன்கு ஆராய்ந்து சிந்தித்து செயற்பட வேண்டியுள்ளது. அறிவுதான் அற்றங் காக்கும் கருவி. அறிவு வழி நடந்தால் ஒரு பொல்லாப்பும் நேராது. மாறாக, உணர்ச்சி வழி நாம் உந்தப்பட்டால், அறிவு மழுங்கி விடும். ஆகவே, உணர்ச்சிக்கு இடங்கொடுக் காது. அறிவு வழி செயற்பட எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திப் போமாக.

'மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்'

## சிதம்பரம் – தலமகிழை

சிவபெருமானே ஆன்மாக்களின் ஒப்பற்ற தலைவர். அவர் தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாதவர். உண்மை ஓன்று. அந்த ஓன்றே சிவம். அவரே இந்த உலகத்திற்குக் கார்த்தா ஆவர். பரம பதி, பரம்பொருள், பசுபதி என்று குறிப்பிடப்படுபவர் சிவபெருமான் ஒருவரே. அவரே முழுமுதற் கடவுள். அண்டசராசரங்கள் அனைத்திலும் நீக்கமற நிறைந்து காணப்படுபவர் சிவபெருமானே. அவ்வண்மை சிற்றிவுடைய மனிதர்கள் யாவருக்கும் விளங்கக்கூடியதன்று. ஆதவினாலே எல்லாம் அறிபவர் ஆகிய சிவபெருமான் உயிர்கள்மீது கருணை கூர்ந்து, ஆன்மாக்கள் தம்மை வழிபட்டு உய்வு பெறும் பொருட்டு எண்ணில்லாத திருத்தலங்களைப் பூமியில் ஏற்படுத்தி ஆங்கு எழுந்தருளியுள்ளார்.

அத்தலங்களுள் அறுபத்தெட்டுத் தலங்கள் சிறந்தன. அவற்றுள்ளும் ஆறு தலங்கள் மேலும் சிறந்தன. அவ்வாறுக்குள் திருவாரூர், காசி, சிதம்பரம் என்னும் மூன்று சிவஸ்தலங்களும் மிகவும் சிறப்புப் பெற்றன.

திருவாரூரிலே பிறக்க முத்தி; காசியில் இறக்க முத்தி; சிதம்பரத்தில் சிவபெருமானைத் தரிசிக்க முத்தி என நூல்கள் கூறுகின்றன. பிறப்பும் இறப்பும் எம் கையிலில்லை. சிதம்பரம் சென்று சிவபெருமானின் திருவடிகளைத் தரிசித்தல் நமக்கு இயலக் கூடியதே.

தரிசித்த மாத்திரத்தே திருவருள் கிடைக்கும், முத்தியும் சித்திக்கும் தலமாகிய சிதம்பரம், தொன்மையும் தெய்வீகத் தன்மையும் பொருந்தியது. இவ்வுலகின் இருதய கமலமாக அது விளங்குகின்றது. மகா சிவலோகம், பூலோக கயிலாயம், பொன்னம்பலம், சிற்றம்பலம், தில்லைவனம் எனப் பல திருப்பெயர்களைக் கொண்டு அழைக்கப்படும் சிதம்பரம், மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தச் சிறப்புப் பெற்றது. சைவர்கள் வாழ்க்கையில் ஒருமுறையாதல் சிதம்பரதரிசனம் செய்வதை வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அதற்கும் பூர்வ புண்ணியம் வேண்டும். அவன் அருளும் வேண்டும்.

இன்று உலக வலம் வருபவர்களில் பலர், சிதம்பரம் செல்ல முடியாத வர்களாக உள்ளனர். அதற்கும் கொடுத்து வைக்க வேண்டும். பணம், பொருள் இருந்தால் சிதம்பர தரிசனம் கிட்டிவிடும் என்று கூறுவதற்கில்லை. உள்ளத் தால் கசிந்தருகி இறைவனை இறைஞ்ச வேண்டும். வேண்டுவார் வேண்டு

வதை ஈய்பவனான் இறைவன், சிதம்பர தரிசனத்தையும் எமக்குக் காட்டி யருளுவான். உள்ளத்தில் உண்மை ஓளி உண்டாயின், சிதம்பர தரிசனம் உறுதியாகிவிடும். நந்தனார் சரித்திரம் இதற்கு எடுத்துக்காட்டு. சாதி, குல, சமூக, பொருளாதார வேறுபாடுகள் எந்த விதத்திலும் சிதம்பர தரிசனத்திற்கு இடையூராக மாட்டாது. இறைவன் எல்லோருக்கும் தந்தை அல்லவா?

சிதம்பர தலத்துள் நடுநாயகமாக விளங்குவது நடராஜப் பெருமான் திருக்கோயில். இங்கு சிற்சபை, கனகசபை, நிருத்த சபை, தேவ சபை, இராச சபை என ஐந்து திருச்சபைகள் உள்ளன.

ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமான் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் சிற்றம்பலமே சிற்சபையாகும். அவர் திருமஞ்சனங் கொண்டு அருளுவது கனகசபை எனப்படும். ஊர்த்துவ தாண்டவ மூர்த்தி எழுந்தருளியிருப்பது நிருத்த சபை. சோமாஸ்கந்தர் முதலிய உற்சவ மூர்த்திகள் எழுந்தருளி யிருக்கும் பேரம்பலமே தேவசபையாகும்.

சபாநாயகர், ஆனி உத்திரத்தன்றும், மார்கழி திருவாதிரைத் தினத் தன்றும் எழுந்தருளியிருந்து அடியார்களுக்குத் தரிசனம் கொடுத்தருளுவது இராச சபையில் ஆகும். ஆயிரங்கால் மன்றபமாக அது உள்ளது. ஆனி உத்தரத்தை ஈராக்க கொண்ட முதல் பத்து நாட்கள் சிதம்பரத்தில் மஹோற்சவம் நடைபெறுகிறது. உதயத்தில் ஆனி உத்தர தரிசனம் இராசசபையில் நிகழும்.

சிதம்பரத்தில் திருவெம்பாவை விழா மார்கழியில் பத்து நாட்கள் நடைபெறுகிறது. திருவாதிரை அன்று உதயத்தில் நடேசர் ஆருத்திரா தரிசனம் நிகழ்கின்றது. காணக் கண்கோடி வேண்டும். அவ்வளவு அற்புதமும் தெய்வீகமும் நிறைந்ததாக ஆருத்திரா தரிசனம் அமைகின்றது.

சிதம்பர தலம் தேவார முதலிகள் மூவராலும் பாடப்பெற்றது. தேவாரத் திருமுறைகள் அங்குதான் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டுப் பின்னர் இராஜராஜ சோழ மன்னானால் மீட்கப்பட்டன. அதனால் தேவாரம் ஒதுவதற்கு முன்னரும் ஓதிய பின்னரும் 'திருச்சிற்றம்பலம்' சொல்லும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் பல நாட்கள் சிதம்பரத்தில் தங்கியிருந்தவர். தமது திரு வாசகப் பாடல்களையும் திருக்கோவையாறையும் இறைவனை எழுத வைத்துப் பெருமை பெற்றவர். திருநாளைப் போவார் எனும் நந்தனாம் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் முன்னிலையில் பொன்னம்பலத்தினுள் புகுந்தார். யாழிப் பாணத்து சூனாப்பிரகாச முனிவர், ஆறுமுக நாவலர் மற்றும் பலர் சிதம் பரத்தில் வாழ்ந்து நடராஜப் பெருமானைத் தரிசிக்கும் பேறு பெற்ற வர்கள். நாமும் ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானை வணங்கி, துதித்து அருள் பெற்று உய்வு பெறுவோமாக.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

## சேவல் சுவைல்

‘சேவலும் மயிலும் போற்றி  
திருக்கை வேல் போற்றி போற்றி’

சேவல் அதிகாலையில் கூவியதும் பொழுது புலர்கின்றது. உலகம் இருளின் பிடியிலிருந்து நீங்க, எங்கும் ஓளி பிரவாகிக்கின்றது. மனிதர்களும் மற்றும் சீவராசிகளும் உறக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொள்கின்றன. சேவலின் கூவல், உலகுக்கு விடிவையும், விழிப்பையும் தருகின்றது. வியப்பாக இருக்கின்ற தல்லவா? சேவலின் கூவல் ஓலிக்கு இத்துணை சக்தியா? இம் மகத்தான சக்தியைச் சேவல் எங்கிருந்து பெற்றது? இங்குதான் நாம் ஆழந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

சேவல் ‘கொக்கரக்கோ, கொக்கரக்கோ’ என்று தன் வலிமை முழு வகையும் சேர்த்து உரக்கக் கூவுகின்றது. கொக்கு அறுகோ எனக் கொக்கரக் கோவைப் பிரித்துப் பொருள் கொண்டால், மாமரத்தை அறுத்து அழித்த தலைவன் என்பது புலப்படும். சூரபத்மன் மாயையினால் மாமரவடிவம் கொண்டு மறைந்து நின்றபோது முருகப் பெருமான் அதனை ஞானத்தினால் உணர்ந்து தன் வேலாயுதத்தைச் செலுத்தி அந்த மாமரத்தை அறுத்து அழித் தவன். ஆகவே சேவலும் அதிகாலையில் முருகனை நினைந்து, முருகா, முருகா என்று பொருள்படும் முறையிலேயே ‘கொக்கரக்கோ’ என்று கூவுகின்றது.

சூரபத்மன், தன் தம்பியர்களான சிங்கமுகாகரன், தாரகாகரன் ஆகியோ ருடன் இந்த உலகம் உட்படப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் நூற்றெட்டு யுகங்கள் காலம் கொடுமையான இருளாட்சி நடத்தி வந்தனன். நல்லவர்கள் யாபேரும் பெருந் துன்பங்களுக்குள்ளாகினர். விடிவின்றி இருளில் நெடுங்காலம் உழன்றனர். அசுரர்களின் அட்டுழியங்கள் தாங்க முடியாத அளவிற்குப் பெருகின. இந்த நேரத்தில் தான், அல்லல் களுக்குள்ளாகியுள்ள நல்லவர்களைக் காக்கத் திருவளம் கொண்ட பரம பதியாகிய சிவபெருமான் தம் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து முருகனைத் தோற்று வித்தார்.

'அருவமும் உருவமாகி அநாதியாய்ப்  
பலவா யொன்றாய்ப்  
பிரமமாய் நின்ற சோதிப்  
பிழிம்பதோர் மேனியாகக்  
கருணை கூர் முகங்களாறுங்  
கரங்கள் பன்னிரண்டுங் கொண்டே  
ஒருதிரு முருகன் வந்தாக்  
குதித்தனன் உலகமுய்ய' - கந்தபுராணம்

இந்த உலகத்தை உய்விக்கும் பொருட்டே முருகன் தோன்றினான் என்கிறார் கந்தபுராணம் தந்த கச்சியப்பர். முருகன் தோன்றியது வைகாசி விசாகத்தில் ஆகும். இந்த உலகில் தீமைகள் நலிந்து நன்மைகள் ஓங்கும் போதுதான் உலகம் உய்யும். குரன், சிங்கன், தாரகன் ஆகிய மூவரும் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்களின் கூட்டு மொத்தம். ஆணவம் இருள் மயமானது; ஆனால் அதன் தன்மை இருளிலும் கொடியது. இருள் தன்னுள் மறைந்துள்ள மற்றைய பொருள்களைக் காட்டாவிட்டாலும், அது தன் உருவத்தையாவது காட்டும். ஆனால் ஆணவமாகிய இருள் பிற பொருளையும் காட்டாது, தன்னையும் மறைத்து நிற்கும். ஆணவத்தை அழிப்பது மிகச் சிரமம். அத்தகைய கொடிய இருள் மயமான ஆணவத்தின் வடிவமாக விளங்கிய சூரபத்மன் மாயங்களில் வல்லவன். அவனைக் கண்டு அழிப்பது கலபமான விடயமல்ல. சூரபத்மனின் இருளாட்சியை யொழித்து அவனின் கோரப் பிடியிலிருந்து உலகத்தோரை விடுவித்து ஆங்கு அருளாட்சி செய்வதற்காகப் பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழிம்பினை மேன்மையாகக் கொண்டு, கருணை நிறைந்த ஆறுமுகங்களுடனும், அபயம் அளிக்கும் பன்னிரு திருக்கரங்களுடனும், அழகே உருவாக, ஓளிப் பிரகாசத்துடன் முருகப்பெருமான் திருவவ்தாரம் செய்தார். சூரசங்காரம் என்பது ஆணவ ஒழிப்பு; இருளை அகற்றுதல். ஆயிரம் கோடி குரியர்களின் பிரகாசத்தையும் வென்ற ஓளிப்பிழிம்பாகிய முருகனின் பிரகாசத்திற்கு எதிரே எந்த இருளி னால் தான் தாக்குப் பிடிக்க முடியும். சேவுக்கு இந்த அற்புதமான விடயம் தெரியும். முருகனின் வெற்றிக் கொடியில் வீற்றிருக்கும் பேற்றினைப் பெற்றதல்லவா, சேவல். எனவேதான் உலகினைச் சூழ்ந்துள்ள இருளை அகற்றுமாறும், உலகுக்கு ஓளியை ஏற்றுமாறும் முருகனுக்கு விண்ணப்பித்து, முருக நாம சங்கீர்த்தனம் அதிகாலையில் செய்கின்றன சேவல்கள். சேவல் கூவல் என்பது உலகத்திற்கு விடிவை ஏற்படுத்துமாறும், உயிரினங்களுக்கு விழிப்பை வருவிக்குமாறும் தலைவனாகிய முருகனுக்குச் செய்யும் விண்ணப்பம். மனிதர்களிலும் பார்க்க அறிவிற் குறைந்த பறவையினச்

சேவல் இந்த உலகம் முழுவதற்கும் விடிவும், விழிப்பும், உய்வும், உயர்வும் வேண்டி இறைவனுக்கு விண்ணப்பிக்கின்றது. இதனை ஆற்றிவு பெற்ற மனிதர்கள் சிந்தைக்கெடுத்துத் தெளிவு பெற வேண்டும். நாம் மட்டும் நலவாழ்வு வாழ்ந்தால் போதாது. உலகத்தவர் அனைவரும் நல்வாழ்வு பெற வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்து முருகனைப் பிரார்த்திக்க வேண்டும். உலகம் வாழ்ந்தால் தான் நாமும் வாழ முடியும் என்ற உண்மையை நமக்கு உணர்த்தி உலக விடிவிற்காகத் தினமும் தவறாமல் அதிகாலையில் முரு கனைக் கூவி அழைக்கும் சேவலையும் முருகனைத் துதிக்கும்போது, வாழ்த்து வதற்குக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். அதனாலேயே அடியவர்கள் செல்வேளைப் பாடும் வாயால் ‘சேவலும் மயிலும் போற்றி, திருக்கை வேல் போற்றி போற்றி’ யென மனமுருகிப் பாடுகிறார்கள்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## மகா விஷ்ணுவின் வாமன அவதாரம்

மகாவிஷ்ணு காத்தல் கடவுள். இந்த உலகில் நல்லவர்களும் உண்டு, தீய வர்களும் உண்டு. இந்தத் தீயவர்கள், நல்லவர்களுக்குத் தீங்கு செய்வதையும், தொல்லைகள் தொந்தரவுகள் கொடுப்பதையும் கருத்தாகக் கொண்டே வாழ்ந்து வருபவர்கள். இத்தகைய கெட்ட எண்ணங்களும், கெட்ட செயல்களையும் கொண்டு ஒழுகுபவர்கள் தங்களைத் தடுக்கவோ, தண்டிக்கவோ வேறொரும் இல்லை என்ற எண்ணத்தில் இறுமாப்புடன் திரிபவர்கள். நல் வர்கள் இவர்களுக்கு அடங்கியோ அல்லது இவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கியோ வாழவேண்டிய நிலையில் உள்ளனர். தங்கள் துன்பங்கள், துயர்களையெல்லாம் சர்வ வல்லமை படைத்த இறைவனிடம் எடுத்துக் கூறி அவற்றை நீக்கியிருஞ்சுமாறு விண்ணப்பிப்பர். கருணை மூர்த்தியாகிய இறைவன் நல்லவர்களைக் காத்தருஞ்சுவான். கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படமாட்டார்கள் என்பது நமது சமயம் கூறும் உண்மை. நீதி அழிவு தில்லை; வென்றே தீரும். இந்த வகையில் நல்லவர்களைக் காக்கவும்; நீதி, தர்மத்தை நிலைநாட்டவும், காலந்தோறும் காத்தல் கடவுளாகிய மகாவிஷ்ணு மூர்த்தி, அவதாரங்களை எடுக்கிறார்.

மகாவிஷ்ணு எடுத்த அவதாரங்களுள் ஒன்று, வாமன அவதாரம். வாமன வடிவம் என்றால் மிகச் சிறிய அல்லது குள்ளமான வடிவம் ஆகும். வாமன தோற்றம் இரண்டு அடி உயரமுள்ள வடிவம். எதற்காக வாமன அவதாரம் எடுக்கப்பட்டது என்பதை நோக்குவோம்.

மாபலி என்னும் அரசன் யாகஞ் செய்து வரங்களையும் அஸ்திரங்களையும் பெற்று எல்லா உலகங்களையும் வென்று அரசாட்சி செய்து வந்தான். ஆனால் அவனது ஆட்சி கொடுங்கோல் ஆட்சியாகி விட்டது.

மாபலி, தான் பெற்ற வரங்களையெல்லாம் துஷ்பிரயோகம் செய்து தேவர்களையும் மக்களையும் துன்புறுத்தியும் வருத்தியும் வந்தான். நீதி நெறிமுறைகள் கைவிடப்பட்டன. மேலும் தன்னைப் பலப்படுத்திக் கொள் வதற்காக அசுவமேத யாகஞ் செய்தான். இவற்றையெல்லாம் கண்டு அஞ்சிய தேவர்கள், மகா விஷ்ணுவிடம் முறையிட்டனர். திருமால் அப்பொழுது, பூலோகத்தில், சித்தாச்சிரமம் என்னும் இடத்தில் தவம் செய்து

கொண்டிருந்தார். மாபலி, மன்னையும் விண்னையும் தன் வலிமையினால் தன் வசமாக்கிக் கொண்டான்.

மகாவிஷ்ணு, மாபலியின் கொடுஞ் செயல்களில் நின்றும் தேவர்கள் முதலானவர்களைக் காக்கத் திருவுளம் கொண்டு காசிப முனிவருக்கும், அவரின் மனவியாகிய அதிதி தேவிக்கும் ஆண்மகனாக அவதாரம் செய் தார். குள்ள வடிவத்தில் இருந்தமையினால் வாமனன் என்ற பெயரைப் பெற்றார்.

பூணுலையும், தருப்பைப் புல்லால் ஆகிய அரை நாணையும் தரித்துக் கொண்டு அந்தனர் போல இரண்டடி உயரம் கொண்ட குள்ள உருவில் வாமனன், மாபலியைக் காண அவனின் யாகசாலைக்குச் சென்றார்.

மாபலி, அப்பொழுது நடத்திக் கொண்டிருந்த வேள்விக்கு வருகை தந்த அந்தனர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிக் கேட்ட பொருட்களையெல்லாம் இல்லையென்னாது வழங்கி வந்தான். அந்தன வேடத்தில் வாமனனாக அங்கு சென்றவர் விஷ்ணுமூர்த்தியே என்பதை உணர்ந்து கொண்ட மாபலி, அவரை வரவேற்று உபசரித்து மகிழ்ந்து, 'நான் தங்களுக்கு யாது செய்தல் வேண்டும்' என வினவினான். அதற்கு வாமனன், 'என் காலால் அளந்து மூன்றடி அளவு கொண்ட நிலம் தர வேண்டும்' என்றார். மாபலியும் வாமனன் கேட்டபடி மூன்றடி நிலம் தந்தேன் என்று வாக்குக் கொடுத்தான். அந்த நேரம், மாபலியின் குருவும் அமைச்சருமான சுக்கிரன், இதில் ஏதோ சூழ்ச்சியிருக்கிறது; வந்திருப்பவன் மாயக் கண்ணன் என்று கூறித் தடுத்தான். ஆனால் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றுவதே தர்மம் என்றும், தானம் செய் வதில் வேண்டியவர், வேண்டாதவர் என்ற பாகுபாடு இருக்கக் கூடாதென் றும், இரப்பவர்க்குத் தானம் வழங்கும் போது, பக்கத்தில் நிற்கும் ஒருவர், கொடுக்க வேண்டாம் என்று தடுப்பது அடாத பாவச் செயல் என்றும் கூறி, சுக்கிரனை மீறி மூன்று அடிநிலத்தைத் தாரை வார்த்து வாமனனுக்கு, மாபலி கொடுத்தான். தாரை நீர் கையில் பட்டதும், வாமனன் ஆகிய மகாவிஷ்ணு தமது குள்ள வடிவத்தை நீக்கி, மிகப் பெரிய விஸ்வரூபம் கொண்டார். பூமி முழுவதையும் ஓர் அடியால் அளந்தார். எஞ்சிய மூன்றாவது அடியை எங்கு வைப்பது என்று மாபலியைப் பார்த்துக் கேட்க, திகைத்தவனாய் தன் தலை யைக் காட்டினான். மகாவிஷ்ணு தன் பாதத்தை அவனின் தலையின் மேல் வைத்து அழுத்தி மாபலியைப் பாதாளத்துக்குள் தள்ளினார். வாமன அவதாரம் நீதியையும் தர்மத்தையும் நிலை பெறச் செய்தது; நல்லோரைக் காத்தது; துஷ்டர்களை நிக்கிரகம் செய்தது.

சுக்கிரன், அரசகுரு, குருவாகி வழிகாட்டும் ஆசான், நல்வழியையே காட்ட வேண்டும். சுக்கிரன் அவ்வாறு செய்யவில்லை. கொடுப்பதைத் தடுப்பதாகிய குற்றத்தைச் செய்தார். ‘அவது விலக்கேல்’ என்பதில் கொடுத் தலைக் கைவிடக்கூடாது என்பதும்; ஒருவர் கொடுக்கும்போது மற்றொருவர் அதைத் தடுக்கக் கூடாது என்பதும் புலனாகின்றது. வலது கை கொடுப்பதை இடது கைக்குத் தெரிந்தால், அது தடுத்துவிடும் என்பதாலேயே வலதுகை கொடுப்பதை இடதுகை அறியக்கூடாது என்றார்கள். இவ்வாறு பலவற்றை வாமன அவதாரத்திலிருந்து கற்றுக்கொள்ள முடிகிறது.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## எனியதும் அரியதும்

சைவ மக்கள் முருகப் பெருமானை வணங்கி வழிபாடு செய்து வருகிறார்கள். சிவனும் முருகனும் ஒருவரே என்பது சைவர்களின் கொள்கை. கந்தபுராணம் இதற்குச் சான்றாக உள்ளது. பழந்தமிழர்கள், தமக்குத் தமிழ் தந்தவன் முருகன் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள், முருகனைத் தமிழ்த் தெய்வமாகக் கொண்டாடினர். பண்டு தொட்டு இன்று வரை, முருகன் தமிழ்த் தெய்வமாகவே போற்றி வழிபடப்பட்டு வருகின்றான்.

தமிழ் தந்த முருகன் ஒருமுறை, ஒளவையாரிடம் இனியது எது? கொடியது எது? அரியது எது? பெரியது எது? எனக் கேட்டார். ஒளவையாரும் அவ்வினாக்களுக்குத் தக்க விடைகளை அளித்தார். அவற்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்த முருகன் ஒளவைக்கு அருள் புரிந்தார். ஒளவையின் வாயினால் உலகத்தவர்க்கு இவற்றைத் தெளிவிக்க விரும்பியே முருகப் பெருமான் இந்த நாடகத்தை நடத்தினார்.

இனியது, கொடியது, அரியது, பெரியது என்னும் நாள்கையும் கேட்ட முருகன், எனியது எது? என்ற வினாவைக் கேட்காது விட்டது ஏன் என்பது ஆராய்விற்குரியது.

எவ்வாறாயினும் திருவள்ளுவர் வாயிலாக, எனியது எது? என்பதற்குத் தகுந்த விடை தருவிக்கப்பட்டுள்ளது.

‘சொல்லுதல் யார்க்கும் எனிய அரியவாம்  
சொல்லிய வண்ணம் செயல்’

சொல்லுதல் தான் மிக எளிதான செயல் என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. இது இன்றுங்கூட உண்மையாகத்தான் உள்ளது. எல்லோரும் சொல் வதில் வித்தகர்களாக உள்ளனர். அந்த அளவிற்கு அறிவுப் பாரம்பரியம் வளர்ந்துள்ளது. ஆனால், சொல்லிய வண்ணம் வாழ்க்கையில் நடந்து காட்டுவது என்பதை நடைமுறையில் காண்பது மிக அரிதாகவே உள்ளது. இதுவே இன்று பொதுவாகச் சமுதாயத்தில் காணப்படும் பெருமையும் சிறுமையும் ஆகும்.

சமய நெறியில் நின்று ஒழுக வேண்டும் என்று சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிதாக உள்ளது. சமயநெறியில் ஒழுகுதல் பலருக்குச் சிரமமாக உள்ளது. இதுவே இன்றைய பிரச்சினை. அது மட்டுமல்ல, ஏனைய பிரச்சினை கருக்கும் இதுவே காரணமாகவும் உள்ளது.

சமயம் இன்று, தத்துவத்தில் உண்டு, செயற்பாட்டில் இல்லை. அறிவில் உண்டு, அனுட்டானத்தில் இல்லை. போதனையில் உண்டு, சாதனையில் இல்லை.

சமயம் இன்று வாழ்கிறது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. எங்கு சமயம் வாழ்கிறது என்று கேட்டால், சமயம் சாத்திர தோத்திர நூல்களில், பாட நூல்களில், பரீட்சை வினாத்தாள்களில், பிரசங்கியாரின் போதனைகளில், சமய வாதிகளின் பேச்சுக்களில் வாழ்கிறது. இவற்றால் என்ன பயன்?

சமயம் எங்கு வாழ வேண்டுமோ அங்கு வாழவில்லையே. இதுதான் இன்றைய ஆதங்கம். உண்மையில் மனித வாழ்க்கையில் சமயம் உயிர்ப்புடன் வாழ வேண்டும். ‘கற்றாவ்கு ஒழுகு’ என்பதே கருத்துள்ள கூற்று.

சமயம் வேறு, வாழ்க்கை வேறு என்ற நிலை மனிதரிடையே நீடிக்கும் வரை, சமயம் வாழ்கிறது என்று சொல்ல முடியாது.

சமயம், வாழ்க்கையோடு இணையும் போது தான், சமயம் வாழ்கிறது, மக்களை வாழ்விக்கிறது என்று உறுதியுடன் கூற முடியும். சமயமே வாழ்க்கை; வாழ்க்கையே சமயம் - இக்கூற்று சிரஞ்சீவித்துவம் பெற வேண்டும்.

சைவம் ஒரு தத்துவம், சமயம் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, சைவம் ஒரு வாழ்க்கை நெறி என்பதை நாம் மற்றதல் ஆகாது.

சைவநெறியில் மனித வாழ்வு மலர வேண்டும். ஆன்மிகம் வாழ்க்கையில் செறியும் போது, வன்மிகம் மறைந்து விடும். உண்மை, நீதி, அன்பு, கருணை, அறம், அமைதி, சாந்தி போன்ற நல்லனவெல்லாம் உலகில் மலர்ந்து விடும். கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும் முயற்சியும் சித்திக்கும்.

சமயம் மனித ஒழுக்கமாக வேண்டும். இதுவே எமது பிரார்த்தனையாகும். முயன்றால் முடியாதது ஒன்றில்லை.

‘மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்’

## துவாரபாலகர்

கோயில் என்றால் இறைவன் உறையும் இடம் என்று பொருள். 'ஆலயந்தா னும் அரன் எனத் தொழுமே' என மெய்கண்டார் நமக்கு அறிவிக்கிறார். ஆலயத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளும் ஒவ்வோர் அங்கமும் தொழுது வணங்குதற்குரியவை. அவற்றைத் தூய்மையாக வைத்திருக்க வேண்டும். சைவ ஆகமங்களுக்கேற்ப அமைக்கப்பட்ட கோயில்களில் மூலஸ்தானத்தின் மேலே உயர்ந்த ஸ்தூபி காணப்படும். திருக்கோயிலின் வாயில் முகப்பிலே நீண்டுயர்ந்த திருக்கோபுரம் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். திருக்கோபுரத்தின் நுழைவாயிலுக்கு இருமருங்கிலும் இரண்டு வாயில் காப்போர் காணப்படுகின்றனர். இவர்களைத் துவாரபாலகர் என அழைக்கின்றனர். இவ்வாறு துவாரபாலகர் இருவர் இடம்பெற வேண்டியது ஆகமவிதியாகும். துவாரபாலகர், தற்காலத்துப் பாதுகாப்புக் காவலர் போன்றவர்கள். நமக்குத் தான் பாதுகாப்புத் தேவையென்றால், இறைவனுக்குமா காவலர்கள் தேவைப்படுகின்றனர் என என்னத் தோன்றுகிறதல்லவா? உண்மையில், நம் எல்லோரையும் காத்தருளும் இறைவனுக்குக் காவலர்கள் தேவையில்லை. உலகத்தவருக்கு வழிகாட்டுவதற்காகவே இவ்வாறான ஒழுங்குமுறை வசூக்கப்பட்டுள்ளது.

வாயிற் காவலர்களாக உள்ள துவாரபாலகர்கள் பூத கணத்தவர். எனி னும், சாந்தம் நிறைந்தவர்களாய், நின்ற நிலையில் காவல் செய்கின்றனர். நம் ஒவ்வொருவருக்கும் காவல் தேவையே என்பதை இவர்கள் உணர்த்துகின்றனர். துவாரபாலகர் அறியாமல், கோயிலுக்குள் யாரும் செல்ல முடியாது. நாம் கோயிலுக்குள் சுவாமி தரிசனத்திற்குச் செல்லும் போது கோபுர வாயிலின் இருமருங்கிலும் உள்ள துவாரபாலகரிடம் அனுமதி பெற்றே செல்ல வேண்டும் என்பது விதிமுறையாகும். விதியை அனுசரிப்பது சமய வாழ்வு ஆகும்.

துவாரபாலகர், கதாயுத்தை ஒரு கையிலேந்தியிருப்பர். மற்றொரு கையிலுள்ள ஆட்காட்டி விரலை உயர்த்தி, மற்றைய விரல்களை மடக்கி யிருப்பதும் ஓர் அற்புதக் காட்சியாகும். இறைவன் ஒருவனே என்பதை இந்த ஆட்காட்டி விரல் சுட்டிக் காட்டுகிறது. உள்ளே திருவருவங்கள் பல உள்ளன; அவையாவும் ஒருவனையே குறிக்கும். கடவுள் ஒன்று, உண்மை ஒன்று என்னும் பாடத்தை ஆலயத்திற்கு வருபவர்களுக்குப் போதிப்பதாக துவாரபாலகரின் உயர்த்தப்பட்ட ஒரு விரல் அமைகின்றது.

‘யாதொரு தெய்வங் கொண்டூர், அத் தெய்வமாகியாங்கே மாதொரு பாகனார் தான் வருவார்’ என்று சாஸ்திர நூல் கூறுகின்றது. இந்த உண்மை யைத் தான் துவார பாலகரும் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

துவாரபாலகரின் மற்றொரு கையின் உள்ளங்கை குவிந்த நிலையில், விரல்கள் ஜந்தும் உயர்ந்து நிற்கும் முத்திரை குறிப்பது, உள்ளே மெத்த அதிசயம் உண்டு; அற்புதம் உண்டு; அருமருந்து உண்டு; சென்று பாருங்கள் என்று கூறுவதாக உள்ளமையையேயாகும்.

இந்தக் துவாரபாலகருக்குத் தெரியாமல் கோயிலுக்குள் எவரும் நுழைய முடியாது. அவர்கள் வெறுங் காவலர்கள் மட்டும் அல்ல, ஞானியரும் கூட. காவல்துறையினருக்கு இலக்கணம் வகுப்பவர்களாக அவர்கள் உள்ளனர். கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாட்டுடன் காவல் புரிபவர்கள் இத்துவாரபாலகர். இவர்கள் யாவர், பூர்வீகம் என்ன, என்பவற்றைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

துவாரபாலகர்களாக விளங்குபவர்கள், முன்னர் சிவபெருமானின் பரமவெரிகள். முன்னர் ஒருகால் தாருகாக்கன், கமலாக்கன், வித்தியுன்மாலி என்னும் பெயர்களுடன் மூன்று அசரர்கள், மூவகை உலோகங்களினால், பறக்கும் கோட்டைகளை அமைத்து, ஆகாயத்தில் பறந்து திரிந்து, பிறரை வருத்தித் துங்பங்களைச் செய்து வந்தனர். முப்புரத்தவர் என இவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். சிவபெருமான் தமது சிரிப்பினால் இவர்களின் முப்புரங்களையும் ஏரித்து, மக்களின் துங்பங்களையும் நீக்கியருளினார். அசரர்கள் மூவரையும் மன்னித்தும் அருளினார். மன்னிப்பது கடவுளின் தன்மை என்பது இதனால் புலப்படுகிறது. பகைவர்க்கும் அருளும் இயல்பு எம்மிடம் இருக்குமேயானால் நாமும் தெய்வீகத்தை உடையவர் ஆவோம்.

இம்முன்று அசரர்களில் இருவரை, துவாரபாலகராயும், ஒருவரை குடமுழா அடிப்பவராகவும் இறைவன் அமர்த்தியருளினார். துவாரபாலகர் இருவரினதும் திருநாமங்கள் சண்டன், பிரசண்டன் என்பனவாகும். இவர்கள் இறைவிச்வாசிகளாக உள்ளனர். பகைவரையே விச்வாசிகளாக்கும் திறன் கடவுளின் திருவருட பார்வைக்கு உண்டு. இறைவனின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாகிவிட்ட துவாரபாலகர், வணக்கத்திற்கும் வழிபாட்டிற்கும் உரிய வராகவுள்ளனர். இவர்கள் திருக்கோபுரத்தளங்களிலும், உள்ளே ஆதி மூலத்து வாயிலிலும் அமைதியாகக் காவல் செய்கின்றனர்.

நாமும், இறைவனை வழிபாடு செய்ய ஆலயத்திற்குச் செல்லும் போது, நடைமுறையை அனுசரித்து, துவாரபாலகரிடம் அனுமதி பெற்றே உட்செல்ல வேண்டுமென்பதைக் கருத்திற் கொள்வோமாக. சட்டத்தைப் பேணுவதும், ஒழுங்கினைக் கடைப்பிடிப்பதும் சமய வாழ்விற்கு இன்றியமையாதனவாகும்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## திருமூலர்

சிவனொடோக் குந்தெய்வங் தேடினும் இல்லை  
 அவனொடோப் பார்தீங்கு யாவரும் இல்லை  
 புவனங் கடந்தன்று பொன்னொளி மின்னுந்  
 தவனச் சடைமுடித் தாமரை யானே.

சிவம் - அதுவே பரம்பொருள். அதுவே உண்மை, நன்மை, அழகு. சிவம் ஆனது உரை, உணர்வு அற்ற தலைமை. ஆதியும் அந்தமுமில்லா அரும் பெருஞ் சோதியாக எங்கும் என்றும் எதிலும் வியாபித்துள்ளது. எல்லாவற் றுடனும் ஒன்றாய், உடனாய், அதேவேளை அவற்றிலிருந்து வேறாய் நிற்பது சிவம்.

தூய்மையும் நிறைவும் பொருந்திய சிவம், சிவசபை என்னும் இறை ஞான சபைக்குத் தலைமை தாங்குகிறது. சகல உலகங்களுக்கும் சிவமே தலைமை.

சிவத்தை அதிட்டித்து நின்று பல்வேறு தொழில்களை ஆற்றுபவர் களா கப் பதின்மர், சிவசபையில் அங்கம் வகிக்கின்றனர். திருநந்தி தேவர், பிரம் மா, விஷ்ணு, உருத்திரர், ஈசர், சதாசிவர், சுத்தசத்தி, அர்த்தநாரீஸ்வரர், நாதம், பிந்து என்பவர்களே அப்பதின்மரும் ஆவர். இவர்களுள், திருநந்தி தேவர் சிவத்திடமிருந்து நேரடியாகச் சிவாகமங்களை உணரப் பெற்றவர். சிவம் என்னும் உண்மை, ஞானவழிகாட்டி ஊடாக, உலகிற்கு வெளிப் பாடாகின் றது. தெட்சனா மூர்த்தமாக அமர்ந்து ஞானவழிகாட்டியாக விளங்குபவர் திருநந்தி தேவரே ஆவர்.

இமயமலையின் ஒரு சிகரம் கைலாயமலை. அங்கு கல்லால் நிழலின் கீழ், திருநந்தி தேவர் தென்திசை நோக்கி அமர்ந்திருக்கிறார். மோனிலையில் அமர்ந்துள்ள அந்த ஞானகுருவின் சின்முத்திரையிலிருந்து ஆகமங்கள் அற்புதமாகப் பிரவாகிக்கின்றன. அவர் முன்னால் அமர்ந்திருக்கின்ற அவரின் மாணாக்கர்களான சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனந்தமாரர், சிவயோக மாழுனி, பதஞ்சலி, வியாக்ரமர், திருமூலர் என்னும் எண்மரும் ஆன்தமாக அள்ளிப் பருகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அனைவரும் திருநந்தி தேவரின் திருவருளினாலே நாதாந்த முடிபை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். அதனால் அவர்கள் நாதர்கள் எனப்படுகின்றனர்.

திருமூலர், ஜயாயிரம் ஆண்டுகளாகக் கைலாயமலையில், இந்த அற்புதமான ஆனந்தக் காட்சியைக் கண்டு களித்துக் கொண்டு, மெளனத்தில் ஆழந்திருந்தார். திருமூலரின் அப்போதைய பெயர் சுந்தரநாத முனிவர்.

திருநந்திதேவரின் எட்டுச் சீடர்களுள் ஒருவரான சுந்தரநாத முனிவர் தென்னாட்டவர்; தமிழர்.

மாலாங்க தேவர் என்பார் தென்னாட்டைச் சேர்ந்தவர். அவர் கைலாய மலைக்கு வந்திருந்தார். அங்கு கல்லால நிழலின் கீழ் யோக நித்திரையில் ஆழந்திருக்கும் எட்டு நாதர்களையும் கண்ணுற்றார். அவர்களுள் ஒருவராகிய சுந்தரநாத முனிவரை அனுகி, அங்குள்ளோரைப் பற்றியும் அவர்கள் பெறுகின்ற அனுபவங்களைப் பற்றியும் கேட்டறிந்து கொள்கின்றார்.

'நந்தி அருளாலே நாதனாம் பேர்பெற்றோம்  
நந்தி அருளாலே மூலனை நாடி னோம்'

எனக் சுந்தரநாத முனிவர் தகுந்த விடை பகர்ந்தார்.

அந்தவேளை, மாலாங்க தேவர், தமது தென்னாட்டு மக்களின் அவல நிலை பற்றிச் சிந்தித்தார். தமிழ் மக்கள் சரியான வழிகாட்டுவாரின்றித் திசை தடுமொறிய நிலையில் துன்பப்படும் காட்சி அவர் மனதில் தோன்றியது. சுந்தரநாத முனிவரிடம் தன் உள்ளக்கிடக்கையை எடுத்துக் கூறினார். மேய்ப் பாரின்றித் தவிக்கின்ற தமிழ் நாட்டு மக்களைக் காத்தருள வேண்டுமென்று இருந்து நின்றார். சுந்தரநாத முனிவரைத் தென்னாட்டிற்கு எழுந்தருளி வந்து அங்குள்ள மக்கள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு நெறி வகுத்து வழிகாட்டி உதவுமாறு மாலாங்க தேவர், அவருக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். சுந்தர நாதரும் அதனை ஏற்றுக்கொண்டார்.

தமது ஞானகுருவாகிய திருநந்தி தேவரிடம் அனுமதி பெற்றுக் கைலாயத்திலிருந்து கீழிறங்கி, இறைநிலையிலிருந்து மனிதனிலைக்கு மாறித் தென்திசை நோக்கி வந்து, சிற்றம்பலம் என்னும் சிதம்பரத்தைச் சுந்தரநாத முனிவர் அடைந்தார்.

'நந்தி வழிகாட்ட நானிருந்தேனே' என்றவாறு திருவாவடுதுறையில் யோகநிட்டையில் அமர்ந்து விட்டார்.

உலகமானது நடுவுநிலையில் நின்று தவறிவிட்டமையையும்; நீதி, தர் மம், உண்மை என்பவற்றை இழுந்து விட்டமையையும்; அதனால் மக்களிடையே குழப்பங்கள், துன்பங்கள், அவலங்கள் பெருகிவிட்டமையையும் கண்டு கொண்டார். மனிதகுல மீத்சிக்கு வழிகாட்ட வேண்டிய தேவையை உணர்ந்தார். அதற்கு மூலதாரத்தை, முதலை நாடினார். சுந்தர

நாத முனிவர் திருமூலர் ஆனார். மேய்ப்பாரின்றித் தவித்த பக்களுக்கு - ஆன்ம கோடிகளுக்கு மேய்ப்பர் ஆனார்.

'மாலாங்க னேயிங்கு யான்வந்த காரணம்  
நீலாங்க மேனியள் நேரிமை யாளொடு  
மூலாங்க மாக மொழிந்த திருக்கூத்தின்  
சீலாங்க வேதத்தைச் செப்பவந் தேனே' - (திருமந்திரம் 77)

தென்னாட்டிற்குத் தாம் வந்த காரணத்தைத் திருமூலர் மேற்கண்டவாறு எடுத்துரைக்கின்றார்.

'என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்  
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யு மாறே' - (திருமந்திரம் 81)

என்று விளம்புகின்றார். திருமூலர் மூவாயிரம் தமிழ் மந்திரங்களை இறைவன் திருவருளினால் உலகிற்கு ஈய்ந்தார். 'திருமந்திரம்' நூலில் அம் மந்திரங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. மந்திரங்கள், இறைவன் அருள்பெற்று நிறைமொழி மாந்தர் ஆகிவிட்டோரினால் திருவாய் மலர்ந்தருளப்பட்ட மறைமொழிகள் எனத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். இம்மறைமொழிகள், ஆகமங்கள் இவ்வுலகில் மக்கள் வாழ்வாங்கு வாழு, வாழும் நெறி அறிந்து வாழு, நல்ல வண்ணம் வாழுவது காட்டுகின்றன.

திருமூலரின் தாய் தந்தையர் பற்றிய குறிப்பு,

'என்தாயோ பெண்ணப்பன் ஏழேழ் பிறவியும்  
அன்றே சிவனுக் கெழுதிய ஆவணைம்' - (திருமந்திரம் 1876)

என்ற திருமந்திரப் பாடலடியில் வருகின்றது. திருமூலர் சிவசொத்து என அவரைப் பெற்ற தாயும் தந்தையும் ஒத்து ஆவணை எழுதிவிட்டார்கள். திருமூலர் சிவத்தை முதல்வராகக் கொண்ட திருக்கயிலாய் பரம்பரையின் உறுப்பினராகிவிட்டார்.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

## தைப்பொங்கல்

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”; “ஓன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” ஆகிய உலகந் தழுவிய மகா வாக்கியங்களை உலகிற்கு ஈய்ந்து, வான்புகழ் கொண்டவர்கள் பண்டைத் தமிழர்கள். இத்தகைய உயர்ந்த பண்பாட்டுக் கருலூலங்களுக்கு உரித்தான் தமிழ் மக்களின் தொன்மைச் சிறப்பைக் கொண்ட பண்டிகை, தைப்பொங்கல் பண்டிகையாகும். தை மாதம் தொடங்கும் முதல் நாளில் பொங்கல் விழா தமிழ் மக்களால் கொண்டாடப் படுகிறது. அத்திருநாளுக்கு முந்திய நாளில் அதாவது மார்கழி மாதத்து இறுதி நாளன்று, போகிப் பண்டிகை இடம் பெறுகின்றது. தைப்பொங்கல் தினத்திற்கு மறுநாள் பட்டிப்பொங்கல் நிகழ்த்தப்படுகிறது. அதனை மாட்டுப் பொங்கல் என்றும் அழைப்பர். தைப்பொங்கல் பண்டிகை, இவ்வாறு மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெறும் வழக்கம் இருந்து வருகின்ற போதும், தற்காலத்தில் தை மாதம் முதல் தேதியன்றே, தைப்பொங்கல் பண்டிகை பெரும்பாலும் கொண்டாடப்பட்டு வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. மகர சங்கிராந்தி என்றும் இதனை அழைப்பர்.

குரியனை மையமாகக் கொண்டு, ஓர் ஆண்டு பன்னிரண்டு மாதங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இராசியும் பன்னிரண்டு ஆகும். ஓவ்வொரு மாதத் திற்கும் ஓவ்வோர் இராசி என்ற வகையில், ஓவ்வொரு மாதமும் ஓவ்வோர் இராசிக்குரிய மாதமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. தைமாதத்திற்குரிய இராசி, மகரம் என்பதால், குரியன் மகரராசிக்குள் பிரவேசிக்கும் தினம், மகர சங்கிராந்தி என்பபடுகிறது. இத்தினம் உத்தராயணத்தின் தொடக்க நாளாகவும் விளங்குகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. உத்தரம் என்பதற்கு வடக்கு என்றும், அயனம் என்றால் செல்லல் என்றும் பொருள் கொள்வர். குரியன், புமியின் தென்னரைக் கோளப் பகுதியிலுள்ள மகரக் கோட்டிலிருந்து வடக்கு நோக்கிச் செல்லும் தொடக்க நாள் உத்தராயணத் தொடக்க நாள் ஆகும். அந்நாளே மகர சங்கிராந்தி இடம்பெறும் திருநாள் ஆகும். அன்றைய தினமே தைமாதம் முதலாம் தேதி. அப்புனித நாளே தைப் பொங்கல் பெரு நாளாக அமைகின்றது.

காலம் என்பதற்கு மதிப்பளித்து, பண்டிகை கொண்டாடும் முறைமை போற்றுதற்குரியது. குரியனே பகல், இரவு மற்றும் கோடை, மாரி, குளிர்,

வசந்தம் போன்ற பருவகாலங்களையும் நிர்ணயிக்கின்றது. அத்துடன் வெப்பம், ஓளி; தாவர வளர்ச்சி; உயிரினங்களின் உயிர்வாழ்தலுக்கும், இருப்புக் கும் தேவையான உணவு, காற்று, நீர், நெருப்பு முதலிய அனைத்தும் கிடைத்தற் பெறுதற்குரிய மூலமாகவும் சூரியன் விளங்குகிறது. எனவே சூரியன், வழிபாட்டிற்கும் நன்றிக்கும் உரிய பொருள் ஆயிற்று. தமிழ் மக்களின் செய்ந்தன்றியறிதல் பண்பு, பண்பாடாக வடிவம் பெற்றது. தைப் பொங்கல், சூரியனுக்கு நன்றி தெரிவுக்கும் பண்பாட்டு விழாவாக மலர்ச்சி பெற்று இன்றுவரை நடைபெற்று வருகிறது. இந்த நன்றித் திருநாள், உழவர் திருநாள், தமிழர் திருநாள், உழைப்பாளர் பெருநாள் என்றெல்லாம் பெயர் பெற்று வந்ததோடு, இன்று தமிழ் மக்களின் புத்தாண்டின் தொடக்கத் திருநாளாகவும் பெருமை பெறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பண்டிகைகள் வரப்போகின்றன என்றால் வயது வேறுபாடு இன்றி, குழந்தைகள், சிறுவர்கள், இளையோர், முதியோர், முத்தோர் மத்தியில் மகிழ்ச்சி, குதூகலிப்பு, இன்பக்களிப்பு என்பன பொங்கி எழுத தொடங்கி விடும். பண்டிகை கொண்டாடுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களில் ஈடுபடுதல், முயற்சி செய்தல், வீடுவளவு துப்புரவு செய்தல், பழையன கழிதல், புதியன புகுதல், புதிய பொருள்களைக் கொள்வனவு செய்தல், வீட்டில் உள்ள பொருள்களை ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்திருத்தல், வேண்டாத பழைய சாமான்களை அகற்றுதல், வீட்டுக்கு அழகு செய்தல் என்பன சுமையாக அன்றி இன்பக்களிப்பாகவே அமைகின்றன. இந்த நாட்களில் குடும்பத் தவர்கள் தொழில் நிமித்தம் வெவ்வேறு இடங்களில் இருந்தாலும், தத்தம் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்துவிடுவர். வீட்டில் ஒரே குதூகலம், ஒரே கலகலப்பு நிறைந்திருக்கும். புதினங்கள் பரிவர்த்தனை, அன்புப் பரிவர்த்தனை, உறவினர், சுற்றந்தினர், அண்டை அயலவர்களுடன் விருந்துண்ணல், உறவுகளைப் புதுப்பித்தல், பகைமை தணித்தல், பிரச்சினை தீர்த்தல், சேர்ந்து விளையாடுதல், கலை கலாசாரங்களைப் பேணுதல் என்பன உடல், உள் ஆரோக்கியம்; சமூக நல்லூறவு; ஆன்மிக விருத்தி; மனித விழுமியங்கள் என்பன வற்றின் வளர்ச்சிக்கும் உறுதிப்பாட்டிற்கும் வழிவகுக்கின்றன. எனவே, தைப்பொங்கல் பண்டிகையைச் சமய, சமூக நல நோக்குடன் திட்டமிட்டு, எல்லோரையும் வாழ்த்தி, மகிழ்ந்து, கொண்டாடி, பண்பாடு பேணி இன்புற்று வாழ்வோமாக.

'மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்கு உலகமெலாம்'

## போகிப் பண்டிகை

தைப்பொங்கல் திருநாள் என்பது தமிழ் மக்களுக்குரிய பண்பாடு பேணும் நன்னாள் ஆகும். செய்ந்நன்றி மறவாமை என்பது அந்தப் பண்பாட்டு விழுமியம் ஆகத் திகழ்கின்றது.

'எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை  
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு'

என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. எந்த அறத்தை அழித்தவர்க்கும், இன்னா செய்தவர்க்கும் பாப விமோசனம் பெற்றுக்கொள்ள நூல்களில் வழி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஒருவர் தமக்குச் செய்த நன்றியை, உயிர் உள்ள அளவும் மறக்கக் கூடாது. மறந்தால் அதற்குக் கழுவாய் இல்லை. விமோசனம் கிடையாது. எனவே, செய்ந்நன்றி கொன்ற ஒருவனுக்கு உய்வு இல்லை என்பது தமிழ் வேதம் தரும் முடிந்த முடிவு.

குரியன் உலகிற்குச் செய்கின்ற உதவி, கைம்மாறு கருதாத பேருதவி. காலத்தினால் செய்த நன்றி, அதனை ஆராய்ந்து பார்த்தால், இந்த உலகத்தை விட மிகமிகப் பெரிதாகும். அத்தோடு பயன் எதையும் எதிர்பாராது செய்த உதவிக்கு, இன்னும் சொல்லப் போனால், நாம் முன்னர் எந்த உதவியையும் ஒருவர்க்குச் செய்யாதிருக்க, அவர் நமக்குச் செய்த உதவிக்கு, இம்மன்னுலகம் மற்றும் விண்ணுலகம் இரண்டையும் கைம்மாறாகக் கொடுத்தாலும் அதற்கு ஈடாக முடியாது என்கிறது தமிழ்மறை. குரியன் நமக்கு, நம் இருப்புக்கு, நம்நலனுக்கு, எமது எல்லாவித செயற்பாடுகளுக்கும் அவற்றின் சித்திக்கும் செய்கின்ற உதவி, இவ்வளவு என்று அளவிடற்கரியது. குரியனே கண்கண்ட தெய்வமாக ஏற்றிப் போற்றி வழிபட்டு வரும் பண்பாட்டு மரபு, தமிழர் மத்தியில் வளர்ந்து வரலாயிற்று. தைப்பொங்கல், குரியனுக்கும் விவசாயத்தோடு தொடர்புபட்ட விவசாயிகள் மற்றும் விலங்குகளுக்கும் நன்றி தெரிவிக்கும் விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

உழவர் பெருமக்கள் தங்களுக்கு வாழ்வளித்த குரியனுக்கு நன்றி தெரி விக்கிறார்கள். ஏனையோர் தங்களுக்கு உணவளிக்கும் உழவர்களுக்கும், உழவுத் தொழிலுக்கு உதவும் காளைகள் பசுக்களுக்கும், அவற்றிற்கெல்லாம் மூலகாரணமாக அமையும் குரியனுக்கும் தங்கள் நன்றிக் கடன்களைத் தைப்பொங்கல் திருநாளன்று செலுத்துகிறார்கள்.

'பூமியிலே மாரியெல்லாம் குரியனாலே, பயிர் பூப்பதுவும் காய்ப்பது வும் மாரியினாலே' என்கிறார் ஒரு கணிஞர். மாரி என்பது மழையைக் குறிக்கின்றது.

'வான் நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால்  
தான் அமிழ்தம் என்று உணர்பாற்று'

மழை பெய்வதாலேயே உலகம் வாழ்ந்து வருவதால், மழையானது உலகத்தில் வாழுகின்ற எல்லா உயிர்களுக்கும் அமிழ்தம் ஆக உள்ளனமை உணர்தற்பாலது என்பது இக்குறள் தரும் பொருள். வாழ்விப்பது எதுவோ, அது அமிழ்தம். மழையின் சிறப்பு போற்றுதற்குரியது. வளருவப் பெருந் தகையும் 'வான் சிறப்பு'என்ற அதிகாரத்தில் மழையின் இன்றியமையாமையைப் பெரிதும் விதந்து கூறியுள்ளார்.

தைப்பொங்கல், மூன்று நாட்கள் கொண்டாடப்படுகிறது. முதல்நாள், அதாவது மார்கழி மாத இறுதி நாளன்று, போகிப் பண்டிகை கொண்டாடப் படுகிறது. போகிப் பண்டிகை, மாரி அம்மன் விழாவாக எடுக்கப்படுகிறது என்றும் கூறப்படுகிறது. மாரி என்றால் மழை. 'மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும்' என்கிறது சிலப்பதிகாரம். மழைக்குரிய தெய்வம் இந்திரன். இந்திரன் தேவர்களின் தலைவன். இந்திரனுக்கு இன்னொரு பெயர் போகி. எனவே மழைக்கு அதிபதியாகிய இந்திரனுக்கு எடுக்கும் நன்றி விழா போகிப் பண்டிகையாகக் கொண்டாடப்படுகிறது என்று அறிஞர் விளக்கம் கூறுவர்

போகிப் பண்டிகை தூய்மையோடு தொடர்புபட்டது. வீட்டையும் சுற்றாடலையும்; உடைகள் பாத்திரங்கள் மற்றும் தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் எனபவற்றையும் சுத்தம் செய்தல்; வீட்டுக்கு வெள்ளையடித்தல், நிறந் தீட்டல், அழுகுபடுத்தல் போன்ற வேலைகளில் அன்றைய தினம் ஈடுபடுவர். பழைய பொருள்கள், துணிகள் என்பன கழிக்கப்பட்டுத் தீழுட்டி எரிக்கப் படும். புறந்தூய்மை பேணவுடன் அகந்தூய்மையும் பேணப்படுதல் அவ சியம். நீரும் நெருப்பும் புறத்தே சுத்திகரிக்கும் சாதனங்கள். போகிப் பண்டிகையின் போது சுத்தம், சுகாதாரம் பேணல்; சுற்றாடல் மாசுபடாமல் தடுத்தல், சிரமதானம் என்பன முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இவை யாவும் விருந்தோம்பல், உறவு பேணல், சமூக நலன் போன்ற பண்டிகைக்கால உணர்வுகளுடன் ஆற்றப்படுவதால் பழுவாகக் கொள்ளப்படுவதில்லை. குடும்பத்திலுள்ள எல்லோரும் பங்கு பற்றுவதால், மகிழ்ச்சியும் குதுகலமும் நிறைந்திருக்கும். இப்படியான அருமையான சமூகப் பண்பாடாக தைப் பொங்கல் விழா அமைகின்றது. தமிழ்ப் பண்பாட்டினைப் போற்றிப் பாது காப்போமாக. எல்லோருக்கும் பொங்கல் நல்வாழ்த்துக்கள் உரித்தாகுக. வாழ்க வளமுடன். வாழ்க வையம். இன்பமே சூழ்க் எல்லோரும் வாழ்க்.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்"

## தைப்பூசம்

கோயில் என்றால் சிதம்பரம் என்னும் திருத்தலத்தையே சிறப்பாகக் குறிக்கின்றது. அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த சிதம்பரத்திலே, ஞான சபையாம் கனக சபையிலே சிவபெருமான், பூரி நடராச முகூர்த்தம் கொண்டு, சிவகாமி யம்மையார் காண, சகல ஆண்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டு, அனவரதமும் ஆளந்தத் தாண்டவம் செய்தருளுகின்றார். அதனாலேதான் இப்பிரபஞ்சமும் ஆங்குள்ள அளைத்தும் இயக்கம் பெறுகின்றன. இந்த ஆளந்த நிருத்தத் திற்கும் தைப்பூசத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதாக நூல்கள் கூறுகின்றன.

ஒரு தைப்பூசத் திருநாளிலேதான் சிவபெருமான், ஞானசபையிலே நின்று ஆளந்த நிருத்தம் செய்யும் அற்புதக் காட்சியை வியாக்கிரபாதர், பதஞ்சலி முனிவர் ஆகிய இருவரும்; பிரமா, விட்டுணு முதலிய தேவர் களும்; தில்லைவாழ் அந்தனர் மூவாயிரவரும்; பிறரும், சிவபெருமானின் திருவருளினாலே, ஞானக்கண்ணைப் பெற்றுத் தரிசிக்கும் பெற்றியைப் பெற்றனர். அந்த அருமையான தைப்பூச நன்னாள், வியாழக்கிழமையும் சித்தயோகமும் கூடிய பெருநாளாகவும் விளங்கியது.

சில ஆண்டுகளில் வருகின்ற தைப்பூசத் திருநாள், அன்று சிவபெருமான் ஆளந்தத் தாண்டவம் செய்து காட்டிய தைப்பூசப் பெருநாள் போன்று, பூச நடச்சத்திரம், சித்த யோகம், வியாழக்கிழமை, பெளர்னிமைத் திதி ஆகியன ஒருங்கே சேரப்பெற்ற அற்புத நாளாகத் திகழ்கின்ற சிறப்பினைப் பெறுகின்றது. இத்தகைய சேர்க்கை அருமையாகவே நிகழ்கின்றது. இத்தினத்தில் இறைவனை மனம், மொழி, மெய்யினால் அன்போடு வழிபட்டு, அவனின் திருவருளைப் பெறுவதால் பல நன்மைகள் ஏற்படும்.

தைப்பூசத் தினத்தில் சிவபெருமானின் ஆளந்தத் தாண்டவத்தைக் கண்குளிரக் கண்டு களித்த பதஞ்சலி முனிவர், சிவபெருமானுக்கு ஒரு வின்னைப்பம் செய்தார்.

‘எம்பெருமானே! இந்த ஞான சபையிலே உமாதேவியாரோடு இன்று முதல் எக்காலமும் ஆண்மாக்களுக்கு ஆளந்த நிருத்தத்தைப் புலப்படுத்தி அருளுக’ என்பதே அந்த வின்னைப்பம். சிவபெருமான் வின்னைப்பத்தை ஏற்று அருளினார். ஞான சபை, கனகசபையாக விளங்கியது. அதுவே பொன்னம்பலம், சிற்றம்பலம் என வழங்கப்படும் சிதம்பரம் ஆகும்.

அன்று முதல் சிதம்பரத்தின் கண்ணே கனகசபையில், பூர்வீ நடராசப் பெருமான், தேவர்களும் வியாக்கிரபாத முனிவர், பதஞ்சலி முனிவர் முதலாயினோரும் வணங்கச் சிவகாமியம்மையாரோடு எக்காலமும் திருநிருத்தத்தைப் புலப்படுத்தியருளியவாறு உள்ளார். தைப்பூசுத்தின் மகிழை எத்துணைபெரியது என்பது நமக்குப் புலனாகின்றது.

குனித்த பருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குமின் சிரிப்பும்  
பனித்த சடையும் பவளம் போல் மேனியிற் பாஸ் வெண்ணீறும்  
இனித்தமுடைய எடுத்த பொற் பாதமும் காணப் பெற்றால்  
மனிததப் பிறவியும் வேண்டுவதே யிந்த மாளிலத்தே

என்று நடராஜப் பெருமானின் ஆழு நிறை தோற்றத்தைப் பாடி, அந்த ஆனந்தக் கூத்தனின் அற்புத எழிலைக் காண வேண்டி, மனிதப் பிறவியையும் விரும்பி ஏற்கத்தான் வேண்டும் என்கிறார் அப்பரடிகள். அவன் அசைவின்றி இந்த உலகில் ஓர் அனுவும் அசையாது. அதனால் பூர்வநடராசப் பெருமானின் ஆடல் தொடருகிறது. ஆடல் நீடிக்கும் வரை தைப் பூசமும் கொண்டாடப்படும் அன்றோ! சிதம்பரத்தில் வருடந்தோறும் தைப் பூசத்தன்று திருப்பாவாடை உற்சவம் நடத்தப்படுகிறது.

தைப்பூசம், முருகனுக்கும் உவந்த நாள். நல்லூர்க் கந்தன் திருமஞ்சக்தி தின் மீது அமர்ந்து பக்தர்கள் புடைகுழி, அரோகராச சத்தம் ஒலிக்க, மேள வாத்தியங்கள் மூழங்க; காவடிகள், கற்பூரச் சோதி என்பன துலங்க, மாலை வேளை, மஞ்சள் வெயில் யாவும் பொன்மயமாக இலங்க, வீதி உலா வரும் காட்சியைக் காண கண்கள் ஆயிரம் கோடி வேண்டும்.

எல்லா முருகன் ஆலயங்களிலும் தைப்பூசத் திருவிழா நடைபெறுகிறது. தைப்பூசத் தீர்த்தம் விசேஷத்துவம் பெற்று விளங்குகின்றது. அடியார்கள் காவடி எடுத்தும் கற்பூரச் சட்டி ஏந்தியும், அடியளித்தும், அங்கப் பிரதட்சணம் செய்தும், மாவிளங்குப் போட்டும் தங்கள் நேர்த்திக் கடன்களை நிறைவேற்றி முருகப் பெருமானின் அருளைப் பெற்றுக்கொள்கின்றனர். கிராமியத் தெய்வங்களுக்குத் தைப்பூசத்தன்று பொங்கல் செய்து மடைபரவி, வழிபாடு செய்யும் வழக்கமும் இருந்து வருகின்றது.

திருஞானசம்பந்தர் காலத்தில் தைப்பூச உற்சவம் பெருஞ் சிறப்பினைப் பெற்றிருந்தமையை அவரின் தேவாரப் பாடல் ஒன்றிலிருந்து அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

‘மைப்பூச மொண்கண் மட நல்லார் மாமயிலைக்  
கைப்பூச நீற்றான் கபாலீச்சர மமர்ந்தான்  
நெய்ப் பூச மொண் புழுக்கல் நேரிழையார் கொண்டாடும்  
தைப்பூசங் காணாதே போதியோ தூம்பாவாய்’

என்பது சம்பந்தர் தேவாரம். இதிலிருந்து தைப்பூசு உற்சவத்தின் தொன்மை தெளிவாகின்றது. அக்காலத்தில் பெண்களே தைப்பூசு உற்சவத் தைக் கொண்டாடினர் என்பது ‘நேரிழையார் கொண்டாடும் தைப்பூசம்’ என்ற பாடலடியிலிருந்து தெரியவருகிறது.

தைப்பூசத் திருநாள் ஒரு நிறைந்த நாள்; இறைவழிபாட்டிற்குச் சிறந்த புனித நாள்; புதிதெடுத்தல், புதிதுண்ணல் செய்யும் புன்னிய நாள்; ஏடு துவக்குதல், காது குத்துதல், அன்னப் பிராசனம் முதலிய நற்கருமங்களுக் குரிய மங்கல நாள். இந்தத் தைப்பூசத் திருநாளில், நாமும் கலாசார பண் பாட்டுப் பாரம்பரியங்களைப் பேணி, இறை சிந்தனையில் கருத்தை ஊன்றி, உய்வு பெறுவோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## சிவராத்திரி

'சிவாயநம்' என்று சிந்தித்திருப்போர்க்கு அபாயம் ஒரு நாளும் இல்லை என்ற உறுதி மொழியில் சைவமக்களுக்கு அபார நம்பிக்கை உள்ளது.

'ஒன்று அவன் தானே, இரண்டு அவன் இன் அருள்' என்கிறார் திருமூலர்.

அந்த ஒன்று சிவன். அவன் திருவருடசக்தியோடு கூடி இந்த உலகத் தையும், அண்ட புவனங்களையும் தம் அளப் பெருங் கருணையினால் பரிபாலனம் செய்து வருகின்றான். அவன் இன்றி ஓர் அனுவும் அசையாது என்பது உண்மை மொழி. சிவன் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவன். அனைத் திற்கும் மூலமும் முதலுமாக உள்ளவன். 'அம்மையே அப்பா, ஒப்பிலா மணியே, அன்பினில் விழைந்த ஆரமுதே' என்கிறார் மாணிக்கவாசகர். உண்மையும் அவனே. செம்மையும் அவனே, நன்மையும் அவனே.

'சிவன் ஒடு ஒக்கும் தெய்வம் தேடினும் இல்லை' என்பது திருமந்திரம் தரும் முடிந்த முடிவு.

சிவனின் தன்மையைச் சொல்ல வந்த திருமூலர்,

தீயினும் வெய்யன் புனினும் தண்ணியன்

சேயினும் நல்லன் அணியன் நல் அன்பர்க்குத்  
தாயினும் நல்லன் தாழ் சடை யோனே'

என்கிறார். சிவனை எதனுடனும் ஒப்பாகக் கூறாமல், எல்லாவற்றிலும் மேலாக கொள்ளப்பட்டிருக்கும் பாங்கு நோக்கற்பாலது.

'சிவசிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்  
சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாரும்  
சிவசிவ என்றிடத் தேவரு மாவர்  
சிவசிவ என்னச் சிவகதி தானே'

'சிவ சிவ' என்று சிவநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு இருந்தால், எம் மைப் பிறப்புக்கள் தோறும் தொடர்ந்து வருகின்ற தீவினைகள் தொலைந்து போகும். அதுமாத்திரமா 'சிவ சிவ' என்று சொல்லவர், மனித நிலையி விருந்து தெய்வீக நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டுவிடுவர். சிவகதியும் உறுதி யாகிவிடும். இத்துணை சுலபமான வழியிருந்தும், 'சிவ சிவ' என்று

சொல்லி நன்மையைப் பெற ஏனோ மறுக்கின்றோம். அதற்கும் காரணம் உண்டு. தீவினெனயாளர் வாயில் 'சிவ சிவ' மந்திரம் புகுவது சற்றுச் சிரமந் தான். ஒருவாறு புகுத்திவிட்டால் தீவினெனகள் பறந்தோடி விடும் என்பதும் நிச்சயம்தான்.

எல்லா நாட்களும் சிவனின் நாட்கள்; எல்லாநேரமும் சிவனை வழி படுவதற்கு உகந்த நேரம். எனினும் சிவராத்திரி தினம், சிவபெருமானை மனம், மொழி, மெய்யினால் வழிபட்டு, வாழ்க்கையின் இறுதி இலக்கான முத்தியின்பத்தை அடைவதற்கு மிகச் சிறந்த நாளாக நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

மாசிமாத அபரபக்கச் சதுர்த்தசித்திதியில் மகா சிவராத்திரி விரதம் அனுட்டிக்கப்படுகிறது. இந்த விரதத்தை மேற்கொள்பவர்கள் மனம், மொழி, மெய்த் தூய்மையுடையவராய் முதல்நாளில் ஒரு வேளை உணவையுண்டு, அடுத்த நாள் சிவராத்திரி தினத்தன்று முழு நாளும் ஆகாரம் இன்றி உபவாசம் இருந்து; இரவு முழுவதும் கண் விழித்து, சிவனையே சிந்தையில் இருத்தி வழிபாடு செய்து, தானம் வழங்கி விரதத்தை நிறைவு செய்ய வேண்டும். பசித்திரு, விழித்திரு, தனித்திரு என்பன சிவராத்திரியுடன் இணைந்தவை. எமக்கு வஞ்சனையைச் செய்கின்ற ஜம்புலன்களையும் அடக்கி, மனத்தையும் செம்மையாக்கி உதவுபவை.

உபவாசம் என்பதன் பொருள் உடன் உறைதல் ஆகும். உணவின்றி இருந்து விட்டால் மாத்திரம் அது உபவாசமாகிவிடாது. எமது இறைவனாகிய சிவபெருமானோடு உடன் உறையும் போதுதான் அது சிவராத்திரி உபவாசம் ஆகின்றது.

சிவராத்திரியில் சிவன் கோவிலுக்குச் சென்று அங்கு நடைபெறுகின்ற நான்கு சாமப் பூசைகளையும் கண்ணாரக் கண்டு வணங்கி வழிபாடு செய்தல் வேண்டும். விழித்திருத்தல் என்பது நித்திரையை ஒழித்தல் மாத்திரம் அன்று; சிவனைத் தியானிப்பதில் விழிப்பாயிருத்தல்; நல்லவற்றைப் புரிவதில் விழிப்பாயும் கருத்தாயும் இருத்தல்; தீயனவற்றை விலக்குவதில் விழிப்பாயிருத்தல் என்பவற்றையும் உள்ளடக்கும்.

பசித்திருத்தல் விரதத்தின் ஓர் அம்சம். பசியைப் பொறுத்தல் தவம் ஆகும். பசியினால் ஏற்படும் கோபம், பொறுமையின்மை, ஆத்திரங் கொள்ளுதல் என்பவற்றைத் தாங்குதல் விரதமாகும்.

சிலர் சிவராத்திரியில் நித்திரையைத் தவிர்ப்பதற்காகச் சீட்டாடுதல், சினிமாப் படங்கள் பார்த்தல், அரட்டை அடித்தல் போன்ற வீணான செயல் களில் ஈடுபட்டு நேரத்தை விரயமாக்குகின்றனர். இது குளிக்கப் போய்ச் சேறு பூசியதற்கு ஒப்பாகும். எனவே தவிர்க்கப்பட வேண்டியவை.

ஆலயங்களிலே நடைபெறும் பூசை ஆராதனைகள், புராண படனம், பஜைகள், நற்சிந்தனைகள், தொண்டுகள் ஆகியவற்றுடன் தொடர்புபடுத்திக் கொண்டு கண்விழித்து இருத்தல் மூலம் அன்றைய பொழுதைப் பயனுள்ள வகையில் கழித்தலே உத்தமம்.

சிவராத்திரி நள்ளிரவு, 'சிவநடுநிசி' எனப்படும். 'சிவநடுநிசி'யில் இவிங்கோற்பவம் இடம்பெறுகிறது. இந்த அற்புதமான வேளையில், சிவவிங்கத்தை, வழிபடுதல் வேண்டும். வில்வத் தழைகளைக் கொண்டு சிவவிங்கத்தை அர்ச்சித்தல் சிறப்பானது.

'நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க  
இமைப் பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க'

என சிவபெருமானை வழுத்தி வணங்கி உய்வு பெறுவோமாக.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

## சித்திரைப் பூரணை

விரதம் அனுட்டித்தல் சைவமக்களின் சமய ஒழுக்கங்களுள் ஒன்றாகும். தெய்வங்களை நோக்கியும் பிதிர்களின் பொருட்டும் விரதங்கள் மேற் கொள்ளப்படுகின்றன. இதனால் உடல், உள், ஆன்மீக நலன்கள் பேணப் படுகின்றன. மாதா, பிதா ஆகியோர் தெய்வங்களுக்கு இணையானவர்கள். ‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்’ என்பது ஓளவையின் அமுத மொழி. அன்னை, தந்தை ஆகியோரைக் கண்கண்ட தெய்வங்களாக ஏற்று, போற்றுபவர்கள், சைவ மக்கள். அவர்கள் காலமான பின்னரும் அவர்களை மறவாது நினைவு கூர்ந்து அவர்களின் ஆத்ம சாந்திக்காகப் பிரார்த்திப்பதும்; அமாவாசை, பூரணை விரதங்களை அனுட்டிப்பதும்; சிராத்தம், மஹாளயம் என்பவற்றைச் செய்வதும் சைவமக்களின் இன்றியமையாக கடமைகளாகும்.

‘தென் புலத்தார் தெய்வம் விருந்தோக்கல் தானென்றாக்கு

ஐம்புலத்தாறு ஒம்பல் தலை’

- திருக்குறள்

தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்தினர், சுற்றத்தார், தான் என்ற ஐந்து தரப்பினரையும் அறநெறி தவறாமல் பேணி, போற்றி, ஒம்பி வருதல் மனிதர்களின் கடமையாகும். தென்புலத்தார் என்போர் இறந்த தாய், தந்தையர் மற்றும் மூதாதையர்கள் அடங்கிய குழாத்தினர் ஆவர். தென் புலத்தார் வணக்கத்திற்கும் வழிபாட்டுக்குழுமியர். தெய்வ வழிபாடு போன்று பிதுர் வழிபாடும் முக்கியமானது. பிதுர் வழிபாடு செய்யாதுவிடின், பிதுர் சாபத்திற்கு உள்ளாக வேண்டி வரும் என ஆன்றோர் கூறியுள்ளனர். அவ மிருத்துக்கள், விபத்துக்கள், அகால மரணங்கள் என்பன பிதுர் சாபங்களினால் ஏற்படுகின்றன. இறந்த ஆத்மாக்கள், காவல் தெய்வங்களாக விளங்கி, பிறசந்ததியினரை, இப்படியான அனர்ததங்களினின்று காப்பாற்றுகின்றன. எனவேதான் அவர்கள் வணக்கத்திற்குரியவர்கள், வழிபாடு செய்யப்பட வேண்டியவர்கள் என்று கூறப்படுகின்றது.

பூரணை, அமாவாசைத் தினங்கள் தென்புலத்தார் எனப்படும் பிதுர் வழிபாட்டுக்குரிய சிறந்த தினங்கள் ஆகும். இப்புண்ணிய தினங்கள் முறையே காலமான தாய், தந்தை ஆகியோர் நற்கதியடைய வேண்டி அவர்களின் பிள்ளைகளால் அனுட்டிக்கப்படும் விரத நாட்களாகும்.

சித்திரை மாதத்தில் வருகின்ற பூரணை மிக விசேடமானது. அதனைச் சித்திரா பூரணை, சித்திரா பெளர்ணமி, சித்திரைப் பறுவும் என அழைப்பர்.

சந்திரன் பதினாறு கலைகளும் பொருந்தப் பெற்று, முழுமதியாக, பூரணத் துவமாக வானில் பொங்கி எழும் அழகுக் காட்சியை அன்றைய தினம் இரவு முழுவதும் காணலாம். பன்னிரண்டு மணித்தியாலம் பகல், பன்னிரண்டு மணித்தியாலம் இரவு எனக் காணப்படும் நாள்களைக் கொண்ட சித்திரையில், பூரணை நாள் அன்று முழு நாளும் ஒளிபொருந்தியதாக இருக்கின்றது. பகல் நேரத்தில் சூரிய ஒளியும் இரவு நேரத்தில் பூரணச் சந்திரனின் ஒளியும் பட்டெடாளி வீசிப் பரவியிருப்பதனால், இருள் அற்ற ஒளி பொருந்திய நாளாக, சித்திரைப் பூரணைத்தினம் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க விசேட அம்சமாகும்.

மாதந்தோறும் பூரணைத் தினம் வருகின்ற போதும், சித்திரை மாதத்தில் வருகின்ற பூரணை மக்கத்துவம் மிக்கதாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

இறந்த தாயின் ஆத்மசாந்தியின் பொருட்டு, மாதந்தோறும் வருகின்ற பூரணைத் தினங்களில், விரதம் அனுட்டித்தல் முறையாகும். அவ்வாறு விரதம் மேற்கொள்ள இயலாதவர்கள், பரிகாரமாகச் சித்திரைப் பூரணையில் விரதமிருந்து, அக்கடமையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். தாய் இறந்த திதியில் ஆண்டுதோறும் சிராத்தம், பிண்டம், தர்ப்பணம் முதலிய காரியங்களைச் செய்தல் முறையாகும். அவ்வாறு செய்ய முடியாதவர்கள், உரிய திதியை மறந்து விட்டவர்கள், வேறு காரணங்களால் உரிய திதியில் சிராத்தம் செய்யத் தவறியவர்கள், சித்திரா பூரணையன்று அக்கைங்கரியங்களை நிறைவுசெய்தல் மரபாகும்.

தாயை இழந்தவர்கள் சித்திரா பூரணைத் தினத்திலும், தந்தையை இழந்தவர்கள் ஆடி அமாவாசைத் தினத்திலும் தவறாமல் விரதம் அநுட்டித்து; பிண்டம், தர்ப்பணம், சிராத்தம் செய்து; இறைவழிபாட்டில் ஈடுபட்டு; இயன்ற தான் தருமங்கள் புரிந்து; ஏழைகள், நலிந்தோர், ஆதரவற்றோருக்கு அன்னம், வஸ்திரம் ஆகியவற்றைத் தானமாக வழங்கி; இறந்த தாய், தந்தையரின் ஆத்மாக்கள் நற்கதி அடையவும், நரக வேதனைகளிலிருந்து விடுபடவும், சாந்தி பெறவும் உதவ வேண்டியது ஒவ்வொருவரினதும் கடமையும் தார்மிகப் பொறுப்புமாகும். அவ்வாறு செய்யாது விடுபவர்கள் தாய் தந்தையர் எமக்குச் செய்த உதவிகளை மறந்த பெரும் பாவத்துக்கு உள்ளாவர் எனச் சாத்திரங்கள் கூறும்.

எவற்றைச் செய்யத் தவறினாலும், எம்மைப் பெற்று, வளர்த்து, கல்வியைக் கற்க உதவி, ஆளாக்கிய தாய் தந்தையர்களுக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை, அவர்கள் உயிருடன் இருக்கும் காலத்திலும் சரி, உயிர் நீத்த பின்னரும் சரி, நிறைவேற்றந்த தவறவே கூடாது. அவ்வாறு தவறி இழைக்கும் குற்றத்துக்குக் கழுவாயே கிடையாது.

தாய் தந்தையருக்குச் செய்ய வேண்டிய நன்றிக் கடன்களை முறையாக நிறைவேற்றி வருபவர்கள், வாழ்வில் ஒளி பெறுவர்; சுபீட்சம் அடைவர். விபத்துக்கள், அனர்த்தங்கள், துள்மரணங்கள், கொடிய நோய்கள், இயற்கைச் சீர்றங்கள் என்பவற்றிலிருந்து காப்பாற்றப்படுவர்.

பூரணையில் கடல் அலைகள் பொங்கும். அவ்வாறே மனிதரின் மனங்களிலும் ஆசை அலைகள் பொங்கியெழும்; பல்வேறு உணர்ச்சிகளும் கொந்தளிக்கும். அதனால் பூரணை தினங்கள் அவதானமாகக் கழிக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். எனவே இறை சிந்தனை, இறை வழிபாடு, உணவைச் சூருக்கியேனும் விடுத்தேனும் விரதமனுட்டித்தல், சத்சங்கம், தியானம், செபம், ஆலய வழிபாடு, தொண்டு என்பவற்றில் நாம் ஈடுபட வேண்டியது அவசியமாகும். இவற்றின் பயனாக மனவடக்கம், புலன்டக்கம் எம்மில் ஏற்படுகின்றன. பாவங்களை விலக்கிப் புண்ணிய காரியங்களில் ஈடுபட வழியேற்படுகிறது. ஆன்மீகப் பண்பாட்டு வளர்ச்சி ஏற்படுகிறது.

பூரணை தினங்களில், பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து மாங்கலம் பலம், குடும்ப சுகம், குழந்தைச் செல்வம், திருமணம், நோயற்ற வாழ்வு வேண்டி ஆலயங்களில் திரு விளக்குப் பூசை செய்கின்றனர். இங்கு கடவுளை ஒளி வடிவில் தரிசிக் கின்றனர்.

பல ஆலயங்களில் சித்திரா பூரணை தினத்தில் தீர்த்தோற்சவம் நடை பெறுகிறது. இறைவனின் ஐந்தொழில்களில் அருளால் தொழிலைக் குறிப்பது தீர்த்தோற்சவம்.

எமது முன்னோர்கள், சித்திரா பூரணைக் காலத்தில், எம்மை ஆன்மீக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடச் செய்து, புலன் பொறிகளின் கோரப் பிடியில் இருந்து விடுபடச் செய்த விதம் எம்மைச் சிந்திக்க வைக்கிறது.

சித்திரை மாதம், சித்திரை நட்சத்திரம், பூரணை மூன்றும் கூடிய புனித நாளில் சித்திரை குப்த விரதம் அனுட்டிக்கப்படுகிறது. சித்திரையில் சித்திரை என்றும் இந்நாளைக் கூறுவர். யார் இந்தச் சித்திரை குப்தர் என்று இன்று பலருக்குத் தெரியாது. முன்னைய காலங்களில், ஊர் தோறும், சித்திரா பூரணையன்று மாலையில், கோயில்களிலோ அல்லது பொது இடங்களிலோ, மக்கள் கூடி, சித்திரகுப்தரின் கதையை ஒருவர் வாசிக்க மற்றையோர் பக்தி சிரத்தையோடு கேட்டுக் கொண்டிருப்பர். சித்திரகுப்தருக்குப் பூசை வழிபாடு செய்வர். பாற் கஞ்சி காய்ச்சி அங்கு வருகை தந்த அனைவரும் சேர்ந்து அருந்தி மகிழ்வார்கள். சமயத்தில், சமூக நோக்கும் கலந்திருந்தமையை இத்தகைய சமய நிகழ்வுகள் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன. சித்திரைக் கஞ்சி என்ற இந்த வைபவம் இன்று மறக்கப்பட்ட ஒன்றாகிவிட்டது. இவ்வாறு

இன்னும் எத்தனையோ சமய, சமூக, கலாசார நிகழ்வுகளை நாம் கைவிட்டு வருகிறோம் என்பது சைவ மக்களுக்குச் சமர்ப்பணம்.

சித்திரகுப்தரைச் சித்திரபுத்திரன் என்றும் அழைப்பர். நீதி தேவனாகிய இயமதர்மராஜனின் கணக்காளராகப் பணி புரிவார் சித்திரகுப்தர். மனிதர் களின் காலப் பதிவுகளையல்லாம் பேணி வருபவரும், அவ்வக்காலங்களில் காய்தல் உவத்தல் இன்றி நடநிலைமை நின்று அறிக்கை சமர்ப்பிப்பவரும் இந்தச் சித்திரகுப்தரேதான். சித்திரபுத்திரன், இந்திரனுக்கும் இந்திராணிக்கும் சித்திரை மாதத்துச் சித்திரையில் குழந்தையாகப் பிறந்ததாகப் புராணம் கூறுகின்றது. சித்திரையில் சித்திரை, சித்திர புத்திரனின் பிறந்த தினத்தை நினைவுகூருவதாக அமைகின்றது. சித்திரைக் கஞ்சி, அன்னதானம் என்பன இத்தினத்தில் இடம்பெறும் சிறப்பு நிகழ்வுகளாகும்.

சித்திரைப் புதுவருடத்தில் வருகின்ற முதலாவது முழுமதி நாள், சித்தி ரைப் பூரணையாகும். பண்டைத் தமிழ் மக்கள் இந்திர விழா நடத்துவதற்குச் சித்திரைப் பூரணையையே தெரிந்து எடுத்திருந்தார்கள். சித்திரை, வசந்த காலத்தின் இயற்கை அழகினை வெளிப்படுத்தும் காலம். மக்கள் மகிழ்ச்சி யுடன் வாழும் காலம். சித்திரைப் பூரணை நாள், பகல் இரவு வேறுபாடற் ஒளி நிரம்பிய நாள். அத்தகைய நாளை வெறுமனே களியாட்டங்களிலும் சிற்றின்ப நுகர்வுகளிலும் வெறிதே கழிக்காமல், ஆள்மீகத்தையும் சமய சாதனைகளையும் உலகியலுடன் கலக்கச் செய்து, சித்திரா பூரணையைப் புனித நாளாக்கிப் பெருமை கொண்டார்கள், சைவத் தமிழ் மக்கள். சைவர் களாகிய நாழும் சித்திரா பூரணையில் சைவ விழுமியங்களைப் பேணி, இறை வழிபாடு, பிதுர் வழிபாடு என்பவற்றைச் செய்து, விரதமனுட்டித்து, நலிந்தோர்களை ஓம்பி நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## ஆடி அமாவாசை

சைவ மக்கள் விரதம் அனுட்டித்தலைச் சமய ஒழுக்கமாகக் கொள்பவர்கள். விரதங்கள் தெய்வங்களை நோக்கியும் பிதுர்களின் பொருட்டும் மேற்கொள் ளப்படுகின்றன. மாதா, பிதா ஆகியோர் தெய்வங்களுக்கு ஒப்பானவர். 'அன்னையும் பிதாவும் முன்னரி தெய்வம்' என்பது ஒளவையார் வாக்கு. அன்னையையும் தந்தையையும் கண்கண்ட தெய்வங்களாக ஏற்றிப் போற்று பவர்கள் சைவர்கள். அவர்கள் காலமான பின்னரும் கூட அவர்களை மறவாது அவர்களின் ஆத்ம சாந்திக்காக விரதம் அனுட்டிப்பது; சிராத்தம் மஹாளையம் என்பவற்றைச் செய்வது; பிதுர் வழிபாடு செய்வது என்பனவற்றை நடை முறை வாழ்க்கையில் மேற்கொள்வது சைவமக்களின் இன்றியமையாக் கடமையாகி விட்டது. இவற்றை ஒழுங்காக நிறைவேற்றாவிடில், பிதுர் சாபத்திற்கு உள்ளாக வேண்டிவரும் என்ற ஜதீகமும் உண்டு. எவற்றைச் செய்யத் தவறினாலும் தாய் தந்தையர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை களை, அவர்கள் உயிருடன் இருக்குங் காலத்திலும் சரி, உயிர் நீத்த பின்னரும் சரி, செய்யத் தவறவே கூடாது. தாய் தந்தையர் எமக்குச் செய்த நன்றிகளை மறத்தல் பெரும் பாவகாரியம் என்று சைவம் கூறுகிறது. அதற்குக் கழுவாயே கிடையாது.

அமாவாசை, பெளர்ணிமை ஆகிய விரதங்கள் முறையே காலமான தந்தை, தாய் ஆகியோர் நற்கதியடையும் பொருட்டு அவர்களின் பிள்ளைகளால் அனுட்டிக்கப்படும் விரதங்களாகும். தந்தை, தாய் ஆகியோர் உயிரோடு வாழுங் காலத்தில் அமாவாசை, பெளர்ணிமை விரதங்களைப் பிள்ளைகள் மேற்கொள்ளல் ஆகாது.

அமாவாசை ஒவ்வொரு மாதமும் வருகின்றது. குரிய சந்திரர்கள் ஒரு இராசியில் சஞ்சரிக்கும் புனித நாள் அமாவாசையாகும். குரியனும் சந்திரனும் ஒரே பாதையில் பூமிக்கு நேராக வரும்பொழுது ஏற்படுவது அமாவாசைத் திதி. அன்றைய தினம் பூமியில் உள்ளவர்களுக்குச் சந்திரன் தென்படாது. இரவு இருட்டாக இருக்கும். அமாவாசை ஒரு கண்த்த நாள். அத்தினம் சுபகருமங்கள் செய்வதற்கு ஆகாது. அதேவேளை பிதுர் வழிபாட்டுக்கும்

தெய்வமாகி விட்ட தந்தையின் பொருட்டு விரதம் அனுட்டிப்பதற்கும், பிண்டதானம், தர்ப்பணம் செய்வதற்கும் ஏற்ற நாள் ஆக உள்ளது.

பிதுர்களைத் தென்புலத்தார் என்று அழைப்பது தமிழர் மரபு.

'தென் புலத்தார் தெய்வர் விருந்தொக்கல் தான் என்றாக்கு  
ஜம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை' என்கிறது திருக்குரள்.

இதிலிருந்து தென்புலத்தாரைப் பேணுதல், வழிபடுதல் என்பன சைவத் தமிழ் மக்களின் கடமை என்பது தெரியவருகிறது. அமாவாசையில் இவற்றை நிறைவேற்ற வேண்டும். அமாவாசைகளுள் ஆடிமாதத்தில் வருகின்ற அமாவாசை தென்புலத்தார் வழிபாட்டுக்கு மிகச் சிறந்தது.

ஆடி அமாவாசை மகத்துவம் பற்றி நோக்குவோம். தட்சணாயனத் தொடக்கமாதம் ஆடி என்பதால், ஆடி அமாவாசை பிதுர் கருமங்கள் செய்வதற்குச் சிறப்பானது எனக் கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. ஆடி அமாவாசை விரதம் அனுட்டிப்பவர்கள் ஆசார சீலர்களாக இத்தினத்தில் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடித், தூய்மையராய் பிதுர் தர்ப்பணம், பிண்ட தானம் செய்தும்; இறை வழிபாடு, பிதுர் வழிபாடு செய்தும்; அந்தணர்களுக்குத் தானமும், விருந்தினர், சுற்றாதவர், ஏழைகள், ஆதரவற்றவர்கள், நலிந்தோர் என்போருக்கு அன்னம், வஸ்திரம் அளித்தும் இயன்ற தானதருமஞ் செய்தும் விரதம் அனுட்டிப்பர். அமாவாசையில் அன்று முழுநாளும் உபவாசம் இருப்பர். அவ்வாறு இருக்க இயலாதவர் ஒரு பொழுது உணவு உண்பர்.

தந்தை இறந்த திதியில் ஆண்டு தோறும் சிராத்தம் செய்ய வேண்டும். சிராத்தத்தை திவசம் என்றும் அழைப்பர். குறித்த திதியைத் தவறவிட்டவர்கள் அல்லது அத்திதியில் திவசம் செய்யாதவர்கள் ஆடி அமாவாசையில் அன்று சிராத்தத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வர்.

ஆடி அமாவாசையில் கடல், நதி, வாவி போன்ற நீர் நிலைகளில் தீர்த்தமாடினால் பழ வினைகள் பாறிவிடும் என நூல்கள் கூறும். அயோத்தியா, மதுரா, மாயா, காசி, காஞ்சி, அவந்தி, துவரகா என்னும் தலங்களைத் தீர்த்தமாடித் தரிசித்து வழிபாடு செய்தல் மிக உத்தமமானது. இத்தலங்களில் எள்ளூம் தண்ணீரும் இறைத்து சிராத்தம் செய்வதால் இறந்த தந்தை தாயர் நற்கதியடைவர். சிரத்தையோடு செய்வதால் சிராத்தம் எனப்படுகிறது. தென்னிந்தியாவில் இராமேஸ்வரம், கன்னியாகுமரி ஆகிய இடங்களில் தீர்த்தமாடுதல், பிண்டதானம், சிராத்தம் என்பனவற்றை நிறைவேற்றுதல் சிறப்பானதாகும்.

இலங்கையில் வடக்கிலுள்ள கீரிமலை நகுவேஸ்வரம்; கிழக்கில் மட்டக் களப்பு, அமிர்தகழி மாமாங்கேஸ்வரம் என்னும் தலங்கள் ஆடி அமாவாசைத் தீர்த்தச் சிறப்புப் பெற்ற தலங்களாகும். இங்கு ஆண்டுதோறும் ஆடி அமாவாசையன்று தீர்த்தமாடுதல்; பிதுர்வழிபாடு செய்தல், சிராத்தம், பிண்டதானம், தருப்பணம் என்பன செவர்களால் நிறைவேற்றப்படுகின்றன.

நாம் சுகமாக வாழவும், சகல செல்வங்களுடனும் இனிதாக வாழவும் தெய்வ வழிபாட்டுடன் பிதுர் வழிபாடும் இன்றியமையாததாகும். ஆடி அமாவாசைத் தினத்தில் இவ்வழிபாடுகளைச் செய்து இன்புற்று வாழ் வோமாக.

“மேன்மை கொள் செவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## ஆவணி ஞாயிறு

குரியனை வழிபாடு செய்கின்ற வழக்கம் இந்து சமயத்தவரிடையே நெடுங்காலமாக இருந்து வருகின்றது. குரியன் நமக்கு ஒளியையும், சக்தியையும் தருகிறது. பூமியில் வாழுகின்ற மனிதர்கள் உட்பட அனைத்துச் சீவராசிகளின் வாழ்விற்கும் குரியனே உதவுகின்றது. மழைவீழ்ச்சி, தட்ப வெப்பம், தாவர வளர்ச்சி, பயிர் விருத்தி என்பனவற்றிற்கெல்லாம் குரியனே காரணமாக உள்ளது. குரியன் பிரத்தியட்சமாக நம் கண்களுக்குத் தோற்றமளிப்பதால், கண்கண்ட தெய்வமாகப் போற்றி வழிபாடு செய்யப்படுகிறான்.

குரியனுக்குக் கோயில் அமைத்து வழிபாடு செய்கின்ற முறை; சிவன், விஷ்ணு ஆலயங்களில் நவக்கிரகமூர்த்திகளுள் ஒருவராக, அவர்களின் தலைவராக குரியனை வணங்குகின்ற முறை; மாத சங்கிராந்தி நாட்களில் குரியனுக்குப் பொங்கல் செய்து படைத்து, மடை பரவி பக்தி பூர்வமாக, குரியனை நேரடியாகத் தரிசனம் செய்கின்ற முறை என்பவற்றை இந்துக்கள் அனுசரித்து வருகிறார்கள். சிவதீட்சை பெற்றவர்கள் சந்தியாவந்தனம் செய்கின்றார்கள். காலை, நன்பகல், மாலை ஆகிய மூன்று வேளைகளிலும் காயத்திரி மந்திரம் செபித்துச் குரிய பகவானை வணங்குதலையே சந்தியாவந்தனம் என்பர். எல்லா உயிர்களின் உள்ளங்களிலும் இருந்து, அறிவைத் தூண்டி, நிட்கள் பிரம ஞானத்தை அடையச் செய்வதற்குச் குரியன் சாதனமாக இருக்கின்றான் என்று இந்துக்கள் கூறுவர்.

குரியனை, விரதங்கள் அனுட்டித்தும் வழிபடுவது இந்துக்களின் மரபு. ஞாயிற்றுக்கிழமை விரதம் குரிய பகவானைக் குறித்து அனுட்டிக்கப்படுகிறது. ஞாயிறு என்னும் சொல்லுக்குச் குரியன் என்பதே பொருள் ஆகும். ஆவணி மாதத்தில் வருகின்ற ஞாயிறு நாட்கள், குரிய விரதம் அனுட்டிப்பதற்கு விசேடமானவை என்று இந்து சமய நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆவணி மாதத்தில் குரியன் சிங்கராசியில் பிரவேசிக்கிறான். இம்மாதம், சுபகாரியங்களை நடாத்துவதற்குச் சிறந்த மங்கல மாதமும் ஆகும். ஆவணி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் விரதம் அனுட்டிப்பதால், குரியனுடைய கடாட்சத்தை முழுமையாகப் பெறலாம். குரியனின் ஆட்சிக்குட்பட்ட ஏனைய கிரகங்களின் தீய பாதிப்புக்கள் நம்மை அணுகமாட்டா. நோய்கள், பிணிகள், துண்பங்கள், துயர்கள் மற்றும் கிரகதோஷங்கள் ஆகியனவற்றினால் எமக்கு ஏற்படுகின்ற பாதிப்புகள், தீங்குகள் யாவும் குரியனைக் கண்ட பனிபோல் எம்மைவிட்டு நீங்கிவிடும். அறியாமை இருள் அகல, அறிவொளி பிரகாசிக்கும்; வாழ்வு வளம் பெறும்; சுகம் பெறும்.

'யார் நம் அறிவைத் தூண்டுகின்றாரோ, அந்தச் சுடர்க் கடவுளின் போற்றுதற்குரிய ஒனியைத் தியானிப்போமாக' என்று பொருள்படும் காயத்திரி மந்திரம் குரிய வழிபாட்டிற்குரியது.

ஆவணி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் வீட்டு முற்றத்தில், காலை வேளையில் பொங்கிப் படைத்து குரியனை வழிபாடு செய்வார்கள். விஷ்ணு கோயில் களிலும் ஆவணி ஞாயிறு தினங்களில் பொங்கல் பொங்கி வழிபாடு செய்கின்ற வழக்கம் இருந்து வருகிறது. அதனால் கிரக தோஷ நிவர்த்தி ஏற்படுகின்றது.

நீண்டகால மனித வரலாற்றிலே, எத்தனையோ நெருக்கடிகள், நெருக்கு கைகள், இடையூறுகள், வேதனைகள், நோய்கள், இயற்கை அளர்த்தங்கள், வறுமை, பகைமைகள் போன்றவைகள் மனித இனத்தைத் தாக்கி வந்துள்ளன. விஞ்ஞான வளர்ச்சியோ, மருத்துவ வசதிகளோ இல்லாத அல்லது குறைவாக இருந்த அக்கால கட்டங்களில், எவ்வாறு மனித இனம் அத்தகைய அவலங்களிலிருந்து அழிந்து போகாமல் காப்பாற்றப்பட்டது? எதனால் காப்பாற்றப் பட்டது?

இவ்வினாக்களுக்கு விடைகாண நாம் ஆழந்து சிந்திக்க வேண்டும். பண்டு தொட்டு மக்கள் உறுதியுடன் கொண்டிருந்த இறை நம்பிக்கை, தெய்வபக்தி; அனுட்டித்து வந்த விரதங்கள்; வழிபாடுகள்; பின்பற்றி வந்த சைவசமய ஆசாரங்கள்; அவற்றினால் அம்மக்கள் பெற்றுக்கொண்ட ஆண்மீகபலம்; ஆண்மீக ஆரோக்கியம்; தூய உள்ளம்; உள்ளத்து உறுதி என் பனேவ மக்களை அவர்கள் எதிர்நோக்கிய ஆபத்துக்களிலிருந்து காலம் காலமாகக் காப்பாற்றி வருகின்றன.

தெய்வ நம்பிக்கையைக் கைவிட்டு; சமய நெறிகள், சமய ஆசாரங்கள் என்பவற்றைப் புறக்கணித்து; விரதங்கள் அநுட்டிப்பதைப் பரிகசித்து; எல்லாம் மனிதனால் முடியும் என்று அகந்தை கொண்டு; மனிதர்களிலும் விஞ்ஞானத்திலும் மாத்திரம் நம்பிக்கை கொள்ளத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து தான் மனிதர்களை, இன்னல்களும் துயரங்களும்; தொல்லைகளும் துன்பங்களும் தூரத்தித் தூரத்தித் தாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அமைதியும் சாந்தியும் ஒறுப்பான பண்டங்களாகிவிட்டன. எனவே மனிதர்கள் துன்பங்களிலிருந்து மீட்சி பெற; வாழ்வில் சாந்தியும் நிம்மதியும் பெற, இறை நம்பிக்கை, தெய்வ பக்தி, சமயாசாரம், விரதம் அநுட்டித்தல் என்பவற்றை மேற்கொண்டு ஆண்மீக பலத்தை விருத்தி செய்வதுதான் ஒரே வழி என்பதை உணர்ந்து கொள்வோம். ஆவணி ஞாயிறு தினமான இன்று இந்தப் பிரதிக்களுடைய எடுத்து, அதனை உறுதியுடன் வாழ்வில் மேற்கொண்டு நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

## வெள்ளிக்கிழமை விரதம்

நாம் வாழுகின்ற யுகம் கலியுகம். இக்கலியுகத்தில் கணகண்ட தெய்வமாக விளங்குபவன் முருகன். முருகப் பெருமானின் அருளைப் பெறுவதற்கு வெள்ளிக்கிழமை விரதம், கார்த்திகை விரதம், சஷ்டி விரதம் ஆகியவற்றை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று பெரியோர் கூறியுள்ளனர்.

முன்னொரு காலத்தில் பகீரதன் என்னும் அரசன் பாரத நாட்டை ஆண்டு வந்தான். கோரன் என்னும் அசரன் பகீரதனுடன் போர் தொடுத்து வென்றான். அதனால் பகீரதன் தன் நாடு நகரங்களை இழந்து, தன் மனைவி மக்களுடன் காட்டில் வாழும்படி நேர்ந்தது. அஞ்ஞான்று தன் குலகுருவின் கட்டளைப்படி பகீரதன் வெள்ளிக்கிழமை விரதம் மேற்கொண்டு தன் பகைவனாகிய கோரனை வென்றான்; நாடுநகரங்களை மீளவும் பெற்றான். வெள்ளிக்கிழமை விரதம் அத்துணை மகத்துவம் வாய்ந்தது. இதனைப் பின்வரும் பாடல் அறிவிக்கிறது.

'பார்க்கவன் என்னும் ஆசான் பகீரதன் உரைத்தல் கேளா  
வேற்கரன் மகிழும் ஆற்றால் வெள்ளிநாள் விரதம் தன்னை  
நோற்குதி மூன்றியாண்டு நுங்களுக் கல்லல் செய்த  
மூர்க்கனும் முடிவன் நீயே முழுதுலகு ஆள்வை என்றான்'

வெள்ளிக்கிழமை முருகனுக்குரிய நாள். வெள்ளிக்கிழமை தோறும் கந்தக் கடவுளை மனம், மொழி, மெய்யினால் பூசித்து, விரதம் இருந்தால் நற்பலன்கள் கிட்டும் என்பதை பிரம்ம ரிஷியாகிய வசிட்டர், முசுகுந்தன் என்னும் அரசனுக்கு எடுத்துக் கூறியமை பற்றிப் புராணம் கூறுகின்றது. ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம்.

'எள்ளரும் சிறப்பின் மிக்க எழுவகை வாரம் தன்னுள்  
வெள்ளிநாள் விரதம் தானே விண்ணவர் உலகம் காத்த  
வள்ளல்தன் விரதம் ஆகும் மற்றது புரிந்த மேலோர்  
உள்ள மேல் நினைந்த எல்லாம் ஒல்லவையில் முடியும் அன்றே'

விண்ணவர்களாகிய தேவர்களைக் காத்தவன் முருகன். அதனால் தேவசேனாதிபதி என்று அவனுக்குப் பெயர் உண்டு. அந்த வள்ளலுக்குரிய விரதம் வெள்ளிக்கிழமை விரதம் என்றும், அதனை நோற்பவர் மேலோர் என்றும், மேல்நிலையை அடைவர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. விரதம்

அனுட்டிக்க அனுட்டிக்க நாம் தூயவர் ஆகின்றோம்; திண்ணியர் ஆகின் ரோம். தூயவராகவும் திண்ணியராகவும் வந்து விட்டால், நினைத்தவற்றை முடித்துக் கொள்ளலாம்.

வெள்ளிக்கிழமை விரதத்தை எம்முறையில் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

'----- வெள்ளி முற்றும் உணவினைத் துறந்து முன்பின் சென்றிடும் இரண்டு நாளும் திவாவினில் அடிசில் மாந்தி இன்துயில் அதனை நீத்து -----' என்று பாடல் செல்கிறது.

முதல்நாள் வியாழக்கிழமையன்று பகல் மட்டும் ஒருதரம் உணவை உண்டு; வெள்ளிக்கிழமை முழுநாளும் உணவு உண்ணாது உபவாசம் இருந்து, சனிக்கிழமை பாரணம் செய்தல் வேண்டும். சனிக்கிழமையன்றும் ஒரு முறைதான் உணவு உட்கொள்ளுதல் வேண்டும். இவ்வாறு விரதம் மேற்கொள்ளுதலே உத்தமம். உணவிலும் காரம், புளி என்பதை தவிர்த்துக் கொள்வர். வெள்ளிக்கிழமையில் ஒரு நேர உணவை உண்டு விரதம் அனுட்டிப் பவர்களும் உளர்.

விரதம் என்பது பலவகையாலும் தம்மை ஒறுத்தல்; தமக்கு வரும் துன்பங்களைப் பொறுத்தல் ஆகும். எந்த உயிர்களுக்கும் தீங்கு செய்யா மையும் விரதத்தின் ஓர் அங்கம். பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்தாலும், ஒன்று நம்மை விட்டுப் பிரியாமல் அடம் பிடிக்கும். அந்த ஒன்றுதான் கோபம். விரதம் மேற்கொள்பவர்கள் பசியிருக்கிறார்கள். அதனால் கோபம் வந்து விடுகிறது. அது தவறு. அது விரதமாகாது. விரதத்தை மேற்கொள்பவர்கள் கோபத்தை ஆராதிக்கக் கூடாது; முருகனை ஆராதிக்க வேண்டும். அவன் புகழைப் பாட வேண்டும்; பரவ வேண்டும். அவனது திருப்புகழைச் செவி மடுக்க வேண்டும்.

தனித்து இருத்தல், பசித்திருத்தல், விழித்து இருத்தல் எல்லா விரதங்களுக்கும் உரியன. இம் மூன்றுமே அரிய செயல்கள் தான். பொதுவாகவே மனிதர்களால் விரும்பப்படாத செயற்பாடுகளே. தனித்து இருந்து இறைவனைச் சிந்தித்தல் விரதமாகும். இறை சிந்தனை இருந்தால் வேறு கெட்ட நினைப்புக்களுக்கு எது இடம். பசித்திருந்தால் மனப்பக்குவும் ஏற்படும்; மனத் தூய்மை, உடல் தூய்மை உண்டாகும். எனவே பசித்திருத்தல் விரதமாகும். விழித்து இருப்பதால், நம்மைத் தீயவை அனுகாமல் பார்த்துக் கொள்ளலாம். அதனால் விழித்திருத்தல் விரதமாகும்.

ஆகவே, வெள்ளிக்கிழமை விரதம் முதலிய கந்த விரதங்களை முறையாக அனுட்டிப்போர் பெறும் பயனைக் கந்தபுராணம் பின்வருமாறு கூறுகிறது:

'ஆகையால் அயன் அறியா அருமறைமுலங் தெரிந்த  
ஏக நாயகன் விரதம் எவ்ரேனும் போற்றியிடில்  
ஒரையால் நினைந்த எலாம் ஒல்லைதனில் பெற்றிடுவர்  
மாகமேல் இமையவரும் வந்தவரை வணங்குவரே'

வெள்ளிக்கிழமை விரதம் மேற்கொண்டு, கந்தன் கருணை பெற்று இகபர  
ககம் பெறுவோமாக.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமேலாம்"

## திருக்கார்த்திகை விரதம்

நாரத முனிவர் சப்த ரிஷிகள் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஏழு முனிவர்களுள் ஒருவர். அவர் திரிலோக சஞ்சாரி. நாரத முனிவர், ஒருமுறை, சிறந்த விரதத்தை அனுட்டித்து அதனால் பெற்ற பலத்தினாலே, ஏழு முனிவர் களுள்ளும் மிக உயர்ந்த பதத்தையும், சிறப்பையும் தாமே பெற்றுக் கொள்ளக் கருதினார். என்ன விரதத்தை மேற்கொண்டால் இப்பேற்றினை அடையலாம் என்று ஆராய்ந்தார். பெரியவர்களிடம் ஆலோசனை கேட்டே ஒரு கருமத்தை ஆற்றும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்தது. அதன்படி நாரதர், விநாயகப் பெருமானிடம் சென்றார். ஞானமே வடிவமாக உள்ளவரல்லவா, விநாயகர். பிரணவ சொரூபி என்று அழைக்கப்படுவார்.

நாரதர், விநாயகரை நன்னினார். அவருடைய பாதங்களை வணங்கித் துதித்தார். அவரிடம் பின்வருமாறு விண்ணப்பம் செய்தார்.

'பெருமானே, ஏழு முனிவர்களுள்ளும் யானே தலைசிறந்தவனாக, மேம்பாடு அடைய வேண்டும் என விரும்புகிறேன். என் விருப்பம் நிறை வேற, அடியேனுக்குச் சிறந்ததொரு விரதத்தைச் சொல்லியருள் வேண்டும்' என்றார்.

விநாயகக் கடவுள் நாரதர் கூறியதைக் கேட்டு பேராள் புரிந்து, அவரை நோக்கி, 'முனிவனே, நீ நமது தமிழாகிய சப்பிரமணியனை வழிபட்டு, கார்த்திகை நடச்சத்திர விரதத்தைப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தொடர்ந்து, சிரத்தையோடு அனுட்டித்து வா. நீ நினைத்ததனை நினைத்தபடி பெறுவது திண்ணம்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

விநாயகப் பெருமான் திருக்கார்த்திகை விரதத்தை அனுட்டிக்கும்படி கூறக் கேட்ட நாரதர், மகிழ்வுற்று, 'அதனைச் சிரத்தையோடு நிச்சயம் அனுட்டிப்பேன்' என்று கூறிப் பூவுலகிற்கு வந்தார்.

இறைவனைப் பக்தி சிரத்தையோடு பூசிப்பதற்கு மிகவும் ஏற்ற இடம் பூலோகம்தான் என அறிந்து கொண்ட நாரத முனிவர், திருக்கார்த்திகை விரதத்தை அனுட்டிப்பதற்கு பூவுலகிற்கு வந்தார்.

பூர்வ புண்ணியவசத்தால் இப்பூவுலகில் மனிதர்களாகப் பிறந்த நாமும், நமக்குக் கிடைத்த அரிய சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விட்டுவிடக் கூடாது. வீணே அவப் பொழுது ஆக்கிவிடல் ஆகாது. இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி

வாய்க்குமோ என்பது நமக்குத் தெரியாத விடயம். ஆதலால், மனிதப் பிறவி கிடைத்த இவ்வேளையில் இறைவனைச் சிரத்தையோடு வழிபட்டு, விரதங்களை மேற்கொண்டு, தான் தருமங்கள் செய்து, ஒழுக்கமாக வாழ்ந்து, உய்யும் வழியைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டும். இறைவனை அடைவாகிய பேற்றினை பெற்றுக்கொள்ள பல்லாற்றாலும் முயலுதல் வேண்டும். தேவர்களே, இறைவழிபாடு செய்து உய்வு பெறுவதற்குப் பூலோகம் வருகின்றார்கள். பூலோகத் தின் சிறப்பினை அறிந்தவர்கள் அவர்கள். ஆனால் பூலோகவாசிகளோ, பாற்கடலில் உள்ள மீன்களுக்குப் பாலின் அருமை பெருமை தெரியாதது போலப் பூவுலகின் சிறப்பினையும் மனிதப் பிறவியின் மாண்பினையும் அறியாது மயங்குகின்றனர்.

நாரத முனிவர் திருக்கார்த்திகை விரதத்தை அனுட்டிக்க வேண்டி பூவுலகிற்கு வந்து சேர்ந்தார். கார்த்திகை நட்சத்திரத்திற்கு முதல்நாள் பரணி நட்சத்திரத்தன்று, அபரான்ன காலத்திலே ஒரு பொழுது உண்டு விரதத்தை ஆரம்பித்தார். மறுநாள் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில், விடியற்காலத்திலே, உடுத்த வஸ்திரத்தோடு ஸ்நானங்கு செய்து, வெள்ளை வஸ்திரந் தரித்து, நித்திய கர்மாநுஷ்டானங்களை முடித்து, ஜம்புலன்களை அவற்றின் வழி செல்லவிடாது அடக்கி, ஆசாரியாரை மனத்தில் தியானித்து, சுப்பிரமணியக் கடவுளை மனம், மொழி, மெய்யினால் பூசித்தார். பின்னர் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் பெருமையைக் கூறும் பூராணத்தை வாசித்தார். இவ்வாறு இறைசிந்தனையில் பகற் பொழுதைக் கழித்தார். எவ்வித உணவும் உட்கொள்ளாது உபவாசம் இருந்தார். அன்றிரவு முழுவதும் நித்திரை செய்யாது முருகக் கடவுளுடைய திருவடிகளையே தியானங்கு செய்து கொண்டிருந்தார். மனம் பொறி வழிச் செல்லவிடாது, இறைவழியில் அதனைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

அடுத்தநாட் காலையில் உரோகிணி நட்சத்திரத்தில் நாரத முனிவர், ஸ்நான சந்தியா வந்தனங்களை முடித்துக்கொண்டு, சுப்பிரமணியக் கடவுளை நீரும் பூவும் கொண்டு பூசித்தார். அதன் பின்னர் அங்கு அதிதிகளாக வந்த முனிவர்களுடன் பாரணை செய்து விரதத்தை நிறைவு செய்தார்.

பாரணை செய்தவர்கள் அன்றைய பகற் பொழுதில் உறங்குதல் ஆகாது. உறங்கினால் நூறு அந்தனர்களைக் கொன்ற பாவம் வந்து சேரும் என்று வேதங்கள், பூராணங்கள் கூறுகின்றன. இதனை நாரத முனிவர் தெளிந்தமையினால், அன்று பகல் முழுவதும் சிறிதுங் கண்ணுறங்காமல் இருந்தார். அன்றைய சந்தியாவந்தனாதிகள் யாவற்றையும் குறைவற்றச் செய்து முடித்தார்.

இவ்வாறு பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தொடர்ந்து திருக்கார்த்திகை விரதத்தைச் சிரத்தையோடு பிடித்து வந்த நாரத முனிவர், அவர் விரும்பியடி ஏழு முனிவர்களுள்ளும் மேலான பதவியைப் பெற்றார். இதனைக் கந்த புராண வாயிலாக அறிந்துள்ளோம்.

மேலும் இந்தக் கார்த்திகை விரதத்தை ஓர் அந்தணன் அனுட்டித்து, முதல் மநு ஆகி இவ் உலகம் முழுவதையும் அரசாட்சி செய்யும் பேற்றினைப் பெற்றான். வேறோரு அந்தணன் இவ்விரதத்தை முறைப்படி மேற்கொண்டு, மனத்தில் நினைத்தன எல்லாவற்றையும் அடைந்து திரிசங்கு மகாராசன் ஆயினான்.

இப்பூவுலகில் முன்னாளில் ஓர் அரசனும், வேடனும் கார்த்திகை விரதத்தை அனுட்டித்து, முதல் எழு வள்ளல்களுள் இடம்பெற்றார்கள். அவர்களே அந்திமான் சந்திமான் என்னும் பெயருடைய அரசர்கள். இப்பூவுலகினை நல்லாட்சி செய்து புகழ் பெற்றார்கள். இம்மையில் சுகங்கள் கிடைப்பது மட்டுமல்ல, இவ்விரதம் அனுட்டிப்பதால் பின்னாளில் வீடுபேறு அடைந்து, பேரின்பப் பெருவாழ்வும் எய்துவர்.

இவ்வாறே கார்த்திகை விரதத்தைச் சிரத்தையோடு அனுட்டித்துத் திரிலோகங்களிலும் வேண்டும் வரம் பெற்றவர் தொகை கணக்கில் அடங்காது.

“‘மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்’”

## திருவெம்பாவை

சிவம், சோதியாகக் காட்சியளித்த இடம், திருவண்ணாமலை என்னும் தலமாகும். சோதி என்பது அக்கினியின் தோற்றம். நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் என்னும் ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கையே இந்த உலகம்.

'நிலம் தீ நீர் வளி விசும்பொடு ஐந்தும்  
கலந்த மயக்கம் உலகம்'

என்று தொல்காப்பியம் உலகம் பற்றிக் கூறுகிறது. இந்த உலகம் போன்ற நம்முடைய உடலும் பஞ்சஸ்தங்களின் கலப்பினால் உண்டாகியது. இதனாலேயே அண்டம் போன்றதே பிண்டமும் என்று நூல்கள் கூறு கின்றன.

அண்டம் என்பது உலகம்; பிண்டம் என்பது உடல்.

இவ்வாறே, இவ்வைந்து பூதங்களுக்கும் உரிய ஐந்து நுண்ணிய குணங்கள் இவையென்பதையும் நம் ஆன்றோர்கள் கூறியுள்ளனர். சுவை என்னும் குணம் நீருக்கும்; ஒளி, நெருப்புக்கும்; ஊறு அல்லது பரிசம், வாயுவுக்கும்; ஓசை, ஆகாயத்திற்கும் நாற்றம், நிலத்திற்கும் உரியன் என்று கொள்ளப்படுகிறது.

இந்த உலகத்தையும் நமது உடல்களையும் தம் கலப்பினால் உருவாக்கிய பஞ்சஸ்தங்கள் வழிபாட்டிற்கு உரியனவாக விளங்கின. ஓவ்வொன்றிற்கும் தலங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இப் பஞ்ச பூதங்கள் ஓவ்வொன்றிற்கும் உரிய கோயில்களில், நம் ஜீவன், பஞ்சஸ்தங்களால் ஆக்கப்பட்ட உடலோடு இணைந்து வணங்கும்போது ஆனந்தம் பெறுகின்றது.

இந்த வகையில் சிதம்பரம், ஆகாயத் தலமாகவும்; திருக்காளத்தி வாயுத் தலமாகவும்; திருவண்ணாமலை, நெருப்புக்குரிய தலமாகவும்; திருவாணைக்கா, நீருக்குரிய தலமாகவும்; காஞ்சியும் திருவாரூரும், நிலம் என்பதற்குரிய தலமாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. பஞ்சஸ்தத் தலங்களில் கருவறையில், இறைவனின் அருவுருவத் திருமேனியாக உள்ள சிவலிங்கமே காணப்படுகிறது.

எல்லாப் பொருள்களிலும் அக்கினி மையமாகவும்; எல்லாப் பொருள் களுக்கும் அக்கினி ஆதாரமாகவும் உள்ளமை பற்றி எல்லா நூல்களும் கூறுகின்றன. பரம்பொருள் ஆகிய சிவமும், அக்கினிப் பிழும்பாக, சோதி

வடிவாக, சுடராக கருதப்பட்டு வழிபாடு செய்யப்படுவதும் இக்கருத்தில்தான் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஒளி என்னும் குணம், நெருப்பி னுடையது. ஒளியில் இருள் அகன்று விடுகிறது. ஞான ஒளியில் அஞ்ஞான இருள் நீங்கி விடுகின்றது. அகந்தை எரிந்து பொசுங்கி விடுகின்றது. சோதி வழிபாடு, ஒளி வணக்கம் என்பது இதுவேதான்.

அத்தகைய ஒளியை, சோதியை, சுடரை, சிவமாக வழிபடுகின்ற திருவண்ணாமலைத் தலத்திலேயே திருவெம்பாவை, மாணிக்க வாசக சுவாமிகளால் அருளப்பெற்றது.

'ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்  
சோதியை . . . '

என்று திருவெம்பாவை முதற்பாடல் இறைவனைக் குறிப்பிடுகிறது. பரம்பொருளைப் பரஞ்சோதியாக; சிவத்தை, சிவசோதியாகத் திருவண்ணா மலையில் கண்டு பாடுகிறார் மணிவாசகப் பெருமான். இறைவன் சிவஞான ஒளி வடிவினான். அருட்பெருஞ் சோதி. அது காலம் முதலிய எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. அதற்குத் தொடக்கமுமில்லை; முடிவுமில்லை. அது தூய வெளி. அதுவே சிவம், சாந்தம், ஒளி, அழகு, ஆண்தம், கருணை, நீதி அனைத்தும் ஆகும்.

அந்த 'ஆதியும் அந்தமுமில்லா அரும் பெரும் ஜோதி' யாக விளங்கு கின்ற சிவம் என்னும் செம்பொருள் தான், 'முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளே; பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றி யனே' என்று மாணிக்கவாசகர் திருவெம்பாவைப் பாடல் வாயிலாக அறிவிக்கின்றார்.

பழமைக்குப் பழமையாய், புதுமைக்குப் புதுமையாய் என்றும் சிவப்பிரகாசமாய் விளங்குகின்ற சிவத்தைத் தலைவராகக் கொண்ட நமக்கு ஒரு குறையுமில்லை; ஒரு பொல்லாப்படிமில்லை; ஒரு துன்பமும் இல்லை; ஒரு தொல்லையுமில்லை. "சிவமுன்டு பயமில்லை."

சோதிலிங்கமாக திருவண்ணாமலையில் வீற்றிருக்கின்ற அண்ணலை, இறைவனை, சிவத்தை நாம் எம் தலைவராகப் பெற்றுள்ளமை எம் பாக்கியம்; நம் தவத்தின் பயன். இலிங்கமாகிய சோதி, ஆவுடையாராகிய சக்தியில் தோன்றி நிலைத்து நிற்பதை உணரலாம். அதனால் 'சக்தி பின்னயிலான் எங்கள் பிரான்' என்பதை உணர்த்திக் கொண்டிருக்கிறான். இதனை 'பேதை ஒருபால், திருமேனி ஒன்றல்லன்' என்று திருவெம்பாவையில் இத்தலத்தைக் குறித்து, மாணிக்கவாசகர் பாடுகிறார். இறைவன், அர்த்தநாரீஸ்வரராகக் காட்சியளிக்கும் திருவண்ணாமலைத் தலத்தில், திருவெம்பாவையை,

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பாடியருளியமை, எத்துணை சிறப்பு வாய்ந்தது என்பதை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

ஆனால் நாமோ, ‘வன்னென்குசப் பேதையர் போல் வாளாது’ கிடக்கின்றோம். தூக்கத்திலே காலத்தைக் கடத்துகின்றோம். துயில் செய்து பொழுதை அவமாக்குகின்றோம். அப்படிப்பட்ட எம்மை, மாணிக்கவாசகப் பெருந்தகை, நோக்கி, ‘உத்தமமான மனிதப்பிறவியை எடுத்த மக்காள், மிக்க புனிதமான மார்கழி மாதத்து வைகறையில், படுக்கையில் படுத்து, கண்ணைத் துயின்று, அவமாய் காலத்தை வீணாக்காது, நித்திரை விட்டெடுந்து, நீராடி, திருநீறு அணிந்து, திருக்கோயில் போந்து, திருப்பள்ளி எழுச்சி, திருவெவம் பாவை பாடி, பக்தி பரவசத்துடன் இறைவனை வழிபாடு செய்யுங்கள். இருள் நீங்கப் பெற்றுச் சிவஞான ஒளி பெறுவீர்கள்’ என்று மொழிகின்றார். மாணிக்கவாசகர் சொற்கேட்டு, மார்கழியில் அதிகாலையில், திருப்பள்ளி யெழுச்சி, திருவெவம்பாவை ஒதி, இறைவன் அருள்பெற்று, வாழ்க்கையில் எல்லா நலன்களையும் அடைந்து இன்புற்று வாழ்வோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## மாதங்களில் மார்கழியின் சிறப்பு

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்து அருளிய திருவாசகம், கல்லையும் கரைக்கும் கனிவடையது. நெஞ்சம், கல்லாக இருப்பினும் நெகிழி வைத்து, உருக்கும் தன்மையது. வன்னெஞ்சை, நன்னெஞ்சாக மாற்றும் அற்புத ஆற்றல் படைத்தது. திருவாசகத்திற்கு உருகாதார், ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார் என்றொரு வாசகம் உண்டு.

‘வாட்டமிலா மாணிக்க வாசக நின் வாசகத்தைக்  
கேட்ட பொழுது அங்கிருந்த கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும்  
வேட்டமுறும் பொல்லா விலங்குகளும் மெய்ஞ்ஞான  
நாட்டமுறும் என்னில் இங்கு நான்டைதல் வியப்பன்றே’

என்று திருவாசகத்தின் சிறப்பினை இராமவிங்க வள்ளலார் பேச கின்றார்.

சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டு. திருவாசகம் எட்டாந் திருமுறையாகும். பஞ்சபுராணம் பாராயணம் செய்யும்போது தேவாரத்தை அடுத்து திருவாசகம் ஓதப்படுகிறது. சைவர்களின் தோத்திர நூலாகத் திருவாசகம் விளங்குகின்றது. திருவாசகம் என்னும் தேன், பருகப் பருக, அறியாமை அகலும். அல்லல்கள் தொல்லைகள் நீங்கும்; சிவானந்தம் சித்திக்கும்.

சாதாரண தேன், தான் கெட்டுப் போகாததோடு, தன்னில் போட்டு வைத்த பண்டத்தையும் கெட்டுப் போகாமல் பாதுகாக்கும் தன்மையது. திருவாசகமும் தான் என்றும் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வது மட்டுமன்றி, அதனை மெய்யன்போடு ஒதி வருவோரையும் சிரஞ்சீவியாக வாழ்விக்கும் திறனுடையது.

‘தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழுந் தளைநீக்கி  
அல்லல் அறுத்து ஆனந்த மாக்கியதே - எல்லை  
மருவா நெறியளிக்கும் வாதலூர் எங்கோன்  
திருவாசகம் என்னுந் தேன்’                                    என்பது பாடல்.

பூக்களிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற தேன், உடலுக்கு ஆரோக்கியத்தைத் தருவது போல, திருவாசகத் தேன் உயிருக்கு ஒப்பற்ற ஆரோக்கியத்தை நல்குகின்றது.

தில்லையிலே, மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தைக் கூற, அருகிருந்து, தமது திருக்கருத்தால் எழுதியவர் வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் உணர்த்திய திருச்சிற்றம்பலமுடையான் என்றால் திருவாசகத்தின் பெருமையை உரைப் பதற்கு வேறு சான்றும் வேண்டுமோ!

திருவாசகத்திற்கு மற்றொரு சிறப்பும் உண்டு. மாதங்களுள் சிறந்தது மார்கழியாகும். தேவர்களுக்கு மார்கழி மாதம் முழுவதும் விடியற்காலை. பிரம்ம முகூர்த்தமும் அவர்களுக்கு அக்காலப்பகுதியே என்பர். மார்கழி மாதத்தில் மற்றைய திருமுறைகளையெல்லாம் திருக்காப்பிட்டு வைத்துவிட்டு, திருவாசகத்தை மாத்திரமே ஒதுகின்ற வழக்கம் மரபுவழியாக வந்து கொண்டிருக்கிறது.

திருவாசகத்திலே ஒரு சிறந்த பகுதி திருவெம்பாவை. இது மார்கழியில் விடாது தொடர்ந்து அதிகாலையில் ஒதப்பட வேண்டிய சிறப்பை யடையது.

திருவாசகம் முழுவதையும் தம் கைப்பட எழுதி முடித்த பின்னர், தில்லைப் பொன்னம்பலவானர், மாணிக்கவாசகப் பெருமானை நோக்கி என்ன கேட்டார் தெரியுமா? ‘அன்பரே பாவை பாடிய வாயினால் கோவை பாடும்’ என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இங்கு, ‘பாவை’ என்று கூத்தர் பிரான் குறிப்பிட்டது, திருவெம்பாவையை ஆகும். இறைவன் இவ்வாறு மொழிந்ததிலிருந்து, திருவெம்பாவையின் ஓப்பு உயர்வு அற்ற பெருமை விளங்குகிறது.

மார்கழி மாதம், சிவவழிபாட்டிற்கும், விஷ்ணு வழிபாட்டிற்கும் மிகச் சிறந்த மாதம். சிவபெருமானுக்குத் திருவெம்பாவைத் திருவிழாவும்; மகா விஷ்ணுவிற்கு வைகுண்ட ஏகாதசித் திருவிழாவும் நடைபெறுவது மார்கழியில் தான். பெண்களால் பாவை நோன்பு, மார்கழியில்தான் அனுட்டிக் கப்படுகிறது. சூடுக் கொடுத்த நாச்சியார் ஸ்தீ ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவை, விஷ்ணு ஆலயங்களில் மார்கழியில் தான் அதிகாலையில் ஒதப்படுகின்றது. பின்னையார் சங்கி விரதமும் மார்கழி மாதத்திலேயே இடம்பெறுகின்றது. மார்கழி மாதம் முழுவதும் தினந்தோறும் அதிகாலையிலேயே வீட்டு முற்றத்தைப் பெருக்கி, சாணத்தினால் மெழுகி, அழகிய கோலம் போட்டு, பின்னையார் பிடித்து வைத்து, அறுகம்புல் குற்றி, பூசினிப் பூ வைத்து வழிபாடு செய்யும் வழக்கம் சைவமக்களிடையே நெடுங்காலமாக இருந்து வருகிறது. கண்ணனும் கீதையில், அருச்சனை விழித்து, ‘மாதங்களில் நான் மார்கழியாக இருக்கிறேன்’ என்கிறான். மார்கழியில் வைகறையில் செய்கின்ற இறைவழிபாட்டிற்கு நிகராக வேறேதுவுமில்லையாகும்.

மார்கழி யில், விடியற்காலத்தில் உமையம்மையுடன் கூடிய சிவபெரு மானை, ஒருநாள் மெய்யன்போடு பூசிப்பார்களாயின், அந்த ஒரு நாள் பூசைக்கு, மற்றைய நாட்களில் பல கோடி நாட்கள் நடத்தும் பூசைகள் அனைத்துமே ஈடாகாது என்று சிவாகமம் கூறுகிறது. மார்கழியில் சிவதீட்சை பெறுவதும் உவப்பானது என்பர்.

மார்கழி மாத வைகறையில் செய்கின்ற சிவவழிபாட்டின்போது, ஆசாரக்ஸீலராய், முதலில் திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாடல்கள் பாடி, இறைவனைத் துயிலெழுப்பி, அதன் பின்னர் திருவெவம்பாவைப் பாடல்களைப் பக்திப் பரவசத்துடன் பாராயணம் செய்தலே மரபு ஆகும். கோவில்களில் மாத்திர மன்றி, ஊரிலுள்ள வீதிகள், தெருக்கள் தோறும் அதிகாலையில், அடியார்கள் சேர்ந்து சங்கு, சேமக்கலம், மணி, மத்தளம் என்பன ஒலிக்க, திருப்பள்ளி யெழுச்சி, திருவெவம்பாவைப் பாடல்களைப் பாடிச் செல்லும் காட்சி பக்திப் பிரவாகமாக இருக்கும். குளிர், கூதீர் மிகுந்த மார்கழி விடியற்காலையில் கண்ணைத் துயின்று அவமே காலத்தைப் போக்காது, கண்ணுக்கினியானைப் பாடிக் கசிந்து, உள்ளம் நெக்குருக வழிபாடு செய்து, சிவனருள் பெற்று, இகபரசுகங்களை அடைந்து உய்வு பெறுவோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## திருவைந்தெழுத்து

சைவமக்கள் அகத்தேயும், புறத்தேயும் சிவசின்னங்களைத் தாங்குபவர்கள். அவ்வாறு தாங்குபவர்களுக்கு அளப்பரிய மதிப்பைக் கொடுத்து, அவர்களைச் சிவமாகவே போற்றி வழிபடும் சைவபாரம்பரியத்தையும் கொண்டவர்கள். புறத்தே அணியும் சிவசின்னங்களாக விபூதியும், உருத்திராக்கமும் விளங்குகின்றன. அகத்திற்கு அணியாக விளங்குவது ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரம், ஸ்ரீ பிரணவம், ஸ்ரீ சடாட்சரம் போன்ற மந்திரங்கள். இம்மந்திரங்களை மனத் தினால் தியானிப்பதால், மனத் தூய்மை ஏற்படுகின்றது. எனவே அகப் புறத்தூய்மைகளுக்கு இச் சிவசின்னங்கள் மிக இன்றியமையாதவை என்று கொள்ளப்படுகின்றன. மந்திரங்கள் மிகச் சக்தி வாய்ந்தவை. மலை போல் வருகின்ற துன்பங்களையெல்லாம் பொடிப் பொடியாக்கிக் கலைத்து விடுகின்ற வல்லமை வாய்ந்தவை. இவை வெறும் வார்த்தைகள் அல்ல; நன்கு பரிசோதித்துக் கண்ட முடிவு. சிவனடியார்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள் இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன.

ஸ்ரீ பஞ்சாட்சர மந்திரத்தைத் 'திருவைந்தெழுத்து' என்பர். 'நமசிவாய' எனும் ஜந்து எழுத்துக்களைக் கொண்டது இம் மந்திரம். 'சிவாயநம' என்றும் கொள்வர். நமக்கெல்லாம் பல்வேறு துணைகள் வந்து சேருகின்றன. இவை யெல்லாம் நம்பத் தகுந்த நல்ல துணைகள் தானா என்பதைக் காலந்தான் நிர்ணயிக்க வேண்டும். நாம் உற்ற துணையென்று தேடி, நாடிப் பெறுபவை யாவும் எம்மை இடையில் விட்டுச் செல்லும் தன்மையன. ஆனால் நமசி வாய எனும் ஜந்து எழுத்து மந்திரத்தை ஓதியும், தியானித்தும் வந்தால் அது ஒன்றே எமக்கு நற்றுணையாக, உயிர்த்துணையாக அமையும். அது என்றும் எம்மை விட்டகலாத துணையாகி விடும். வாழ்வில் துன்பங்களைப் போக்கவும் இன்பங்களை மேலும் பெருக்கவும் நல்ல துணையாக அமைவது திருவைந்தெழுத்து என்பது ஒரு முடிந்த முடிவாகும். துன்பங்கள், துயர்கள் வரும்போது அவற்றைக் கண்டு துவண்டு விடாது எதிர் கொண்டு வெற்றி கொள்வதற்குப் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சர மந்திரத்தைப் பல தடவைகள் சொன்னால், அது நற்றுணையாக விளங்கும். அப்பர் அடிகளின் வரலாறு இதனை நிருபிக்கின்றது. அப்பறைக் கல்லுடன் இறுக்க கட்டிக் கடவில் வீசினார்கள்.

அப்பொழுது அவரைக் காப்பாற்றியது எது? அவருக்கு நற்றுணையாக அமைந்தது யாது? அவரே சொல்கிறார், 'கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடவிற் பாய்ச்சினும் நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே' என்று அப்பர்

துதித்தார். பாறாங்கல் தெப்பமாக மாறியது. காப்பாற்றப்பட்டார். கரை சேர்ந்தார். திருவைந்தெழுத்தின் மகிழம தான் என்னே? இம்மந்திரத்தின் துணையுடன் இக்கரையை மாத்திரமா சேர்ந்தார். அப்பர் அடிகள் பிறவி யெனும் பெருங்கடலையும் கடந்து அக்கரையையும் அடைந்தார். அதற்கும் நற்றுணையாக அமைந்தது நமச்சிவாய மந்திரமே. ‘நாமார்க்கும் குடியல் லோம், நமனையாஞ்சோம், நரகத்தில் இடர்ப்படோம், நடலையில்லோம், ஏமாப்போம், பினியறியோம், பணிவோம் அல்லோம், இன்பமே எந் நாளும் துன்பம் இல்லை.’ இந்த மொழிகளை அப்பரடிகள், அரசனின் ஆணையைத் துச்சமெனத் தள்ளி வைத்துப் பேசுவதாக இருந்தால், எத் துணை தொரியம், துணிவு, மனவலிமை வேண்டும்? அப்பருக்கு இத் தகைய அஞ்சாமையைத் தந்தது எது? அவரே சொல்கிறார். “நாம் உற்ற நடுக்கத்தைக் கெடுப்பது” நமசிவாயவே, என்கிறார். அச்சத்தை நீக்கி அஞ்சாமையைத் தரவல்லது திருவைந்தெழுத்து. இவை மட்டுமல்ல, ‘நாவி னுக்கு அருங்கலம்’ என்றும், ‘நலமிகக் கொடுப்பது’ என்றும் ‘நன்னென்றியாவது’ என்றும், “பாவத்தை நண்ணி நின்று அறுப்பது” என்றும் நமச்சிவாய மந்திரத்தின் பெருமையை அப்பர் கூறுகிறார்.

திருஞாளசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரும், திருவைந்தெழுத்தைக் காத லாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி, ஒதுவார் தம்மை நன்னென்றிக் குய்ப்பது என்று பாடுகிறார். சுந்தர மூர்த்தி கவாமிகள் சிவபிரானை நோக்கி, தேவரீரை நொடிப் பொழுது தன்னிலும் மறந்திருக்க மாட்டேன். அவ்வாறு ஒரு கணம் தன்னிலும் மறக்கப் பெறினும், எனது நா ‘நமசிவாய’ எனும் திருவைந் தெழுத்து மந்திரத்தைச் சொல்விக்கொண்டே இருக்கும் என உறுதியாகக் கூறுகின்றார். ‘நற்றவா உளை நான் மறக்கினும், சொல்லு நா நமசிவாயவே’ என்பது கவாமிகளின் உறுதிமொழி. அவரின் நா அந்த அளவிற்கு ஐந்து எழுத்து ஒதுவதில் ஒன்றித்திருந்தது. ‘சிவாய நம என்று சிந்தித்து இருப்போருக்கு அபாயம் ஒரு நாளும் இல்லை’ என்கிறார் ஒளவை முதாட்டி யார். ‘திருநீறுமிட்டுக் கையுந் தொழுப்பண்ணி ஜந்தெழுத்தோதவும் கற்பியுமே’ என்று நாவுக்கரசர் நயமாக இறைவனிடம் ஒரு வரம் கேட்கிறார். மானிக்கவாசகப் பெருமான் ‘நமச்சிவாய வாழ்க, நாதன் தாள் வாழ்க’ என்று துதிக்கிறார். திருவைந்தெழுத்தையும் இறைவனின் திருவடியையும் சேர்த்தே வழுத்துவது மனிவாசகர் காட்டும் நெறி.

திருவைந்தெழுத்து கைவத்தின் மூலமந்திரம். கைவத்தின் சாரம். சிவத்தேசயின் போதே சிவாச்சாயியாரால் வழங்கப்படுவது; சமய தீட்சை பெற்ற பின்னரே ஒருவர் கைவசமயி ஆகின்றார். இதனை உணர்ந்து, சமய தீட்சை பெற்று, திருவைந்தெழுத்து ஒதி, உய்வு பெறுவோமாக.

“மேன்மை கொள் கைவந்தி விளங்குக உலகமெலாம்”

## விபூதி மகிழம்

சைவசமயிகள் நெற்றியிலும் மற்றும் குறிப்பிட்ட அவயவங்களிலும் அவசியமாகத் தரிக்க வேண்டியது விபூதி. விபூதி என்பதன் பொருள் மேலான செல்வம் என்பதாகும். விபூதி தவறாமல் அணிந்து வருபவர்களுக்கு ஒரு பொல்லாப்பும் நேராது. சுல செல்வங்களும் கிட்டும், முத்தியும் கைகூடும். மந்திரம், தந்திரம், மருந்து என மூன்றுமாக விளங்கித் தீரா நோய் தீர்த்தருளும் வல்லமை விபூதிக்கு உண்டு. சிவசின்னமாக விளங்குகின்ற விபூதிக்கு, திருநீறு என்ற பெயரும் உள்ளது. சமயகுரவர்களால் போற்றித் துதிக்கப்பட்டது திருநீறு.

பகவின் சாணத்தை அக்கினியினாலே சுடுவதால் பெறப்படுவது திருநீறு. அக்கினிக்குச் சுத்தி செய்யும் தன்மை உண்டு. மலங்களை எரித்து, உயிரை அவற்றின் பிடியிலிருந்து விடுவித்துச் சிவத்தோடு சேர்க்கின்ற நிகழ்வினைக் குறிப்பதாக இது அமைகின்றது. வெண்மையான திருநீறு தூய்மையின் குறியீடு ஆகவும் திகழ்கின்றது. திருநீற்றை வழிபடல், சிவத்தை வழிபடுதலுக்குச் சமம் ஆகும்.

நித்திரை விட்டெடுமுந்த உடனும், ஸநானஞ் செய்த பின்னரும் கடவுள் வழிபாட்டின் போதும் உணவு உண்பதற்கு முன்பும் உண்ட பின்பும் நித்திரை செய்யப் படுகும் போதும் அவசியமாக விபூதி தரித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

விபூதியை, பட்டுப் பையிலேனும் சம்புத்திலேனும் அல்லது சுத்தமான வெள்ளிக் கிண்ணத்திலேனும் தட்டிலேனும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு தரித்தல் வேண்டும். சிவத்தின் சின்னம் அல்லவா திருநீறு. ஆகையால் திருநீற்றைப் பயபக்தியோடு பேணிப் போற்றிவர வேண்டும். விபூதியை நிலத்திலே சிந்தக் கூடாது; காற்றிலே ஊதிவிடக் கூடாது; தூண்களிலோ சுவர்களிலோ கொட்டி விடக்கூடாது; கண்டகண்ட இடங்களிலே போடுதல் ஆகாது. இவ்வாறு செய்தல் திருநீற்றை அவமதித்தல் ஆகும். திருநீற்றை அவமதித்தல் என்பது சிவபெருமானை நிந்தித்தலாகும். சிவநிந்தனை மிகப் பாரிய பாவகாரியம் என்பதை நினைவில் கொள்ளுதல் அவசியம். திருநீற்றைச் சிவமாகக் கருதுபவர்கள், சைவர்கள்.

விபூதி தரிக்கும்போது, வடக்கு முகமாகவேனும் கிழக்கு முகமாக வேனும் இருந்து கொண்டு தரித்தல் வேண்டும். நடந்துகொண்டாயினும் கிடந்து கொண்டாயினும் விபூதி பூசுதல் ஆகாது.

விபூதியை எப்படித் தரித்தல் வேண்டும்? இது பலருக்குத் தெரியாது. விபூதியை நிலத்திலே சிந்தாவண்ணம் மிக்க அவதானமாக எடுத்து, அண்ணாந்து கொண்டு, 'சிவசிவ' என்று சொல்லி, வலக்கையின் நடுவிரல் மூன்றினாலும், நெற்றியிலே தரித்தல் வேண்டும். இடதுகையினால் விபூதி தரித்தல் ஆகாது. தற்செயலாக விபூதி நிலத்திலே கொட்டுன்டு விட்டால், இறைவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக், கொட்டிய விபூதியை எடுத்து விட்டு, அந்த இடத்தைச் சுத்தி செய்தல் வேண்டும்.

விபூதி தாரணம் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று உத்தாளனம்; மற்றையது திரிபுண்டரம்.

சமய தீட்சை பெற்றவர்களே, அநுட்டானம் பார்க்கும்போது நெற்றி யிலும் மற்றும் குறிப்பிட்ட அவயவங்களிலும் திருநீற்றினைத் திரிபுண்டரமாகப் பூசுவர். திரிபுண்டரம் என்பது மூன்று குறியாக விபூதி தரித்தல். மற்றெல் லோரும் விபூதியை உத்தாளனமாகப் பூசுவர். நெற்றியிலும் மற்றைய இடங்களிலும் மூன்று குறிகளாக அன்றி பரக்க விபூதியைப் பூசுதல் உத்தாளனம் என்பபடுகிறது. தீட்சை பெற்றவர்களும், அனுட்டானம் செய்யும் வேளையைத் தவிர்ந்த ஏனைய நேரங்களில் விபூதியை உத்தாளனமாகவே அணிவர். தீட்சை பெறாதவர், விபூதியைத் திரிபுண்டரமாகத் தரித்தல் ஆகாது. சிலர் நெற்றியில் அழகுக்காக ஒரு கீராகவோ, அல்லது மூன்று குறுகிய குறிகளாகவோ விபூதியைத் தரிக்கின்றனர். அது விதிமுறைக்குப் புறம்பானது. விதியை மீறுதல் பாவகாரியமாகும். நாடகங்களிலும் சினிமாக்களிலும் வில்லன் வேடத்தில் நடிப்போரின் நெற்றியில், விபூதியைத் தரிக்கக் கூடிய செய்து, அதனைக் கொச்சைப்படுத்துவது, சைவசமயிகளின் மனங்களைப் புண்படுத்தும் செயலாகும். அவ்வாறு செய்பவர்கள் பாவகாரியஞ்சு செய்பவர்களும் ஆகின்றனர். விபூதியைத் துர்ப்பிரயோகஞ்சு செய்வோர் துன்பத்தை அனுபவிப்பார்.

சிரம், நெற்றி, மார்பு, தொப்பழ், முழந்தாள்கள் இரண்டு, முழங்கைகள் இரண்டு, மணிக்கட்டுகள் இரண்டு, விலாப் புறங்கள் இரண்டு, முதுகு, கழுத்து என்னும் உடலின் பதினாறு இடங்களில் தீட்சை பெற்றவர்கள், அநுட்டானம் பார்க்கும்போது விபூதியைத் திரிபுண்டரமாக முறைப்படி அணிவர். மதுபானமும், மாமிச போசனமும் இல்லாதவராய், ஆசாரம் உடையவராய், சிவதீட்சை பெற்றவராய் இருப்பவரே பூஷி பஞ்சாட்சர செபம் செய்வதற்கும், திரிபுண்டரமாய் விபூதி அணிந்து அனுட்டானம் செய்வதற்கும்

அருகதையுடையவர், ஏனையோர் இவற்றைச் செய்தால், குளிக்கப் போய்ச் சேறு பூசிக் கொண்டவரின் நிலைக்கு ஒப்பாவர்.

ஆலய சிவாச்சாரியார், சிவன்டியார் போன்றோர் விழுதி தரும்போது, அவர்களைத் தாழ்ந்து வணங்கி, இரு கரங்களையும் நீட்டி, பயபக்தியோடு விழுதியைப் பெற்று நெற்றியிலும் மார்பிலும் அனிய வேண்டும். மிகுதியைத் தூவி விடாது பத்திரப்படுத்தி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். விழுதி சிவப்பிரசாதம்; அதனைப் பேணி முறைப்படி பயன்படுத்த வேண்டியது கைவர்களின் இன்றியமையாக கடமையாகும்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## சைவத்தின் திருநூல்கள்

சைவத்தின் பிரமாண நூல்களாக, வேதங்களும் ஆகமங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. வேதம், பொது நூல் என்றும்; ஆகமம், சைவத்தின் சிறப்பு நூல் என்றும் கொள்ளப்படுகின்றன. இவை இரண்டும் இறைவனால் அருளப் பட்டவை. பின் வந்த புனித நூல்கள் யாவும் வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் அடியொற்றியும் ஆதாரமாகக் கொண்டும் அவற்றை விளக்குவனவாயும் எழுந்தவை. இதிகாசங்கள், புராணங்கள், திருமுறைகள், மெய்கண்ட சாதி திரங்கள் என்பன இவற்றுள் அடங்கும்.

வேதம் என்பதற்கு அறிவு அல்லது ஞானம் என்பது பொருள். வேதம் என்ற சொல் 'வித்' என்ற பகுதியின் அடியாகப் பிறந்துள்ளது. 'வித்' என்றால் அநிதல் என்று பொருள்படும்.

வேதம், சுருதி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இறைவன், முனிவர் களுக்கு, அவர்கள் உள் நின்று உணர்த்த, அவ்வாறு அத்துய அறிவினை இறைவனிடமிருந்து கேட்டுப்பெற்று உருவாக்கப்பட்டதே சுருதி எனப்படும் வேதங்கள் ஆகும்.

இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என வேதம் நான்கு உள்ளன. இவ்வாறு வகுத்தவர் வியாசமுனிவர்.

‘வேதம் நான்கினும் மெய்ப் பொருளாவது  
நாதன் நாமம், நமச்சிவாயவே’

என்கிறது தேவாரம். இந்த நான்கு வேதங்களும் மெய்ப்பொருளாகச் சுட்டுவது, நம் எல்லோருக்கும் தலைவனாக, இறைவனாக, நாதனாக, மூலமாக, முதலாக விளங்குகின்ற சிவத்தையே ஆகும். சிவம் ஒன்றுதான் மெய்ப்பொருள்; உண்மைப்பொருள்; பரம்பொருள். அப்பொருளை அறி வதும் அடைவதுமே மானுடப்பிறவி எடுத்ததன் நோக்கம். இறைவன்மீது காதல் ஆகி, கசிந்து கண்ணீர் மல்க, ‘நமசிவாய்’ எனும் திருவைவந்தெழுத்து மந்திரத்தை முறைப்படி ஒதுபவர்களுக்கு ஒரு பொல்லாப்புமில்லை; எல்லா நன்மைகளும் கிட்டும்.

‘வேதநெநி தழைத்தோங்க, மிகுசைவத் துறை விளங்கத்’ தோன்றியவர் களே சமயகுரவர் நால்வரும். அவர்கள் சொற்கேட்டு நடந்தால் ஒரு கெடு தியும் எமக்கு நேராது. இறைவனால் அருளப்பட்ட வேத ஆகமங்களின் பிழிந்த சாரமே தேவார திருவாசகங்களில் பொதிந்து வைக்கப்பட்டுள்ளது.

அவற்றை ஒதி உணர்ந்தவர்கள் வேதசிவாகமங்களை அறிந்ததற்கு ஒப்பாகும்.

வேத மந்திரங்கள், வேதம் பயின்றவர்களால் அவற்றிற்குரிய ஸ்வரத் தோடு உச்சாடனம் செய்யக் கேட்கும் பொழுது நமக்கு இன்பமும் இனிமையும் ஏற்படுகின்றது. நம்முட் சென்று நம்மைத் தூய்மைப்படுத்துகின்றது. வளிமண்டலத்தையே தூய்மையாக்கும் தன்மை, வேத ஒலிக்கு உண்டு. வேதபாராயணம் போன்று, தேவார பாராயணமும் பண்ணோடு இசைக்கப்படும்போது எம்மை மெய்யும் மறக்கச் செய்து விடுகின்றது. வேதபாராயணம், தேவார பாராயணம் என்பன தனிமனிதனுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் அளப்பரிய நன்மைகளைத் தருகின்றன.

வேதத்தில் தர்மம் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது; தர்மத்தின் உண்மையான வழி காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

தர்மத்தை வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்றும்; நல்லொழுக்கம் ஒவ்வொருவராலும் மேற்கொள்ளப்படுதல் வேண்டும் என்றும்; பாவங்களை விலக்கிப் புண்ணிய கருமங்களில் ஈடுபடுதல் வேண்டுமென்றும் வேதத்தில் வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

வேதகால ரிஷிகள், வாழ்வு செம்மையாகவும் சீராகவும் வாழப்பட வேண்டியதென்றும்? வெறுப்பதற்குரியது அன்று எனவும் கொண்டிருந்தமை வேதத்திலிருந்து தெரியவருகிறது. ‘மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம்; மனிதத்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே’ என்னும் கருத்துக்கள் தேவாரங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. மனித வாழ்வு வெறுப்பதற்குரியதன்று; அதேவேளை செவ்வையான ஒழுக்கநெறியினின்று, தர்மத்தின் அடிப்படையில் இன்பம் நுகர்ந்து, வாழப்பட வேண்டியது என்று சைவம் வலியுறுத்துகிறது. மனிதர்கள் சரியான முறையில் வாழ்ந்து இன்பத்தை நுகர்வதற்கு உரித்துடையராய் இருக்கும் அதேவேளை, இந்த இன்பங்கள் யாவற்றிற்கும் மேலானதும், இன்பத்துள் இன்பமாகவும் விளங்குகின்ற பேரின்பம் ஒன்றும் உள்ளது என்பதையும்; அதுவே இறை இன்பம்; அது நித்தியமானது, அழிவற்றது என்பதையும் வலியுறுத்திக் கூற வேதங்கள் தவறவில்லை.

வேதத்தில் வாழ்க்கை நெறி முழுவதுமே அடங்கியுள்ளது. வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ வழிவகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளது.

அன்பும் அறமும்; தூய்மையும் இன்பமும் நிறைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டு; பரப்பிரம்மம் என்னும் பரம்பொருளை எல்லா உயிர்களிலும் கண்டு உணர்ந்து; அப்பரம்பொருளை நோக்கி முன்னேற வேண்டும் என்பதே வேதசாரம் ஆகும்.

‘மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்’

## புராண இதிகாசங்கள் – தவகதைகள்

சிவபெருமானின் மூத்தயிள்ளை விநாயகர். இருவரும் ஒருவரே என்பது சான்றோர் கருத்து. விநாயகர் வரலாறு பற்றிப் புராணங்கள் கூறும். புராணங்கள், இதிகாசங்கள் என்பன தவகதைகள். அவை அவகதைகளோ, வீண் கதைகளோ அல்ல.

‘இதிகாசத்திலே பிறந்த தேதி, இறந்த தேதி, கி.பி., கி.மு. ஆகிய இவை களுக்குப் பிரதானங் கொடுப்பதில்லை. பாத்திரங்களின் விசேஷ சந்தர்ப்பமே அங்கே பிரதானம். ஓவ்வொரு சந்தர்ப்பமும் தர்மத்தின் ஓவ்வொருமசத்தைப் புலப்படுத்துவதாயிருக்கும்’ என்று பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை குறிப்பிட்டிருப்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

புராணங்களைப் பொய் என்பவர்கள், தர்மங்களை விரும்பாதவர்கள் ஆகின்றனர். தர்மத்தை வெறுப்பவர்கள் உலகினைத் தலைகீழ் ஆக்க முயல்கின்றனர்.

இன்று மலிந்துள்ள புனைகதைகள், நாவல்கள், நவீனங்களைப் பெரிதும் ஆர்வத்தோடு படிப்பவர்களுக்கு அவற்றிலுள்ள பாத்திரங்கள், சம்பவங்கள் யாவும் கற்பனைகளே என்பதும் நன்கு தெரியும். அப்படியிருந்தும், அவற்றை வரவேற்பவர்கள் ஏன் புராணங்கள், இதிகாசக் கதைகளை நலினம் பண்ணுகின் றார்கள் என்பதுதான் புரியாத புதிராக உள்ளது.

புனைகதைகளும், நாவல்களும் உண்மையில் அவகதைகள். அவை எமது காலத்தை, அவமாகப் போக்க உதவுகின்றன. அவற்றுள் பெரும் பாலானவை மனித வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்த உதவுவதில்லை. மனிதரின் கீழ்த்தர உளர்ச்சிகளைத் தூண்டி மனித உள்ளங்களைக் கெடுத்து விட முயற்சிக்கின்றன. அதனால் அவை அவகதைகள்.

புராணங்கள், இதிகாசங்கள் என்பன தர்மங்களை உபதேசிக்கின்றன. ‘தர்மம் தலைகாக்கும்’ என்பர். புராணங்கள், இதிகாசங்களைப் படிப்பதால், நம் உள்ளங்கள் பண்படுத்தப்படுகின்றன; பக்குவப்படுத்தவும் படுகின்றன. ‘உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாகில், வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்’ என்கிறார் மகாகவி பாரதியார். உள்ளத்தில் தர்மசிந்தனையும் பேச்சில் தர்மகாரியங்களின் வெளிப்பாடும் இருக்கும்போது செயல்களிலும் தர்மம் செறிந்திருக்கும். திரிகரண சுத்தி ஏற்படும்போது, உலகில் சாந்தி நிலவும்.

தர்மம் தனிநபரின் தலையைக் காப்பதோடு அமையாது உலகின் தலை களையும் காக்கின்றது. “தர்மம் தலை காக்கும்” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.

புராணங்கள், இதிகாசங்கள் என்பன தவகதைகள் எனப்படுகின்றன. அவை எமது பொழுதைத் தவப்பொழுது ஆக்குகின்றன. தர்மம் வெல்லும், அதர்மம் தோற்கும்; நீதி வெல்லும் அந்தி அழியும்; அறம் நிலைக்கும், மறம் மறையும் போன்ற பேருண்மைகளை நிலைநாட்டவும் மக்கள் மனங்களில் பதிக்கவும் அந்நால்கள் முயற்சிக்கின்றன.

ஆன்மீகத்தை வளர்ப்பதற்குப் புராணங்கள், இதிகாசங்கள் உதவுகின்றன. அந்தியான், நேர்மையற்ற வழிகளில் எம்மைச் செல்ல விடாது, தர்ம வழியில், நீதி நெறியில், எமது வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு எம்மை வழிப்படுத்தும் புராணங்களும் இதிகாசங்களும் இலக்கியச் சூவையும், ஆன்மீக நிறைவும் கொண்டு விளங்குகின்றன. கந்தபுராணம் நமக்கு ஆன்மீக கலாசாரத்தை நல்கியுள்ளது. கேக்கிழார் பெரியபுராணம் மக்களுக்குத் தொண்டு செய்து வாழ்ந்த அடியார்களின் வரலாற்றைக் கூறி, எம்மையும் கைம்மாறு கருதாது தொண்டுகள் செய்ய ஊக்குவிக்கிறது. சமூகத் தொண்டுகளையும், சமூக சேவைகளையும் உணர்த்தி ஊக்குவிப்பது சைவசமயம். ஆனால் சைவத்தில் சமூக நோக்கு, சமூகப் பணி என்பன இல்லை என்று சிலர் அவதாறு கூறு கிறார்கள். அவர்கள் பெரியபுராணத்தைப் படியாதபடியினால் இப்படிச் சொல்கிறார்கள் போலும்.

‘என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே’ என்று அப்பரடிகள் தேவாரத்தில் சைவத்தின் கொள்கையை ஐயந்திரிபு இன்றித் தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

‘மக்கள் சேவையே மகேஸ்வரன் சேவை’ என்பது சைவத்தின் மகுட வாசகம். இறைவன் எல்லாச் சீவராசிகளிலும், உயிரற்ற பொருள்களிலும் கூட உறைகின்றான். எனவே, இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்தல் என்பது இறைவன் உறைகின்ற எல்லாச் சீவராசிகளுக்கும் ஏனைய உயிரற்ற பொருள் களுக்கும் சுயநலமற்ற சேவை செய்தலாகும். சைவத்திற்குச் சமய நோக்குடன், சமூக நோக்கும் உண்டு என்பதை உணர்வோமாக.

‘மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்’

## சைவசமய குரவர்

சைவசமய குரவர்கள் நால்வர். திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகியோரே அந்த நால்வரும். அவர்கள் சைவம் காத்த வர்கள். அவர்களால்தான் இன்றும் சைவம் வாழ்கிறது. நாங்கள் சைவ சமயத்தவர்களாக இன்று வாழ்வதற்கு அவர்களே காரணகர்த்தாக்கள். அந்த நால்வருக்கும் சைவமக்கள் என்றென்றாலும் கடமைப்பட்டவர்கள். அவர்களைப் பற்றிச் சிந்திக்காத நாள், பேசாத நாள், துதிக்காத நாள், இன்னுஞ் சொல்லப்போனால் அவர்கள் காட்டிய சைவநெறியில் வாழாத நாள் எல்லாம் சைவர்களுக்குப் பிறவா நாளேயாகும்.

‘சொற்கோவும் தோணிபுரத் தோன்றலும் என் சுந்தரனும்  
சிற்கோல வாதலூர்த் தேசிகனும் - முற்கோலி  
வந்திலரேல் நீறெங்கே, மாமறை நால் தாளெங்கே  
எந்தை பிரான் ஜங்தெழமுத்தெங்கே’

‘சொற்கோ’ என்பவர் நாவுக்கரசர். தோணிபுரத் தோன்றல் என அழைக்கப்படுபவர் ஞானசம்பந்தர். அவர் சீர்காழி, தோணிபுரத்தில் தோன்றியவர். அடுத்து, ‘சுந்தரன்’ என்பவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். இம்மூவரும் தேவாரப்பதிகங்களை அருளிச் செய்தவர்கள். ‘வாதலூர்த் தேசிகன்’ எனக் குறிப்பிடப்படுவர் மாணிக்கவாசகர் ஆவார். அவர் திருவாசகம், திருக்கோவையார் ஆகிய தோத்திர நூல்களை அருளிச் செய்தவர். தேவார திருவாசகங்களைச் சிவபெருமான், இந்நால்வருள் நின்று உணர்த்த, நால்வர் அவற்றை வெளிப்படுத்தினர். இறைவனின் திருவருளினால் தேவார திருவாசகங்கள் உணர்த்தப்பட்டு வெளிவந்தமையினால், அவற்றைத் திருஅருட்பாக்கள் என்பர். திருக்கோயில்களில், பூசை ஆராதனைகளின்போது ஒத்த தகுந்தவை, திருஅருட்பாக்களே. பன்னிரு திருமுறைகளில் இடம் பெறும் நூல்கள் அனைத்தும் கொண்டிருப்பவை திருவருட்பாக்களே.

அருட்பாக்கள் தவிர்ந்த ஏனைய பாக்கள் மருட்பாக்கள் ஆகும். அவை இறைவன் மீது பாடப்பட்ட பக்திப் பனுவல்களாக இருப்பினும், இறைவனின் அங்கீகாரம் இல்லாமையினால் மருட்பாக்களே என நாவலர் பெருமான் கூறுவர். பன்னிரு திருமுறைகளே அருட்பாக்கள்; அவை இறைவன் உள்ளின்று உணர்த்த அருளாளர்களால் அருளப் பெற்றவை. அதனால் அவை இறைவனின் அங்கீகாரம் பெற்றவை. அவற்றை மாத்திரமே ஆலயங்களி லும் சமய நிகழ்வுகளிலும் பாராயணம் பண்ணல் வேண்டும் என்பதில் நாவலர் கண்டிப்பாக இருந்தவர். ஆனால் இன்று நிலைமை, நாவலரின் நிலைப்பாட்டிற்கு முற்றிலும் எதிராகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

மருட்பாக்களும், பக்திப் பாடல்கள் என்ற பெயரில் திருக்கோயில் ஆராதனைகளிலும், சமய நிகழ்வுகளிலும் புகுத்தப்பட்டு வருகின்றன. தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருப்புராணம் என்ற பஞ்சபுராண ஒழுங்குமுறை பேணப்படுதல் குறைந்து வருகிறது. பதிலாக மருட்பாக்கள் இடம்பெறுகின்றன. இது சைவநடைமுறைகளையும், அவற்றின் மறுமலர்ச்சிக்கு அரும்பாடுபட்ட நாவலர் பெருமானையும் இழிவுபடுத்தும் முயற்சியாக அமைகின்றது. தேவாரத் திருமுறைகளைப் பாடத் தொடங்கு முன்னரும், பாடி முடித்த பின்னரும் 'திருச்சிற்றம்பலம்' சொல்ல வேண்டும் என்பது சைவசமய ஒழுங்கு. இந்த நடைமுறையும் தற்போது தளர்த்தப்பட்டு வருகிறது.

திருச்சிற்றம்பலம் என்பது சிதம்பரம். திருமூலரால் சிவபூமி என்று சிதம்பரம் அழைக்கப்படுகிறது. சிதம்பரம்தான் பூலோக கைலாயம் ஆகச் சொல்லப்படுகிறது. தரிசிக்க முத்தி தரக்கூடிய தலம் சிதம்பரம். சிதம்பரத்தில் தான் தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகள், ஏட்டுச் சுவடிகளாகப் பன்னெண்டுங்காலம் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டு, நமக்கு இராசராச சோழனால் கையளிக்கப்பட்டன. ஆகவேதான், சிதம்பரத்தைக் குறிக்கும் திருச்சிற்றம் பலம், நன்றிக்கு அறிகுறியாக, தேவார பாராயணம் செய்தற்கு முன்னும் பின்னும் சொல்லப்பட வேண்டும் என்பதை நம் முன்னோர் ஒரு நியதி யாக்கினார்.

சமயகுரவர் நால்வரும் திருநீற்றையும், திருவைந்தெழுத்தையும் வேத சிவாகமங்களையும் விளங்கக் செய்தனர். அதன் மூலம், சைவத்தை விளங்கக் செய்தனர். சைவம் புற ஏதுக்களால், தாழ்ச்சியற்ற வேளை, அதனைக் காத்துப் பேணி, பிற்சந்ததியினருக்குக் கையளித்த பெருமை சமய குரவர் நால்வரையுமே சாரும். அதனால்தான், சமயகுரவர் துதிப் பாடல், அந்நால்வரும் 'வந்திலரேல, நீறு எங்கே, மாமறைநால் தாளெங்கே, எந்தை பிரான் ஜந்தெழுத்தெங்கே' என்று வினா எழுப்பி, அவர்கள் தோன்றியிராவிட்டால், சைவம் காப்பாற்றப்படாமலே போயிருக்கும் என்ற விடையையும் அதனுள் தொக்க வைத்து; சைவத்தைக் காத்தவர்கள் அந்த நால்வருமே என்னும் கருத்தையும் பிறப்பித்து, நன்றி செலுத்துகின்றது.

சமயகுரவர் நால்வரே; 'ஜந்தாங் குரவர்' என வேறொருவர் இல்லை; நால்வருக்குச் சமம் ஆக வேறெவரும் இருக்க முடியாது என்று சொல்லி, சைவமக்களால் வழங்கப்பட்ட 'ஜந்தாம் குரவர்' என்னும் பட்டத்தை ஏற்க மறுத்தவர் நாவலர் பெருமான். அச்செயல் நாவலருக்குப் பெருமை சேர்த்தது. பட்டங்கள், விருதுகள் தாராளமயமாக்கப்பட்டுள்ள தற்காலத்தில் இது சிந்திக்கற்பாலது.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

## சைவத்திருமுறைகள்

சைவத்துக்குப் பொதுநூல், வேதம் எனவும் சிறப்பு நூல், ஆகமம் எனவும் கொள்ளப்படுகின்றன. இவை இறைவனால் அருளப்பட்டவை. சைவத்தின் முழுமுறை கடவுள் சிவபெருமான் ஆவார். திருமுறைகள், தமிழ் வேதம் எனப் போற்றப்படுகின்றன. சிவபெருமானின் திருவருளை முழு மையாகப் பெற்ற திருவருட்செல்வர்களால், சிவபெருமான் உள்ளின் றணார்த்தப், பாடப் பெற்ற தெய்வத் திருநூல்களே, திருமுறைகளாக வகுக்கப் பெற்றுள்ளன. திருமுறைகள் பன்னிரண்டாகும்.

ஆவயங்களிலும் வீடுகளிலும் மற்றைய இடங்களிலும் கடவுள் வழி பாட்டின்போது இத்திருமுறைப் பாடல்களையே பாடிப் பரவுவது சைவமர பாகும். பன்னிரு திருமுறைகளிலும் அடங்கும் தோத்திரப் பாடல்கள் பிரணவமயமானவை. தமிழ் வேதமாக விளங்குகின்ற திருமுறைப் பாடல் கஞ்டன் வேறு பாடல்களைச் சேர்க்கக்கூடாது என்பது சிவபரம்பொருளின் திருவள்ளக் கிடக்கை என ஆன்றோர் கூறியுள்ளனர். அதனை ஏற்று நடக்க வேண்டியது எமது கடமையாகும். ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள், திருமுறைப் பாடல்கள் மட்டுமே அருட்பாக்கள்; அவ்வருட்பாக்கள் மாத திரமே கடவுள் சந்திதிகளில் ஒத்த தகுந்தவை; ஏனைய பாடல்கள் மருட்பாக்கள் எனக் கூறியிருந்தமை நோக்கற்பாலது.

திருமுறைப் பாடல்களைப் பாடத் தொடங்க முன்பும் பாடி முடித்த பின்பும் 'திருச்சிற்றம்பலம்' என்னும் தமிழ் மந்திரம் ஒத்தப்படுதல் வேண்டும்.

தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருத்தொண்டர் புராணம் என்ற ஒழுங்குமுறையில் பஞ்சபுராணம் ஒத்தப்படுதல் வேண்டும்.

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி ஆகிய மூவரும் தேவாரம் பாடியவர்கள். அவர்களைத் தேவார முதலிகள் என்பார். அவர்கள் பாடியருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் முதல் ஏழு திருமுறைகளிலும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. திருவாசகம் எட்டாந்திருமுறையிலும்; திருவிசைப் பாவும் திருப்பல்லாண்டும் ஒன்பதாந் திருமுறையிலும்; திருத்தொண்டர் புராணம் பன்னிரண்டாந்திருமுறையிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இத்திருமுறைப் பாடல்களை இறைவனை நினைந்து, மனமுருகி, காதலாகி, கசிந்து, கண்ணீர் மல்க ஒதுவார் நன்னென்றிக்கு இட்டுச் செல்லப்படுவர் என்பது அனுபூதிமான்களின் முடிபு. 'பன்னேடிசை பாடல் மறந்தறியேன்' என்பதற்கிணங்க, இப்பாடல்களை உரிய பண்களில் இசையமைத்து பக்தி யோடு பாட வேண்டும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானை வாழ்த்தித் துதிப்பனவாகவும் அப் பெருமானின் பெருமை, சிறப்பு என்பவற்றைப் போற்றுதல் செய்வனவாக வும்; சைவசமய உண்மைகளை நிலைநிறுத்துவனவாகவும்; பக்தி யையும் தெய்வீகத்தையும் வளர்ப்பனவாயும்; ஓதி உணர்பவர்களை உய்விப்பன வாயும்; மந்திரம், தந்திரம், மருந்து என மூன்றுமாய் விளங்கித் தீரா நோய் தீர்த்தருளும் தன்மையனவாகவும்; தெய்வத்தன்மை பொருந்தியனவாயும் விளங்கும் அருள் நூல்கள், திருமுறைகள் ஆகும்.

இறைவன் ஒருவனே; அந்த ஒருவன் சிவனே; அவனோடு ஒக்குந் தெய்வம் வேறொன்றில்லை; சிவபெருமானே முழுமுதல்; அப்பெருமான் திருவருடசக்தியுடன் இணைந்து ஒரு பொருள் ஆகவே உள்ளான். அன்பு, நீதி, உண்மை, செம்மை, அருள், ஞானம் என்பவற்றை அதிட்டித் தீர்கும் சிவம், அவற்றினின்றும் பிரிவிலா ஒரு பொருள் ஆக உள்ளது; எல்லா உயிர்கள் மீதும் அளப் பெருங் கருணை கொண்ட சிவபெருமான், அவை களின் ஈடுபெண்டத்தின் பொருட்டு ஜந்தொழில்களைச் செய்கின்றான்; அப் பெருமானின் மறைமொழி திருவைந்தெழுத்து; சிவசின்னங்கள் திருநீறும் உருத்திராக்கமும்; சிவனடியாரின் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே; அப் பெருமானிடம் சேர்ப்பிக்கும் நால்வகை நன்னெறிகள் ஆக விளங்குவன சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பனவாகும். இவை போன்ற நுண்ணிய முடிந்த முடிபுகளைத் தெட்டத் தெளிவாக அறிவிப்பவை, திரு முறைகள் என்பதை நாம் அறிந்து தெளிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

அங்கிங்கெனாதபாடி எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பினும், எங்கள் மனம், வாக்கு, காயங்களுக்கு எட்டாதவனாக இறைவன் உள்ளான். இந் நிலை, பாலில் நெய் இருப்பது போன்ற விளங்காது நிற்கின்ற நிலையாகும். ஆலயத்திலும், குருவினிடத்திலும் சிவனடியாரிடத்திலும் தயிரில் நெய் போல வெளிப்பட்டுக் காணப்படுகின்றான். அடியவர்களின் தூயமனங் களிலும், அன்பு உள்ளங்களிலும், நீதி வழுவா நெறிமுறையில் வாழும் பெரியவர்களிலும் இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கின்றான் என்ற முறையில் அவர்களின் உடம்பும் ஓர் ஆலயமாகவே திகழ்கின்றது.

பக்தி இயக்கம் ஆனது, ஆன்மிக அடிப்படையில் மனித வாழ்க்கை யைத் தூய்மைப்படுத்தி, வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்வித்து, மனிதப் பிறவியெடுத்ததன் சீரிய நோக்கமாகிய கடவுளை வணங்கி, முத்தியின்பம் பெறுதலுக்கு உறுதுணையாக அமைகின்றது. பக்தி இயக்கத்தைப் போலித்து வளர்க்கும் சாதனமாக திருமுறைகள் விளங்குகின்றன.

திருமுறைகளைப் பாராயனாஞ்சு செய்தல் எமது அன்றாடம் வாழ்க்கைப் பழக்கமாகக் கொண்டு நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## பக்தியின் பரிமாணம்

பக்தி, பக்தி என்கிறார்களே, பக்தி என்றால் என்ன; பக்தியை எவ்வாறு செய்வது, என்னும் விளாக்கள் சிலர் மனங்களில் எழுக் கூடும்.

இறைவன் மீது கொள்கின்ற அன்புப் பெருக்கம், பற்று, பிரியம் தான் பக்தி. அன்பும் பற்றுதலும் இறைவன் மீது எந்நேரமும் இடையறாது இருத்தல் வேண்டும். இறைவன் திருநாமங்களின் நினைவிலேயே வாழுதல் வேண்டும். இறைவனின் திருவருட் செயல்களின் சிந்தனையிலேயே மூழ்கியிருத்தல் அவசியமாகும். இறைவனில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டு அவனிடம் எல்லாப் பொறுப்புக்களையும் ஒப்படைத்து விட்டு இருக்கும்போது, சகல சேமநலன்களையும் சுக துக்கங்களையும் இறைவனே பார்த்துக் கொள்வான். இவ்வாறு இறைவனிடம் கொண்ட பக்தியினால், நடந்து கொள்வது பரிபூரண சரணாகத்தியாகும். எல்லாம் அவன் செயல் என உணர்தல் பக்திக்கு வித்தாகும்.

மூலமும் முதலுமாக விளங்கும் இறைவன், சக்தியையும் தன்னுள் கொண்டுள்ளான். ‘பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை’ என்று தமிழ் வேதம் சொல்வதற்கிணங்க, ஏனையவற்றில் பற்று வைக்காது, எவ்வித பற்றுக்களூ மற்ற இறைவன் மீது மாத்திரம் எல்லா நேரங்களிலும் பற்றுக் கொண்டிருப்ப தான் திவ்விய நிலையே பக்தி எனப்படுகிறது. பக்தி, அன்பு என்னும் பிரேமையை வளர்க்கும். பிரேமையின் விளைவே பக்தியாகும்.

சிலர் முற்பிறவிகளில் செய்த புண்ணியங்கள், நற்கருமங்கள், நற் செயல்களின் பலனாக, வேறெந்த உந்துதலுமின்றி, இயல்பாகவே இறைவனில் பற்றும் பக்தியும் உள்ளவர்களாகத் திகழ்கின்றனர். இந்த வகையில் இறைவன்மீது பக்தி பூண்டுள்ளவர்கள் தாம் செய்யும் அனைத்துக் காரியங்களும் இறைவனின் திருவருளினால் நிகழ்கின்றன எனக் கருதுவார்கள். இறைவனை விசாரித்து, ஒப்புதல் பெற்று இறைவனுடன் இணைந்து செய்யப் படும் கருமங்கள் யாவும் நல்லனவாயே அமையும்.

ஆன்மீக நூல்களைக் கற்று, பெரியோர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு அவர்களின் அருளாசியுடன் பக்தி மார்க்கத்தில் நின்று சாதனை செய்பவர்கள் இன்னொரு சாரார். அவர்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும்

புருடார்த்தங்களை அனுசரித்து, இறைவனுடைய அன்பின் தத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்கின்றனர்.

இத்தகையவர்கள் பொருளை, அறத்தின் அடிப்படையில் சம்பாதித்து, அறத்தின் அடிப்படையில் அப்பொருளை பிறருக்கு உதவுவர். தமக்கென எதையும் வேண்டாதவர். இறைவன் மீதுள்ள பக்தியே இவற்றிற்குக் காரணம்.

பக்தியில் சஹஜ பக்தி, விசேஷ பக்தி என இரண்டு வகைகளை இனங்காண்கின்றனர். இறைவனை மனம், மொழி, மெய்யினால் வழிபடுதல்; பஜனை, நாமஸ்மரணை, விரதம், தல யாத்திரை என்பவற்றில் பக்திபூர்வமாக ஈடுபடுதல் என்பன சஹஜ பத்தியில் அடங்கும்.

அன்பு, இரக்கம், கருணை, சாந்தி, நல்லொழுக்கங்கள், உணர்ச்சி வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்துதல், ஆன்ம விசாரணை என்பவற்றில் ஈடுபடல் விசேஷ பக்தியாகும். உண்மையில் இவ்விரண்டும் ஒருவனில் இணைய வேண்டியது அவசியம்.

பக்தி, கடமை, கட்டுப்பாடு ஆகியன இணைய வேண்டும். ஆலயத்தில் ஆண்டவனைத் தரிசிக்கும் போது மட்டும், பக்தி செலுத்துவோரைக் காண்கின் ரோம். அது மாத்திரம் போதாது. இது எப்படி என்றால், கோவிலுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் முடியும்வரை புலால் உணவை உண்ணாமல் இருந்து விட்டு, பின் வீடு சென்றதும் புலால் உணவை உண்பதைப் போன்றது.

பக்தி என்பது, உண்மையில் ஒரு முழு நேரச் சாதனை. நாம் சந்திக்கும் ஒவ்வொருவரையும் இறைவனின் உருவமாக எண்ணி, ஒவ்வொருவருள்ளும் இறைவனைக் கண்டு பக்தி செலுத்த வேண்டும். அப்படியானால் எல்லோருடனும் அன்பாகவும் பண்பாகவும் நாம் நடந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகின்றது. மகேஸ்வரன்சேவை, மக்கள் சேவையாகவும், மகேஸ்வரனுக்குச் செலுத்தும் பக்தி, மக்களுக்குச் செலுத்தும் பக்தியாகவும் மலர வேண்டும். அப்போதுதான் முழுமையான ஈசர பக்தி பரிணமிக்கும். பக்தியானது மக்களிடையே எவ்வித வேற்றுமைகளையும் உயர்வு தாழ்வுகளையும் அனுமதிப்பதில்லை. உண்மையான ஈசர பக்தியுள்ளவர்கள், மக்களிடையே சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்திரம் என்பவற்றைப் பேணத் தவறமாட்டார்கள். ஒன்றே குலம் - அது மனித குலம்; ஒன்றே சமயம் - அது அன்புச் சமயம்; ஒருவனே தேவன் என்னும் உண்மையை ஓம்புபவர்களாக அமைவர்.

'மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்'

## கோமாதா

பசு என்பது சைவசித்தாந்த பரிபாஷையில் ஆன்மா, உயிர் என்பவற்றைக் குறிக்கும் பதமாக அமைகின்றது.

சாதாரண வழக்கில், பசு சாதுவான வீட்டு மிருகம் என்பதையும் அது பால் தரும் என்பதையும், அறிவோம்.

பசவைக் 'கோமாதா' என்றும் 'குலமாதா' என்றும் சைவ மக்கள் போற்றி வணங்குதல் செய்வது சைவ மரபாகி விட்டது.

'உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே' என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. பசு மனிதர்களுக்கு, குழந்தைப் பருவம் முதல் மூப்புப் பருவம் எய்தி இல்லாக வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்ளும் நேரம் வரை, பாலை உணவாக வழங்குகின்றது. அதனால் பசு எமக்கு உயிர் கொடுத்துப் பெருமை பெறுகின்றது.

பசக்கள், 'மாடுகள்' என்ற இனத்தைச் சேர்ந்தவை என்று கூறுவர். மாடு என்ற சொல்லிற்குச் செல்வம் எனப் பொருள் கொள்வர். பசக்கள் எங்களுக்குச் செல்வங்கள் ஆக விளங்குகின்றன. செல்வத்தைக் காப்பது செல்வத்தை உடையோர் கடன் ஆகும். அந்தவகையில் பசக் காத்தல் எங்கள் தலையாய கடன் என்பது மாத்திரமல்லாமல், அது மக்தான் அறமும் ஆகும், என்பது எம்மால் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய விடயமும் ஆகும்.

சிவபெருமான் இடபத்தை வாகனமாக உடையவர். இடபம், விடை, எருது என்பன ஒரு பொருள் கொண்ட சொற்கள். தருமமே இடபமாகிச் சிவபெருமானுக்கு வாகனம் ஆகும் பெரும் பேற்றைப் பெற்றது. இடப தேவர், திருநந்தி தேவர் என்னும் பெயரில், திருக்கைலாய மலையில் சிவபெருமான் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் திருத்தலத்தின் வாயில் காவலராக விளங்குகின்றார். இடப தேவர், சிவபெருமானின் வெற்றிக் கொடியில் இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இடபக்கொடி சைவத்தின் கொடியாகும். சைவக் கொடியாகிய இடபக் கொடியை ஏற்றி, அதனை வழுத்தி, வணங்கி எந்த ஒரு நிகழ்ச்சியையும், கருமத்தையும் தொடங்குவது சைவமரபாகும். அதனை ஓம்புவது சைவமக்களின் கடனாகும். திருநந்தி தேவர், தட்சிணாமூர்த்தியிடமிருந்து வேதாகமங்களின் மெய்ப் பொருளை உணர்ந்து கொள்ளும் பேறு பெற்றவர்.

'விடைத் தேவர் குலமன்றோ இச்சரபிகுலம்' என்பர் சேக்கிழார் சவாயிகள். தருமமே விடைத் தேவர் என்னும் இடபதேவர். பசக்கள் இடப

தேவர் குலம் - அதன் வழி, அவை தருமத்தின் குலம். எனவே, தருமம் எவ்வாறு போற்றப்பட வேண்டுமோ, அவ்வாறே பசுக்களும் போற்றப்பட வேண்டும், ஒம்பப்பட வேண்டும், காத்துப் பேணப்பட வேண்டும்.

'வாழ்க அந்தனர் வானவர் ஆனினம்' எனத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான், அந்தனர், தேவர் என்போருடன் இணையாகப் பக்களையும் வாழ்த்துகிறார். 'அந்தனர் என்போர் அறவோர்' என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. தருமத்தின் குலத்தைச் சேர்ந்த ஆனினங்களும் அறவோர்களே, என்பது தெளிவு. பால் வழங்குதல் பிறரின் பசிதீர்க்கும் அறங்கெயல் ஆகும்.

சிவன், உமாதேவி ஆகியோரும்; முருகக் கடவுளும்; இலக்குமி, சரஸ்வதி ஆகியோரும்; பிரம விட்டுணுக்கள் மற்றும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும்; குரிய சந்திரர்களும்; அக்கினியும்; வாடு, வருணன், இயமன், இயக்கர், அருக்கர்கள், சாத்தியர், அளில் வாயுக்கள், மருத்துவர், காந்தருவர், நாகலோகத்தார், தேவமாதர்கள், உருத்திரர், வகைகள், பிதிரர்கள், சத்தமாதர்கள், நாகேசர், முனிவர்கள், பூமாதேவி, கற்புடைய மகளிர் ஆகிய தூயோர்களும்; கங்கை, யமுனை, கோதாவரி முதலிய தீர்த்தங்களும் கோமாதா எனப் போற்றப்படும் பசுவில் கொலு விருப்பதாகச் சிவதருமோத்திரம் கூறுகின்றது. எனவேதான், பசு, கோமாதா எனப் போற்றி வழிபடுதலுக்கு உரிய தாயிற்று.

பசுவின் பால், தயிர், நெய் என்பவற்றுடன் கோசலம், கோமயம், என்பனவும் புனிதப் பொருள்கள் ஆகச் சைவமக்கள் பேணி வருகின்றனர். ஆலயக் கிரியைகளிலும், வீடுகளில் நடத்தப்படும் பூர்வ, அபரக் கிரியை களிலும் பசுவும், பஞ்ச கெளவியமும் பிரதான இடத்தைப் பெறுகின்றன. பஞ்சகெளவியம் எம்மையும் வாழுஞ் சூழலையும் தூய்மைப்படுத்துகின்றது. பிறப்பு, இறப்பு மற்றும் காரணங்கள் என்பவற்றால் ஏற்படுகின்ற ஆசௌகரம் உரிய காலத்தில் நீக்கப்படுவதற்குப் பஞ்சகெளவியம் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சைவசமயத்தவர் அணிகின்ற திருநீறு, பசுவின் சாணத்தை அக்கினியில் சுட்டு வெண்ணீறு ஆக்கிப் பெறப்படுகிறது. திருநீறு - விபூதி, மேலான செல்வம் எனப்படுகிறது. மந்திரமும், தந்திரமும், மருந்துமாக விளங்கித் தீராத நோய்களையும், பிறவிப் பினியையும் தீர்த்தருளும் திருநீற்றின் மூலமும் முதலுமாக விளங்குவது பசுவன்றோ, என்பதைச் சிந்திக்கும்போது பசுவின் மகிழை தெற்றெனத் தெளிவாகும்.

'யாவர்க்கும் ஆம் பசுவுக்கு ஒரு வாடுறை' என்னும் திருமூலர் திருவாக்கைச் சிரமேற்கொண்டு, பசுவுக்கு உணவு அளித்து, போற்றி, வணங்கிப், பாதுகாத்து அதன்வழி சைவம் பேணி வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்வோமாக.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

## ஆலயதரிசன விதிமுறைகள்

பூலீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் திருக்கோயிலில் சுவாமி தரிசனம் செய்யும் முறை பற்றிக் கூறியுள்ளவற்றை இன்றைய சிந்தனையாக உங்களுக்கு வழங்குகிறோம்.

சைவர்கள் யாவரும் தினந்தோறும் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று, சிரத் தையோடு, விதிப்படி, சுவாமி தரிசனம் செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு ஒவ்வொரு நாளும் ஆலயம் செல்ல இயலாதவர்கள் புண்ணிய காலங் களிலேனும் தவறாமல் சென்று தரிசனம் செய்ய வேண்டும்.

ஆலய தரிசனம் செய்ய விரும்புவோர் ஸ்நானாஞ் செய்து, தோய்த் துலர்ந்த வஸ்திரந் தரித்து, அநுட்டானம் முடித்துக் கொண்டு ஆலயத்திற்குப் போதல் வேண்டும். ஆசௌகம் உள்ளவர்கள், ஆசௌகம் அல்லது துடக்கு கழியும் வரை ஆலயத்தினுள் பிரவேசிக்கக் கூடாது.

ஆலயத்திற்குச் சுவாமி தரிசனம் செய்யப் போகும்போது வெறுங் கையோடு போகக் கூடாது. தேங்காய், பழம், பாக்கு, வெற்றிலை முதலிய வற்றை ஒரு பாத்திரத்திலே வைத்து, மேலே உயர்த்தப்பட்ட கையில் அதனை ஏந்திக் கொண்டு செல்லுதலே முறையாகும். அருச்சனைப் பொருட்களை அரைக்குக் கீழே தாங்கிக் கொண்டு போகக் கூடாது. இவ்வாறு பழம், பாக்கு, வெற்றிலை ஆகியவற்றைக் கொண்டு செல்வதற்கு வசதி இல்லாதவர்கள் பூக்கள், பத்திரங்களைக் கொண்டு சென்று சுவாமியை வணங்குதல் வேண்டும்.

திருக்கோயிலுக்குச் சமீபத்திலுள்ள குளம், கிணறு முதலிய நீர்நிலைகளில் ஒன்றில் கை, கால்களை அலம்பி, அதன் பின்னரே உட்செல்ல வேண்டும். ஆண்கள் மேல்சட்டை, தலைப்பாகை செருப்பு முதலியவற்றை அணிந்து கொண்டு ஆலயத்தினுட் பிரவேசிக்கக் கூடாது. எவருமே செருப்பு முதலிய பாதரட்சைகளை அணிந்து உட்செல்லல் ஆகாது. அது பாவ காரியம் ஆகும்.

முதலில் திருக்கோபுரத்தை வணங்கி, இரண்டு கைகளையும் சிரசிலே குவித்துக் கொண்டு ஆலயத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, பலிபீடத்துக்கு இப்பால் வீழ்ந்து வணங்குதல் வேண்டும். ஆண்கள் அட்டாங்க நமஸ்காரமும், பெண்கள் பஞ்சாங்க நமஸ்காரமும் பண்ணல் வேண்டும். மாறிச் செய்யக்

கூடாது. சிரசிலே இரண்டு கைகளையும் குவித்து வணங்குதலான திரயாங்க நமஸ்காரத்தை ஆண், பெண் இரு பாலாரும் பண்ணலாம்.

நமஸ்காரம் பண்ணுமிடத்து மேற்கேயாயினும் தெற்கேயாயினும் கால் நீட்டல் வேண்டும். கிழக்கேயாயினும் வடக்கேயாயினும் கால் நீட்டலாகாது. சவாமி விக்கிரகங்களை நோக்கியும் கால் நீட்டக் கூடாது. சவாமி தரிசனம் செய்யும்போது பிறருக்கு இடைஞ்சலாக நிற்கக் கூடாது.

நமஸ்கரித்து எழுந்து கும்பிட்டு, கடவுளை நினைத்துக் கொண்டு, இரு கரங்களையும் இதயத்திலே குவித்த வண்ணம், மெல்ல மெல்ல நடந்து சவாமியைச் சுற்றிப் பிரதட்சினம் செய்தல் வேண்டும்.

சிவபெருமானை மூன்று, ஐந்து, ஏழு, ஒன்பது, பதினெண்து, இருபத் தொரு தரமாயினும் பிரதட்சினம் பண்ணல் வேண்டும்.

சுற்றி வரும்போது மூலஸ்தாநத் தூபி நிழல் பிரகாரத்தில் படர்ந் திருந்தால், அதில் மிதிக்காமல் விலகிச் செல்லுதல் முறையாகும். அவ்வாறு விலக்கிச் செல்ல முடியாதிருப்பின், அந்த நிழலில் மூன்று கூறுகளை நீக்கி எஞ்சிய இரண்டு கூறுகளுக்கூடாகச் செல்லலாம். உற்சவம் நடைபெறும்போது, நிழல் இருப்பினும், நீக்காது நடக்கலாம்.

சவாமிக்கு அபிஷேகம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது, உள் வீதியிலே பிரதட்சினம், நமஸ்காரம் முதலானவை செய்தல் ஆகாது.

பிரதட்சினம் செய்த பின்னர், சந்திதானத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி, எழுந்து, கும்பிட்டுக் கொண்டு உள்ளே போய், சவாமியைத் தரிசித்து, மனத்திலே தியானித்து, சிரசிலும் இருதயத்திலும் கைகுவித்து அஞ்சலி செய்து, மனங்கசிந்துருக, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, கண்ணீர் மல்க, தேவாரத் திருமுறைகளிலிருந்து பஞ்சபுராண பாராயணம் செய்தல் வேண்டும். தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரிய பூராணம் என்பவையே பஞ்ச பூராணம் ஆகும். அதன் பின், அர்சக்கரைக் கொண்டு கடவுளுக்கு அர்சனை செய்வித்தல் இடம் பெறும்.

சவாமி தரிசனம் முடிந்ததும், சவாமிக்குப் புறங்காட்டாது, பலிபீடத்திற்கு இப்பால் வந்து மூன்று தரம் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, எழுந்து வடக்கு நோக்கி அமர்ந்து கடவுளைச் சில நிமிட நேரம் தியானித்து விட்டு, எழுந்து வீட்டுக்குப் போதல் வேண்டும்.

திருக்கோயிலினுள் இறைவனைச் சிந்திப்பதைத் தவிர வேறு விதத்தில் பேசுதல், சிரித்தல், விளையாடுதல் என்பன ஆகாது.

ஆசாரமில்லாது போதல், கால் கழுவாது போதல், பிறப்பு இறப்புத் துடக்குடன் போதல், எச்சில் உமிழ்தல், துப்புதல், மலைவங் கழித்தல், மூக்கு நீர் சிந்துதல், பாக்கு வெற்றிலை உண்ணுதல், போசனம் பானம் அருந்துதல்,

நித்திரை செய்தல், மயிர் கோதுதல், தலைமயிரை அவிழ்த்து விடுதல், போர்த்துக் கொள்ளுதல், பாராட்சையிட்டுக் கொள்ளுதல், ஆசனத்தில் இருத்தல், வாகனங்களில் ஏறிக் கொள்ளுதல், விக்கிரகங்களைத் தொடுதல், பெண்களை இச்சித்துப் பார்த்தல், மூலவருக்கும் பலிபீட்திற்கும் குறுக்கே போதல், வீண் வாந்தை பேசுதல், திருவிளக்கு இல்லாதபோது வணங்குதல், ஓடி ஆடித் திரிதல், பிறருக்கு இடையூறு விளைவித்தல் முதலியன ஆலயத் தினுள் செய்யத்தகாத குற்றங்கள் ஆகும். இக்குற்றங்களை அறிந்து செய் வோருக்கும் பிராயச்சித்தமில்லை.

\* சுவாமி தரிசனத்திற்காகக் கோயிலுக்குச் செல்வோர் தூயமனத்தினராய், புறந் தூய்மையுடையோராய், பயபக்தியுடன் போதல் வேண்டும். குளிக்கப் போய்க் கேறு பூசிக் கொள்ளக் கூடாது. விதிக்கப்பட்ட முறைப்படி சுவாமி தரிசனம் செய்தல் வேண்டும். திருக்கோயிலைப் புனிதமாகவும், அமைதி நிரம்பியதாகவும், தெய்வீகம் பொருந்தியதாகவும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பு வழிபடுவோர்களுடையது என்பதைக் கருத்தில் கொள் வோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## ஆலயங்களில் அமைதியும் தூய்மையும் பேணுதல்

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. சுவாமி தரிசனம் செய்யக் கோயிலுக்குச் சென்றேன். கோயிலில் எக்கச்சக்கமான கூட்டம். அவ்வளவு பேரும் வழி பாடு செய்யத்தான் வந்தார்கள் என்று முதலில் எண்ணினேன். ஆனால் பிற்பாடு என் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். அங்கு நான் கண்ட சம்பவங்கள் தான் அதற்குக் காரணம். திருக்கோயிலில் செய்யக்கூடாதென விலக்கப்பட்ட காரியங்களில் பல அங்கு நடைபெறுவதைக் காணக்கூடிய தாக இருந்தது. ஆலய தரிசன விதிகளையும், முறைகளையும் கைவிட்டு விட்டார்களோ நம் சைவமக்கள் என்ற ஏக்கம் என்னைப் பற்றிக் கொண்டது. பூநிலபூநி ஆறுமுக நாவலர், அச்சுவேவி சிவபூநி குமாரசுவாமிக் குருக்கள், சைவப் பெரியார் சிவபாதசுந்தரனார் ஆகியோர் ஆலய தரிசன விதி முறைகள், ஆலயத்தில் செய்யக் கூடியவை யாவை; செய்யத்தகாதவை எவை என்பவை பற்றி நூல்கள் எழுதியுள்ளனர். அவற்றைத் தமுவி, பாட சாலைகளில் கற்பிக்கப்படுகின்ற சைவநெறிப் பாட நூல்களிலும் திருக்கோயில் வழிபாடு, திருக்கோயிலில் ஒழுகுகின்ற முறைகள் பற்றியெல்லாம் பாடங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவையெல்லாம் வெறும் ஏட்டுச் சுரைக் காய்கள் தானா? பரீட்சையில் சித்தி பெறுவதற்காக, பாடப்பகுதிகளை மனனம் செய்து ஒப்புவிப்பதோடு, சைவநெறியின் பயன் முற்றுப்பெற்று விடுகிறதா?

‘கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்  
நிற்க அதற்குத் தக’

என்றல்லவா வள்ளுவைப் பெருமான் கூறியிருக்கிறார். கல்வியைக் கல் விக்காகக் கற்பதென்பதல்ல. கற்றபடி வாழ்க்கையில் ஒழுக வேண்டும் என்பதே கல்வியைக் கற்பதன் நோக்கம். படிப்பது தேவாரம், இடிப்பது சிவன் கோயில் போன்றல்லவா நிலைமைகள் உள்ளன. கற்றாங்கு ஒழுகுதல் என்பதற்கு மதிப்புக் கொடுக்காதுவிடின், கற்றதனால் ஆய பயன் என்ன? இறைவன் சந்திதியிலாவது, நாம் பயபக்தியோடு, முறையாக ஒழுக வேண் டாமா? நாம் பிழையாக நடந்தால் எல்லாம் அறியவல்ல இறைவனால்

தண்டிக்கப்படுவோம் என்ற பய உனர்வு கூட எம்மிடம் காணப்படுவதாக இல்லை. குளிக்கப்போம் சேற்றைப் பூசிக்கொள்வது எந்த அளவிற்கு நியாயமானது. பக்தி, படிப்பறிவு குறைந்த காலத்தில் தெய்வத்தின் மீதிருந்த பயத்தின் காரணமாக ஏற்பட்டது எனலாம். அப்பொழுது பயபக்தி என்ற எண்ணக்கரு தோன்றியிருக்கலாம். தற்காலத்தில் கல்வியறிவு, ஆராய்ச்சி என்பன மிகுந்துள்ளன. எனவே, இறைவன் மீதுள்ள பக்தி அன்பினால் ஏற்பட வேண்டும். இறைவனின் பாற்பட்ட அன்பின் நிமித்தம் அவன்மீது ஏற்படுகின்ற பக்தியே சிறந்தது. ஒன்றில் பயம் இருக்க வேண்டும் அல்லது பக்தி இருக்க வேண்டும். இன்றைய இரண்டும் அந்ற நிலை நல்லதல்ல.

ஆலயம் என்பது பசு கட்டப்படும் இடம் என்று பொருள் கொள்ளலாம். ஆ என்றால் பசு, பசு, ஆன்மாவைக் குறிக்கின்றது. ஆன்மா, ஒன்றாகிய இறைவனுடன் ஒன்றித்து, இலயித்து, இருக்கக்கூடிய இடம் ஆலயம். அப்படியாயின் எத்துணை அமைதி ஆலயத்தில் பேணப்பட வேண்டும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். சைவாலயங்களில் அமைதி பேணல் அருந்தலாகிவிட்டது என்று கவலையுடன் ஒரு முதிர்ந்த அடியார் குறிப் பிட்டார்.

பசுவில் பால் செறிந்திருப்பினும், அதன் மடியிலிருந்துதான் பாலைக் கறந்து எடுத்துக் கொள்ளுகிறோம். நிலத்தின் கீழ் நீர் பரந்து காணப்படினும் கிணறு, கேணி, குளம் மூலம் தான் நீரைப் பெறுகின்றோம். இறைவன் சர்வ வியாபகர். அண்ட சராசரங்கள் அனைத்திலும் வியாபித்திருப்பவர். எனினும், திருக்கோயில்கள் தான், இறைவனின் திருவருள் ஊற்றுக்கண் களாக விளங்குகின்றன எனச் சைவசமய நூல்கள் கூறுகின்றன. இந்த ஊற்றுக்களிலிருந்து சுரக்கின்ற திருவருளைப் பெறுவதற்கு நாங்கள் பஞ்சப் புலன்களையும் அடக்கி, வேறுபராக்குகளில் மனத்தைச் செல்லவிடாது, ஒருமுகப்படுத்தி, சிந்தையை இறைவன்பால் செலுத்தி, வழிபாடு, ஜூபம், தியானம் என்பவற்றைப் பக்தி சிரத்தையோடு மேற்கொள்ள வேண்டும். இவை சரிவர நடைபெறுவதற்கு அகத்திலும் புறச்சூழலிலும் அமைதி, சாந்தி, தூய்மை என்பன நிலவுதல் அவசியம்.

ஆலயச் சூழலிலும், ஆலயத்தின் உட்பிரிகாரங்களிலும் தூய்மைக்கும், அமைதிக்கும் பங்கம் விளைவிக்கக்கூடிய எச்செயலும் செய்தல் ஆகாது. வழிபடுபவர்களுக்கு எந்த விதத்திலும் இடைஞ்சல்கள் தருவதைத் தவிர்த்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். கோபுரவாயில், மற்றும் வாயில்கள், உட்பிரிகாரங்களில் நின்று கொண்டு உரத்துப் பேசுதல், சிரித்தல், சப்தமிடுதல், சூலம் விசாரித்தல் போன்ற செயல்கள் மற்றையோருக்கு இடையூறுகளாக அமைகின்றன. ஆலயத்தினுள் ஆண்டவனின் புகழைச் சிந்தித்தலும், அவ

னின் திருநாமங்களைச் ஜெபிப்பதும், அமைதியாகத் திருத்தொண்டுகள் செய்தலுமே ஏற்பட்டைய செயல்கள் ஆகும்.

நாம் கோயிலில் கும்பிடும்போது, பக்கத்தில் யாரும் நின்றுகொண்டு கதைத்தால், சவாமிக்குத் தீபாராதனை நடைபெறும்போது முன்னிற்பவர்கள் மறைத்தால், நாம் வேதனைப்படுகிறோம்; குழம்பிவிடுகின்றோம். நாம் மட்டும் சவாமி தரிசனம் செய்தால் போதும் என்ற சுயநலவேட்கையிருத்தலும் கூடாது. இறைவன் ஆலயம் எல்லோருக்கும் உரியது. எல்லோரும் சவாமி தரிசனம் செய்து அருள்பெற வேண்டும். அப்போது தான் நாம் உண்மைச் சைவர்களாக இலங்குவோம்.

சைவசமயம், கடவுள் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் வியாபித்திருப்பதை உணர்த்துகிறது. ஆன்மநேயம், உயிர்களிடத்து அன்பாயிருத்தல், பிறருக்கு இடைஞ்சல் செய்யாமை, துன்புறுத்தாமை என்பவற்றை, வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்துச் சைவர்களாக வாழ்வதன் மூலமே, நாம் சைவர்கள் என்ற சிறப்பிற்கும் பெருமைக்கும் உரியவர்கள் ஆவோம். ஆலயங்களில் தூய்மையும் அமைதியும் பேணுவோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## வீட்டில் வழிபாடு

சைவசமயத்தவர் கடவுள் உண்டு என்ற கொள்கையில் பூரண நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். கடவுள் யாவற்றிற்கும் மேலானவர்; ஒப்பு, உவமை இல்லாதவர். எம்மையும், அண்ட சராசரங்களையும் படைத்துக் காத்து அருள்புரிபவர். ‘அவனின்றி ஓரணுவும் அசையாது’ என்பது உண்மையான கூற்று என ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் சைவர்கள். கடவுளைப் பற்றி நினைக்காத நாளும், பேசாத் நாளும் பிறவாத் நாளாக என்னுபவர்கள் நாம். எனவே தான் நின்றும், இருந்தும், நடந்தும், கிடந்தும் என்றும் அவன் தாள் நினை என்று அருளாளர்கள் எமக்கு அறிவுறுத்தியுள்ளனர்.

இறைவனை விசேடமாக வழிபாடு செய்வதற்கு ஆலயங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மனம், மொழி, மெய்யினால் இறைவனை வழிபடுதலுக் கான தூய இடங்களாகக் கோயில்கள் விளங்குகின்றன. தொழில் காரணமாகவும் வேறு வேலைகள் காரணமாகவும் தினமும் ஆலயஞ் சென்று வழி பாடு செய்ய முடியாதவர் பலர் இருக்கின்றார்கள். விசேட புண்ணிய தினங்களிலாவது, நேரத்தை ஒதுக்கி, ஆலயஞ் சென்று இறைவழிபாடு செய்ய வேண்டும் என அவர்களுக்கு அறிஞர்களும் அருளாளர்களும் அறிவுரை கூறியுள்ளார்கள்.

அத்துடன், வீடுகளிலும் கடவுட் பிரார்த்தனைக்கு என ஓர் இடத்தை ஒதுக்கி, தூய்மையாக்கி, அங்கு தெய்வங்களின் படங்களை வைத்துக் காலையிலும், மாலையிலும் வழி பாடு செய்து வரவேண்டியது சமயக் கடமையும், ஒழுக்கமுமாகும். வீடுகளில் பிரதான அறையை, சுவாமி அறையாக வைத்திருக்கும் பண்பாட்டினை உடையவர்கள் சைவமக்கள். சுவாமி அறை தூய்மையும், தெய்வீகமும் கொண்டு திகழும்.

சுவாமி அறையில், தெய்வப் படங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். திருநீறு, சந்தனம், குங்குமம், குத்துவிளக்கு முதலியன இருக்கும். படங்கள், மலர் மாலைகள் சூட்டப்பட்டுக் காணப்படும். பிள்ளையார், மகா இலக்குமி, சரஸ்வதி, முருகன், சிவன், அம்பாள், கிருஷ்ணர் ஆகிய தெய்வங்களின் படங்கள், அங்குள்ள தெய்வங்களின் படங்களுள் அடங்கும்.

சுவாமி அறையில் தினமும் இறைவழிபாடு செய்தல் அவசியமாகும். குடும்பத்தினர் அனைவரும் பங்குபற்றுவர். வெள்ளிக்கிழமைகளிலும், விசேட தினங்களிலும் விசேட வழிபாட்டு முறைகள் அனுட்டிக்கப்படும்.

கூட்டுப் பிரார்த்தனை, ஜெபம், தியானம், பஜனை போன்ற சமய சாதனங்களை, சவாமி அறையில் நிகழ்த்தலாம். திருமுறை ஒதல், தோத்திரபாராயனைம் என்பன கட்டாயமாக இடம்பெறவேண்டும். தூப, தீப ஆராதனைகளையும் நடத்தலாம். திருமுறைகள் மந்திரங்களாகும். பக்தி முறையில் பூசை, ஆராதனைகள் நிகழும்.

எங்கும் நிறைந்துள்ள இறைவனுக்கு, கோயில் ஏன்? என்ற கேள்வியை எழுப்புவர்கள், வீட்டிலும், சவாமி அறை என்று ஒன்று அவசியந்தானா என்ற கேள்வியையும் எழுப்புகிறார்கள். அறியாமை தான் காரணம். இன்று கேள்விகளை எழுப்புவோர் தொகை அதிகரித்துச் செல்கிறது. அவர்கள் தெளிவுபெறுதல் அவசியமாகும்.

எங்கும் நிறைந்த, குணங்குறியற்ற, நாமழுபமில்லாத, பரம்பொருளை, அந்தநிலையில் தியானித்து வழிபடுவதற்குப் பரம மெய்ஞஞானிகளுக்குத் தான் இயலும். எம்மைப் போன்ற சிற்றறிவு உடைய பெரும்பான்மையினருக்கு அது இயலாது. எமக்கு, மனத்தைக் குவித்துத் தியானிக்க உருவப் பொருள் வேண்டும். எனவேதான், ஆலயங்களில் விக்கிரக வழிபாட்டையும்; வீடுகளில் சவாமி அறைகளை அமைத்துத் தெய்வப் படங்களை வைத்து வழிபடுதலையுஞ் செய்கின்றோம். எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருள் ஆலயங்களிலும், சவாமி அறைகளிலும் வீற்றிருப்பது ஆச்சரியத் திற்குரியதல்ல. அப்பரம்பொருள், தூணிலும் இருக்கும். துரும்பிலும் இருக்கும் என்றால்; விக்கிரகங்களிலும், படங்களிலும் இருக்குந்தானே!

இந்த உலகின் சொந்தக்காரன் இறைவன். நாம் குடியிருக்கும் வீட்டிற்கும் அந்த இறைவனே உரித்துடையவன். அவனுக்கென வீட்டில் ஓர் அறையை ஒதுக்கி, அவன் அங்கு வதிவதற்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதில் என்ன தவறு இருக்கிறது. ஒரு பெரியவர் நமது வீட்டிற்கு வந்தால் நாம் என்னமாதிரி ஓடியாடிப் பணிவிடகள் செய்து அவரை மகிழ்விக்கிறோம். நல்லதொரு அறையில் சகல வசதிகளுடனும் தங்க வைக்கிறோம். அவருக்கேற்ற மிகச் சிறந்த உணவுகளையெல்லாம் விதம் விதமாக வழங்குகிறோம். பாராட்டிப் புகழுரையும் பகருகின்றோம். இத்தனையையும் ஒரு மனிதனுக்குச் செய்கிறோம். அவற்றை நாம் ஏன் இறைவனுக்குச் செய்யக்கூடாது. இறைவனுக்கு நாம் எத்துணை கடப்பாடு உடையவர்கள் என்பதை உணர்ந்தால் இவ்வாறான அர்த்தமற்ற கேள்விகளைக் கேட்கமாட்டார்கள்.

வீட்டில் ஓர் அறையை இறைவனுக்கு என ஒதுக்கி புனிதமான அந்த இடத்திலிருந்து, இறைவனைக் காலை மாலை தொழுது அவன் அருளைப் பெற்று நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## குத்து விளக்கேற்றல் – முக்கியத்துவம்

சைவமக்கள் ஒளியை இறைவனாக வழிபடுபவர்கள். சிவனை, 'சொற்றுணை வேதியன், சோதி வானவன்' ஆகத் தரிசிப்பவர்கள். ஒளியானது இருளை அகற்றுகிறது. அத்துடன் எல்லாப் பொருள்களையும் வெளிப்படையாகக் காட்டுகிறது. சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்பன முச்சுடர்கள். அவை ஒளியைத் தந்து உயிர்களை வாழ்விப்பவை. எனவே, அவற்றையும் கடவுளராக வழிபாடு செய்கின்றோம். நல்லன செய்யும் அனைத்தும் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவை. ஆகவே, அவை வணக்கத்திற்குரியவை. ஒளி நன்மை பயப்பதால், வழிபாட்டிற்கும் வணக்கத்திற்கும் உரியது ஆகின்றது.

சைவர்கள், காலையிலும் மாலையிலும் வீட்டில் விளக்கேற்றி வழி பாடு செய்யும் வழக்கத்தை உடையவர்கள். குத்துவிளக்கினை மகாலட்சுமி யாக ஆராதிப்பவர்கள். மகாலட்சுமி எல்லாவித செல்வங்களையும் எமக்கு வழங்குபவன். 'பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை' என்கிறது, வள்ளுவர் மறை. இம்மை வாழ்வில் இன்பம் அடைவதற்குப் பொருட் செல்வம் தேவை என்பதை யாவரும் ஏற்றுக்கொள்வர். செல்வத்திற்கு அதிபதியாகிய மகாலட்சுமியை குத்துவிளக்கில் தரிசிக்கிறோம்.

குத்துவிளக்கினை ஏற்றியபின், அதனை ஊடுபற்ற விடுதல் கூடாது. ஊடுபற்றுதல் என்பது எண்ணெய் இல்லாமல் தீரி காய்ந்து எரிதலும் புகைத் தலும் ஆகும். குத்துவிளக்கு எரிந்துகொண்டிருக்கும்போது சிலர் வாயினால் ஊதி அணைப்பதைக் காண்கிறோம். அவ்வாறு செய்தல் தவறாகும். எந்தத் தீப்ததையும் வாயினால் ஊதி அணைத்தல் ஆகாது.

வைபவங்களைத் தொடங்கும்போது குத்து விளக்கு ஏற்றிவைக்கும் வழக்கம் சைவமக்களிடையே காணப்படுகிறது. இது தொன்று தொட்டு இருந்து வரும் மரபு ஆகும். சமய விழாக்கள் கிரியைகள், சடங்குகள் என பவற்றை நடத்தத் தொடங்கும்போதும் சரி; சமூக விழாக்கள், நிகழ்ச்சிகள், வைபவங்கள் என்பவற்றை ஆரம்பிக்கும்போதும் சரி; குத்து விளக்கு முதலில் ஏற்றப்படுகிறது. அதற்குப் பூசை, வழிபாடு நிகழ்த்தப்படுகிறது. சூரிய ஒளி கிடைக்கும் பகல் நேரத்திலுங்கூடக் குத்து விளக்கு ஏற்றப் படுகிறது.

குத்துவிளக்கிற்கு மலர் மாலைகள் சூட்டுகின்றார்கள். குத்துவிளக்கு எரியும்போது, சுடர் பட்டு மலர்கள் எரிந்து கருகுவதையும் காண்கிறோம்.

அந்த நிலை ஏற்பட விடக் கூடாது. ஆகையால், மலர்மாலைகள் விளக்குச் சுடர் படாதவாறு, குட்டப்படுதல் வேண்டும். குளிக்கப் போய்ச் சேறு பூசிக் கொள்ளக் கூடாதல்லவா?

நாட்காரியங்கள் செய்யத் தொடங்கும் போதும், திறப்பு விழாக்கள், கலை விழாக்கள், மங்கல நிகழ்வுகளை நடாத்த ஆரம்பிக்கும் போதும் குத்து விளக்கு ஏற்றப்படுவது ஏன், என்று பலர் வினா எழுப்புகிறார்கள். மரபு, சம்பிரதாயம், பாரம்பரியம் யாவும் காரணத்துடன் தான் தோன்றி பிருக்க வேண்டும்.

ஓளி, அறிவை உணர்த்தும் சின்னம். இறைவன் பேரறிவாளன். அறி வின் ஊற்று இறைவனே. எல்லாவித அறிவிற்கும் மூலத்துவமாக விளங்கும் இறைவனை, ஓளிமயமாக வழிபட்டுக் கருமங்களை ஆரம்பிக்கிறோம். இறைவனை முன்வைத்து ஆற்றுங் கருமங்கள் நீதியாக அமையும்; அதனால் வெற்றி பெறுகின்றன.

ஓளி இருளை அகற்றும்; அறிவொளி அறியாமையை நீக்கும். அறியாமை அகன்று விட்டால், நாம் எடுத்த கருமங்களுக்குக் குறுக்கே அறியாமையால் ஏற்படுகின்ற இடர்ப்பாடுகள், இடையூறுள் அகற்றப்பட்டுவிடும். அறிவொளி யின் துணையால் எல்லாக் காரியங்களும் இனிது நிறைவேறும். இதனை உணர்த்தவே குத்துவிளக்கு ஏற்றப்படுகிறது. இறைவனை விசாரித்துக் காரியத்தைத் தொடங்கு; உணர்ச்சிவயப்படாமல், அறிவுவயப்பட்டு, அறிவின் வழிகாட்டவில் கருமங்களைச் செய் என்னுங் கருத்துக்கள் தொனிக்கின்றன. விளக்குத் திரி தன்னை எரித்து, உலகிற்கு ஓளியூட்டுகிறது. தியாகமும் தன்னலமின்னமையும் இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது. ‘என் கடன் பணி செய்து கிடப்படே’ என்ற அப்பர் வாக்கையும்; ‘பணிபுரி பலனை எதிர்பாராதே’ என்ற பகவத் கீதை மகுட வாசகத்தையும், குத்து விளக்கேற்றுதல், கருமத்தின் ஆரம்பத்திலேயே நமக்கு உணர்த்துவதாக அமைகின்றது.

விளக்குச் சுடர் எப்போதும் மேல்நோக்கியதாகவே உள்ளது. அதுபோன்று எமது எண்ணங்கள், பேசுக்கள், செயல்கள் யாவும் மேல்நோக்கியனவாயும், உயர்ந்தனவாயும் இருத்தல் வேண்டும். ஒரு விளக்கிலிருந்து பல விளக்குகள் ஏற்றப்படலாம். நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொருட்டுப் பெய்யும் மழை எல்லோருக்கும் கிடைக்கின்றதல்லவா! குத்து விளக்கு ஏற்றல் ஆனது நமக்குப் பல ஆண்மிக, உலகியல் உண்மைகளை உணர்த்துகிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்வோம்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளக்குக் கூடாது உலகமெலாம்”

## வழிபாடு – அதன் பண்மைத்துவம்

நாம் 'வழிபாடு' என்றதும், கடவுள் வழிபாட்டையே உடனடியாக எண்ணிக் கொள்கிறோம். கடவுள் வழிபாட்டிற்கு முதன்மையளிக்க வேண்டியது எமது தலையாய கடமையாகும். கடவுள் எம்மீது கருணை கொண்டு, எமக்கு ஈய்ந்த பேருபகாரத்திற்கு ஈடாக எம்மாற் செய்யக்கூடியது, கடவுளை வழிபாடு செய்தலேயாகும். கடவுள் வழிபாடு செய்யாதவர்கள் செய்ந்நன்றி மறந்த குற்றத்திற்கு ஆளாவர். குரு வழிபாடு, பெற்றோரை வழிபடுதல், பெரியோரை வழிபடுதல் என்பனவும் வழிபாட்டில் அடங்குகின்றன.

'வழிபாடு' என்ற பதம், வழிபாடு ஆக மருவிற்று என்று கூறப்படுகிறது. அதாவது எமக்கு முன் அருள் வாழ்வவாழ்ந்த உயர்ந்தோர் எவ்வழிச் சென்றனரோ, அவ்வழிச் செல்லல் என்பதை உணர்த்துவதாக, 'வழிபாடு' என்னும் பதம் அமைகிறது. எம்மை, இம்மையில் வாழும் நெறிமுறையை அறிந்து வாழ்வதற்கும் இவ்வலக வாழ்வை முடித்துக் கொண்ட பின்னர், முத்தியடைவதற்கும், வழிப்படுத்தல், நெறிப்படுத்தல் என்னும் பொருள் 'வழிபாடு' என்னும் பதத்தில் தொனிப்பது உணர்க்கூடியது. இவ்வாறு எம்மை நல்வழிப்படுத்துவதற்காக்கள் யாவர்? இதற்கு விடை யாதெனில், எம்மைக் கடவுள் வழிப்படுத்துகிறார்; மற்றும் குரு, பெற்றோர், பெரியோர் ஆகி யோரும், எமது புன்னெனியதனிற் செல்லும் போக்கினை மாற்றி நன்னென்றி யதனிற் செல்ல எம்மை வழிப்படுத்துகின்றனர். நாம் ஒரு கருமத்தையோ, செயலையோ ஆற்ற தொடங்கு முன்னர் கடவுளை வழிபடுகிறோம்; குரு, பெற்றோர், பெரியோரை வழிபட்டு ஆசி பெறுகிறோம். அதனால் செய் கருமங்கள் சித்தி பெறுகின்றன; நல்லனவாயும் அமைகின்றன. இவற்றிற் கெல்லாம் காரணம், அவர்கள் எம்மை சரியானமுறையில் வழிப்படுத்துவது தான் என்றால் அது மிகையாகாது. எந்தக் கருமத்தையும் நீதிவழுவா நெறி முறையில் செய்தல், வழிபாடேயாகும் என்பது பெரியோர் கருத்து. ஆலயந் தொழுவதும் வழிபாடுதான். ஓரிடத்தில் அமைதியாக இருந்து தியானித்தல், செயித்தல், நற்சிந்தனைகளில் திளைத்தல், பூசித்தல், பிரார்த்தித்தல், பண்ணோடு திருமுறைப் பாடல்கள் பாடுதல் என்பனவும் வழிபாட்டில் அடங்கும்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்தல் வழிபாடேயாகும். அத்தகைய வழிபாடு, வழிபடுபவரைத் தெய்வநிலைக்கு உயர்த்துகின்றது என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை.

'வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்  
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.'

- திருக்குறள்

அக வழிபாடு, புறவழிபாடு எதுவாக இருப்பினும் மனம், மொழி, மெய்த் தூர்யமையுடன் செய்யப்படும் போதே, அது உன்னதம் பெறுகிறது.

நீரும் பூவும் கொண்டு இறைவனுக்குச் செய்யப்படும் வழிபாடு அபிடேகம், அர்ச்சனையாகும். வழிபாட்டில் மிகப் பிரதானமான அம்சம், மனம் ஒரு நிலைப்படுதல். மனத்தை அலையவிட்டு, செய்யப்படும் வழிபாடு, வழிபாடு ஆகாது.

கடவுள் வழிபாட்டிற்கு மனத்தூர்யமை மிகவும் வேண்டற்பாலது. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐம்புலன்களையும் தத்தம் வழிச் செல்ல விடாமல் அடக்கல் மூலம், மனத்தில் அழுக்குகள் படியாமல் தடுக்க முடியும். அழுக்காறு, ஆசை, கோபம், செருக்கு, பகைமை உணர்வு, அழிப்பு எண்ணக்கள், காமம் என்பன மனத்தில் படிகின்ற அழுக்குகள். எனவே எமக்குப் பகையாக உள்ள மன அழுக்குகளைக் களைதல், ஐம்புலன்களை வெல்லுதல், அவற்றை எமது ஆட்சியில் கொண்டு வருதல் என்பவற்றின் மூலம் மனத்தூர்யமை பெறுகின்றது. எமக்கு இறைவனோடு மனம் ஒன்றி வழிபாடு செய்தல் கைக்கூடுகிறது. இவ்வாறே மனத்தூர்யமையோடும், செய்யப்படும் கருமத்தோடும் ஒன்றித்துக் கடமையுணர்வோடு செயலாற்றுதலும், வழிபாடு ஆகின்றது. 'செய்யுந் தொழிலே தெய்வம்' என்பதற்கிணங்க, ஓவ்வொருவரும் தாம் மேற்கொண்டுள்ள தொழிலை, தொண்டாக ஏற்று, பிறருக்கும் தமக்கும் தீமை விளைவிக்காத வகையில் திரிகரண சுத்தியடனும் கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாட்டுதனும், அருள்வழி நின்று ஆற்றி முடிக்கும் போது, அது தெய்வ வழிபாடு ஆகின்றது.

திருமுறைப் பாடல்கள், இறைவனை வழிபடும் முறைகளை ஆங்காங்கு எடுத்துரைக்கின்றன. நீராடி, உடலைத் தூர்யமைப்படுத்திக் கொண்டு, உள்ளத்தில் இறைவனிடத்து நீங்கா அன்பு வைத்து நீரும் மலரும் கொண்டு; பஞ்சப் புலன்களை அடக்கி, இறைவனை மனத்திலே நினைத்து, நீரினால் அபிடேகஞ் செய்து, மலர்கள் தூவி; தூபம் இட்டு; தீபம் காட்டி; திருமுறைப் பாடல்களை ஓதி; கண்ணீர் மல்க, நெஞ்சருக, மெய்சிலிர்க்கக், கைகூப்பி, பணிந்து, போற்றி இறைவனை வழிபடும் முறை பற்றித் திருமுறைகள் கூறுகின்றன.

நமக்கு இந்த உடலையும் கருவிகரணங்களையும் இறைவன் தந்தமைக் குரிய காரணத்தை அப்பர் அடிகள் கூறும்போது,

'வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மட்டநெஞ்சும்  
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனை'      என அறிவிக்கிறார்.

'தலையே, நீ வணங்காய்'; 'கண்காள், காண்மின்களோ'; 'செவிகாள், கேண்மின்களோ'; 'வாயே, வாழ்த்து கண்டாய்'; 'மூக்கே, நீ முகராய்'; 'நெஞ்சே, நீ நினையாய்' என அப்பர் பெருமான், புலன் பொறிகளினதும் மனத்தினதும் ஏனைய கரணங்களினதும் தொழிற்பாடுகளை இறைவனோடு சம்பந்தப்படுத்தி வரையறுத்துக் காட்டுகிறார். இறைவனை வாழ்த்தவதற்கே வாய், அவனை நினைத்து வழிபடுதலுக்கே நெஞ்சும், தாழ்த்தி வணங்கு வதற்கே தலை, அவன் கழல்கள் இரண்டையும் கண்டு களிப்பதற்கே கண்கள், இறைவனின் புகழைக் கேட்பதற்கே செவிகள், என ஒவ்வொரு அங்கமும் அதற்கு இட்ட பணியைச் செய்யும் போதே, அங்கங்கள், திரு அங்கங்களாகப் போற்றப்படும் தகவினைப் பெறுகின்றன. திருநாவுக்கரசர், திருவங்கமாலைப் பதிகத்தில் இறைவனை வழிபடும்போது, உடலில் உள்ள அங்கங்கள், அவயவங்கள் ஒவ்வொன்றினதும் கடமைக்கறு என்ன என்பதை மிக அழகாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

புலன் பொறிகளும், மனமும், நாவுக்கரசரால் வரையறுத்து உரைக்கப் பட்ட கடமைக்கறுகளுக்கு அப்பால் வேண்டப்படாத தொழிற்பாடுகளில் ஈடுபடுவதாலேயே உலகில் இன்று மனித குலம் சொல்லவாணாத் துயரங்கள், தொல்லைகளையும்; அனர்த்தங்கள், அழிப்புக்களையும் எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. உலகில் காணப்படும் வன்செயல்கள், அமைதியின்மை, குழப்பங்கள், போர்முனைப்புக்கள், மனிதகுல நாசங்கள், மனிதாபிமானமற்ற செயல்கள் முதலிய யாவற்றிற்கும் மனிதமனமும் புலன்பொறிகளும் கட்டுப் பாட்டை மீறி, தான்தோன்றித்தனமாகச் செயற்படுவதற்கு அனுமதிக்கப்படுகின்றமையே காரணம் ஆகும்.

கடவுள் வழிபாட்டின் போது, வழிபடுநர்கள் வழிப்படுத்தப்படுகிறார்கள். அதனை இன்னும் விளக்கமாகக் கூறுவதாயின், வழிபடுநரின் மனம் முதலிய உட்கரணங்களும் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய புறக்கரணங்களும் வழிப்படுத்தப்பட்டு நெறிப்படுத்தப்படுகின்றன.

கடவுள் வழிபாட்டின் தொலைநோக்கு, பிறவித்துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை பெற்று, இறைவனைச் சார்ந்து, முத்திநிலை பெற்று, பிறப்பு இறப்பு அற்ற பேரானந்தப் பெருவாழ்வில் தினைத்திருத்தல் ஆகும். இந்தப் பேரானந்தப் பெருவாழ்வினை எய்துவதற்கு ஒருவரை வழிப்படுத்தல்

அல்லது ஆற்றுப்படுத்தல், கடவுள் வழிபாடு ஆகும். அவ்வாறு வழிபடும் செயன்முறை நிகழும்போது, மன அடக்கம், புலடனக்கம் கைவரப் பெறு கின்றது. அதன் பயனாக இம்மையில் இன்பமும், சுகமும், அமைதிவாழ்வும் ஒருவருக்குக் கிடைக்கப் பெறுகின்றன. சமூக வாழ்வு சீரும் சிறப்பும், சாந்தியும் சமாதானமும் நிறைந்து வளம் பெறுகின்றது. இறுதியில் முத்தி யின்பம் கிடைக்கின்றது. கடவுள் வழிபாடு, ஒருவர் இக, பர சுகங்களைப் பெற, அவரை வழிப்படுத்துகின்றது என்பதில் எத்துணை உண்மை பொதிந் துள்ளது என்பது உணர்தற்பாலது. அதேவேளை, கடவுளை வழிபடாது, மன அடக்கம், புலனடக்கம் இன்றி, கடவுளால் வழிப்படுத்தி நெறிப்படுத்தப்படு தலைப் புறக்கணித்து, வீணில் காலத்தைக் கழித்து, அருள் நெறிக்குப் பொருந்தா ஒழுக்கம் புரிந்து, அல்லறபட்டு ஆற்றாது அவலத்தில் கண்ணீர் வடித்துத் துயரில் ஆழ்ந்துள்ள பல்லாயிரக் கணக்காணோரைக் காண்கின்றோம். எனவே, வழிபாடு செய்ய, அதன்மூலம் வழிப்படுத்தப்பட மறுப்பவர்கள், வாழ மறுப்பவர்கள் ஆகி விடுகின்றனர். ஆகவே, திருமுறைகள் காட்டும் வழிளையிலும் முறையிலும், இறைவனை வழிபட்டும், வழிப்படுத்தப்பட்டும் வாழ்தல் ஒவ்வொருவரினதும் கடனும், மனிதப்பிறவியின் பயனும் ஆகும் என்பதை உணர்வோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## “பற்றுக, பற்றற்றான் பற்றினை”

யான், எனது என்னும் இருவகைப் பற்றுக்கள் எம்மை விடாது பற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவையே நாம் அனுபவிக்க வேண்டிய இன்பங்களை அனுபவிக்க விடாமல் தடுக்கின்றன. இந்த இடத்திலேயே சமயம் நமக்கு உதவமுன் வருகின்றது. சைவசமயத்தின் நோக்கம் எம்மைக் கடவுளின் மீது பற்றுவைக்கச் செய்வதாகும். துன்பம் தருவனவற்றில் பற்றுவைக்காது தடுப்பதும் அதன் இன்னொரு நோக்கமாகும். புன்னெறியதனிற் செல்லும் போக்கினை மாற்றி மேலாம் நன்னெறியதனிற் செல்ல எமக்கு வழிகாட்டுவது சமயம். இதனால் நாம் அடைய விரும்பும் இன்பத்தை அனுபவிக்க முடிகின்றது. இந்த நிலையில், ஒன்றின் மேல் வைத்த பற்றைப் போக்குவதற்கு இன்னொன்றின் மேல் பற்று வைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. கெட்ட நண்பனின் பிடியிலிருந்து விலக வேண்டுமானால், நல்ல நண்பனைத் தேடி அவனுடன் உறவு கொள்ள வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகின்றது. இது சாதாரண உலகநிலை. இவ்வாறே, துன்பங்களுக்குக் காரணமான பற்றுக்கள், ஆசை அவாக்கள் என்பவற்றை விட்டு நீங்க வேண்டுமாகில் அதற்கு ஒரே வழி, எவ்வித பற்றுக்களும் இல்லாத கடவுளை இறுகப் பற்றுதலேயாகும். கடவுள் விருப்பு, வெறுப்பு அற்றவர். பற்று, ஆசை, அவா என்று கடவுளுக்கு எதுவும் கிடையாது. இதனையே வள்ளுவப் பெருந்தகையும்,

‘பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்  
பற்றுக பற்று விட்டற்கு’, என்கிறார்.

கடவுளிலே எமது பற்றினை, எப்படி நாம் வளர்க்கலாம்? பற்று பரிச்சயத்தின் மூலம் வளர்கிறது. அடிக்கடி அளவளாவி அன்பு காட்டி, கிடைக்கும் இன்பத்தில் பங்கு கொண்டு மகிழ்வதன் மூலம், பற்று இறுக்க மாகிறது. பின்னர் ஒரு நிலையில், பிறவற்றையெல்லாம் முற்றாக மறந்து, பற்றுவைத்த குறித்த அந்த ஒன்றினையே எந்தேரமும் விடாது சிந்தித்து, அதனுடன் உணர்வுபூர்வமாக ஒன்றித்து, உறவாடி, எவ்விதத்திலும் விட்டு நீங்காது, உடனுறையும்போது, பற்று முற்றி முழுமை பெறுகின்றது.

கடவுளைக் காலையிலும், மாலையிலும்; மற்றும் நேரங்களிலும்; நின்றும் இருந்தும்; கிடந்தும் நடந்தும்; மற்றும் பணிகளைச் செய்யும் போதும்;

கடவுளை நினைந்து; அன்போடு தியானிப்பதால் கடவுள் மீது எமது பற்றினை வளர்த்துக் கொள்ளலாம். திருக்கோயில் வழிபாட்டினாலும்; பிரார்த்தனைகள், திருமுறை ஒதுதல் போன்றவற்றாலும், கோயில்களில் திருத்தொண்டுகள் செய்வதினாலும்; கடவுளின் படைப்புக்களான மனிதர்களையும், ஏனைய உயிரினங்களையும் நேசித்துச் சேவிப்பதாலும்; தான் மேற்கொண்டுள்ள தொழில்களை நேர்மையுடனும் தூய்மையுடனும் செய்வதாலும், எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணங் கொள்வதாலும்; அவ்வாறே சொல்லிலும் செயலிலும் நிறைவேற்றுவதாலும் கடவுளிலேயுள்ள எமது பற்றினை நன்கு இறுக்கமாக்கிக் கொள்ள முடியும். இவ்வாறு வாழ்க்கையை நாம் செம்மையாக அமைத்து, வாழ்வாங்கு வாழும்போது, கடவுளிலேயுள்ள பற்று முற்றி முழுமை பெற்று, நாமும் தெய்வீக நிலையைப் பெற்று விடு கின்றோம். இந்த நிலை கிட்டும்போது,

‘நாமார்க்கும் குடியல்லோம், நமனை அஞ்சோம்  
நரகத்தில் இடர்ப்படோம் நடலையில்லோம்  
ஓமாப்போம், பினியிறியோம், பணிவோமல்லோம்  
இன்பமே எந்நானும் துண்பமில்லை’

என அப்பரடிகள் கூறிய அந்த உயர் விழுமிய நிலையை அடையப் பெற்று விடுகிறோம்.

சிறுவயதிலிருந்தே கடவுளில் பற்று வைக்கும் பழக்கத்தையும், பயிற்சி யையும் பிள்ளைகளுக்குத் தருவது தந்தை, தாய், ஆசிரியர், சுற்றத்தவர், சமய, சமூகப் பெரியார்கள் ஆகியோரின் தலையாய கடமையாகும். இத்தகைய பழக்கத்தைத் தமது போதனை மூலத்திலும் பார்க்கக் கூடுதலாக, வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து, நடந்து காட்டுவதன் மூலமாக ஏற்படுத்தப்படுவது அதிக பலனைத் தரும். பண்டைய சமூகங்களில், முத்த தலைமுறையினர், இளந் தலைமுறையினருக்கு இத்தகைய நல்ல பழக்கவழக்கங்களைச் சாதனைகள் வாயிலாக அளித்து வந்ததன் நிமித்தம் சமூகங்களில் ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு, சாந்தி, சமாதானம் என்பன நிலவின. சமுதாயங்களில் குழப்பங்கள் இன்றி நிம்மதி இருந்தது. முத்தோர் சொல் வார்த்தை அமிர்தம் என இளையோரால் உளவ் கொள்ளப்பட்டு வந்தது. முத்தோரும் சொற்படி நடந்துவ் காட்டினார்கள். பிள்ளைகளும் சொல்வழி கேட்டு நடந்து வந்தனர். இந்த விழுமிய நிலை யினை மீனவும் நமது சமுதாயத்தில் மலரச் செய்தல் அவசியமாகிவிட்டது. பெற்றோர்கள், முத்தோர்கள், வளர்ந்தவர்கள் மற்றும் சமய, சமூகப் பெரியார்கள் மனம் போன போக்கில் நடந்து கொண்டு தம் பிள்ளைகளைத் திருத்த முயல்வதோ, அவர்களுக்கு ஒழுக்கம் கற்பிப்பதோ, பயன்தரக்கூடிய செயல்கள்ல. பிள்ளைகள் ஏனையோரைப் பார்த்து அவர்களைப் போல

நடக்கும் இயல்பினர். எனவே பிறரைத் திருத்து முன் தாம் திருந்தி நடந்து கொள்ளுதல் மிக அவசியம். சிறுபராயத்தில் பின்னைகள் கற்கும் நல்ல ஒழுக்கப் பண்புகள், விழுமியங்கள் என்பன என்றும் நிலைத்து நிற்கக் கூடியன. வீட்டில் தாய் தந்தையர்களும், பாடசாலையில் ஆசிரியர்களும், சமூகத்தில் பெரியவர்களும் நல்லமுறையில் வாழ்ந்து காட்டுவதன் மூலம், பின்னைகளும் இவர்களைப் பார்த்து நல்வாழ்வு வாழுக் கற்றுக் கொள்வார். நாம் ஒவ்வொருவரும் இதனை உணர்ந்து, நல்ல பண்புள்ள சமுதாயத்தை உருவாக்க முயல்வோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## உயிருக்கு நலம் தரும் பிரார்த்தனை

நாம் கடவுள் நினைப்புடன் என்றும் வாழ வேண்டியவர்கள். அதற்கு ஒருவழி பிரார்த்தனை செய்தல் ஆகும். இறைவனுடன் கொள்ளுகின்ற உறவுதான் பிரார்த்தனை என்றும், அதன் மூலம் எமது எண்ணங்களை இறைவன் பற்றியதாக, மேல் நிலைக்கு உயர்த்துகிறோம் என்றும் பெரியோர் கூறியுள்ளனர். கடவுளைச் சிந்தித்தல், தியானித்தல், துதித்தல், நாமங்களை உச்சித்தல், தோத்திரஞ் செய்தல், வழிபடுதல் என்பவற்றில் ஈடுபடும் நேரம் தவப் பொழுது ஆக அமைகின்றது. அவனைப் பற்றிப் 'பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே' என்கிறார் அப்பர் பெருமான்.

'பிரார்த்தனை ஆத்மாவின் அத்தியாவசியத் தேவையாகும். ஒவ்வொரு முறையும் கடவுளின் பெயரைத் திரும்பச் சொல்லும் போதும், கடவுளின் அருகே நீங்கள் வருகிறீர்கள்', என்கிறார் காந்தியடிகள். மகாத்மா காந்தி, பிரார்த்தனை மூலம் தான் மாபெரும் சாதனைகளையெல்லாம் நிலைநாட்டி னார். நாம் கடவுளுக்கு அருகில் இருக்கும்போது எவ்வித அச்சமும் இருக்காது. அவருடன் அளவளாவி, அவரைக் கேட்டு எல்லாக் காரியங்களிலும் இறங்கலாம். கடவுளை முன்வைத்து, அவர் சம்மதத்துடன் செய்யப்படும் காரியங்கள் அனைத்தும் நன்மையானவையாகவே விளங்கும்.

எமக்கு உடல் தேவைகள் உள்ளன. பசி, தாகம், கழிவகற்றல் என்பன உடனுக்குடன் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய உடல் தேவைகள். அவற்றைப் பின்பு, பிறகு என்று ஒத்திவைக்காமல் அவ்வப்போது நிறைவேற்றுவதில் ஆர்வமாக உள்ளோம். கொஞ்சம் தாமதமானாலும் உபாதை தாங்க முடியாமல் தவிக்கிறோம். நிறைவேற்றத் துடிக்கிறோம். உடல் தேவைகள் போன்றே, ஆன்மாவுக்கும் அதாவது உயிருக்கும் தேவைகள் உண்டு. உயிரின் தேவை களை நாம் பெரும்பாலும் நிறைவேற்றாமல் அலட்சியம் பண்ணி வருகிறோம். பின்பு, பிறகு என்று ஒத்தி வைத்துக் கொள்கிறோம். வயது முதுமையானதும் ஆன்மாவைப் பற்றி யோசிப்போம், அதன் தேவைகளை நிறைவு செய்ய அப்போதுதான் கால அவகாசம் கிடைக்கும் என்கிறோம், எம்மில் பலர் ஆனால் முதுமையில் வேறு சோலிகள், அலுவல்கள் வந்துவிடுகின்றன. ஆன்மாவின் தேவைகள் நிறைவேற்றப்படாமலே போய்விடுகின்றன. பின்பு என்பதும் பிறகு என்பதும் இல்லையென்பதற்கு அடையாளம் என்று நம் ஆன்றோர்கள் சும்மாவா சொல்லி வைத்தார்கள்.

எமது உடல் தேவைகள், உலகியல் தேவைகளை உடனுக்குடன் நிறைவேற்றிவிடுவதில், எமக்குள்ள தலைப்பும் தாகமும்; துடிப்பும் பிடிப்பும் எமது ஆண்மாவின் தேவைகளையும் நிறைவேற்றுவதில் இருக்குமாயின் எத்துணை நல்லதாகவும் நன்மையாகவும் இருக்கும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். உடலின் தேவை போன்றுதான் உயிரின் தேவையையும் உடனுக்குடன் நிறைவு செய்ய வேண்டும் என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியம். உடல் தேவையை நிறைவேற்றாவிட்டால், உடலுக்கு உபாதை, வருத்தம் ஏற்படுகின்றன. அது போலத்தான் உயிரின், ஆண்மாவின் தேவைகளையும் நிறைவேற்றாவிட்டால் உயிருக்கு உபாதையும், வருத்தமும் ஏற்படுகின்றன என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். உடலை வருத்தக்கூடாது என்று நினைக்கும் நாம், எமது உயிரை வருத்தலாமா?

உடலைப் போலவிப்பது போன்று, உயிரையும் போலவிக்க வேண்டியது அவசியம். காந்தியடிகள் குறிப்பிட்டது போல, பிரார்த்தனை, ஆக்மாவின் அத்தியாவசியத் தேவையாகும். அத்தேவையை நிறைவு செய்தல், ஒருவளின் இளமை தொட்டு மரணபரியந்தம் தொடர்ந்து நடைபெறவேண்டும். இப்போது என்ன அவசரம், பின்னர் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று ஒத்திவைக்கக்கூடிய விஷயம் அன்று. உயிர் வாழ்ந்தால்த்தான், உடல் வாழும். உடலை மட்டும் கவனித்துக்கொண்டு, உயிரைக் கவனிக்காது உதாசீனம் செய்வது, அறிவீனம் மட்டுமன்று, மட்டமையுமாகும்.

உயிரின் நலனுக்கும் காப்பிற்கும், கடவுளின் திருவருளை வேண்டிப் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும். உயிர் நலம் பெற்றால், பாதுகாப்புப் பெற்றால், அதனோடு சேர்ந்த உடலும் நலம் பெறும். பாதுகாப்பும் பெறும். பூவோடு சேர்ந்த நாரும் மணம் பெறுகின்றதல்லவா? அது போன்று உயிர் நலம் அடையும்போது, உடலும் நலம் பெறுகின்றது. எனவே உலகியல் சார்ந்த நன்மைகளை அடைவதற்கும் கூடப் பிரார்த்தனை அவசியம். உலகியல் விஷயங்களை, கடவுளை விசாரித்துச் செய்வதுதான் நல்லது. புனித நூல்கள், அருளாளர்கள், பெரியோர்கள் மூலமாகக்கடவுள் தன் கருத்தை உணர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார். மனச்காட்சி மூலமும் உள்ளூர்வாகக் கடவுள் நமக்கு நல்லது, கெட்டது உணர்த்துகிறார். கேட்டு நடந்தால் வாழ்வில் ஒரு பொல் லாப்பும் இல்லை. இவை யாவற்றிற்கும் அடிப்படையாகப் பிரார்த்தனை மூலம் எம்மைத் தூய்மைப்படுத்தி, பக்குவப்படுத்தி, கடவுளோடு தொடர்பு கொள்ளுந் திறனை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதுவும் இளமையிலிருந்தே ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமேலாம்”

## மனிதப் பிறவியின் மாண்பு

இவ்வுலகில் கிடைத்தற்கரிய மானிடப்பிறவி எமக்குக் கிடைத்தமை பெரும் பேறு. அதிலும் சைவர்களாகப் பிறந்து சிவவெந்றியில் வாழ்வதற்குக் கிடைக்கப் பெற்ற அரிய வாய்ப்பு நாம் செய்து கொண்ட புண்ணியங்களின் பயனாகும்.

‘என்ன புண்ணியம் செய்தனை நெஞ்சமே’ என்ற தேவார அடியை அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மனிதர்களுக்கு மட்டுமே வாழ்க்கையைத் தெய்வீக நெந்றியில் அமைத்துக் கொள்வதற்கு ஏற்ற வசதிகள் இருக்கின்றன. அறிவு, மொழி, உணர்வு, சிந்திக்கும் தீரன், பிரித்துணர்களின் ஆற்றல், செயற்பாடுகளுக்கேற்ற உடலமைப்பு என்பன மனிதர்களுக்கே உரித்தானவை. எனவே தான்,

‘மனிததப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே’ என்ற நிலைப் பாட்டினைச் சைவவெந்றி கொண்டுள்ளது. மனித வாழ்க்கையை வெறுக்காத சமயம் சைவசமயம். நல்ல அறங்களை, நல்ல காரியங்களை எல்லாம் செய்வதற்கு எமக்கு உற்றுடனையாக விளங்குவது இந்த மனிதப்பிறவியே யாகும். நமக்கு இந்தச் சரீரம் கிடைக்கப் பெற்றமையினாலேயே இறைவனை வணங்கக் கூடியதாக உள்ளது, அவன் புகழைப் பாடிப் பரவ முடிகின்றது; உயிர்களிடத்தே அன்பினைச் சொயியக் கூடியதாக இருக்கின்றது. பிறருக்கு உதவுவும், சேவை செய்யவும் முடிகின்றது. இவற்றின் விளைவாக இன்பத்தை அனுபவிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. எனவே மனிதப் பிறவியை எமக்குத் தந்தமைக்காக இறைவனுக்கு நாம் உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியம். வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழவும், மன்னில் நல்ல வண்ணம் வாழவும், அதன் விளைவாக இன்பத்தை அனுபவிக்கவும், இறுதியில் தெய்வ நிலையை அடையவுமே மனிதப்பிறவி எமக்குத் தரப்பட்டுள்ளது. இறைவன் எம்மீது கொண்டுள்ள அளப்பெருங் கருணையே இதற்குக் காரணம் என்பதை இந்த நேரத்தில் நாம் தெளிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இறைவனின் இந்த உன்னத நோக்கத்தினை உணர்ந்து, கிடைத்தற்கரிய இம்மானிடப் பிறவியை எடுத்த அருமையான காலத்தை வீணாக்காது, எமது வாழ்க்கையை மனம், மொழி, மெய்யினால் தூய்மையுடையதாக அமைத்து, மன்னுயிர் ஓம்பி, இறைவனின் நோக்கத்தை அடைவதற்கு முயற்சிக்க

வேண்டும். காலம் பொன்னானது. ஓவ்வொரு நிமிடத்தையும் அவமாக்காது, தவப் பொழுதாகக் கழிக்க வேண்டும். சிவபெந்றியில் சிந்தித்து வாழ்வதற்கும், வாழ்க்கையைப் பயனுள்ளதாக ஆக்கிக் கொள்வதற்கும், வாழ்வின் உயர்குறிக்கோளை அடைவதற்கும் மனிதப் பிறவி வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது.

சைவமக்களுக்குச் சரியான திசையைக் காட்டும் கலங்கரை விளக்கங்களாக அமைந்தவர்கள் சமய குரவர்கள், சந்தான குரவர்கள், மற்றும் காலத் திற்குக் காலம் தோன்றிய அருளாளர்கள் ஆகியோர். அவர்கள் சிவபெந்றியில் நின்று வாழ்ந்து காட்டிய பெருந்தகைகள். சிவபெந்றி வெறுமனே தத்துவம் மாத்திரமே யன்று; செயற்படுத்தக் கூடியதுமாகும் என்பதைச் சேக்கிழார் பெரிய புராணத்திற் கூறப்படுகின்ற அடியார்கள் வரலாறுகள் காட்டுகின்றன. எனவே, சைவ சமயத்தவர்கள் ஏற்கனவே நன்கு செப்பனிடப் பெற்று, உறுதியாக அமைக்கப்பட்டுள்ள செவ்வையான பாதையில், தடுமாற்றமின்றிக் கெல்லக்கூடிய பேற்றினைப் பெற்றுள்ளனர். குறித்த இலக்கினை அடைய முடியும் என்ற துணிவும், மன உறுதியும் சைவர்களுக்கு உண்டு. சைவ நாயன்மார்கள், அருளாளர்களின் வழித்துணையும் வழிகாட்டலும் பேருதவி யாக உள்ளன. இவர்களின் குரு பூசைத் தினங்களில் சைவமக்கள் ஒன்று சேர்ந்து வழிபாடு செய்தலையும், நன்றி நவிலலையும் சமயக் கடமையாகக் கொள்ள வேண்டும். சைவ நாயன்மார்களின் குருபூசைகளை நடாத்துவதி னால், அவர்களைப் போன்று நன்நெறியில் வாழ வேண்டும் என்ற உணர்வு இளஞ் சந்ததியினரிடம் ஏற்படுத்தப்படுகின்றது.

பொதுவாகச் சமூகத்தில் பெரியவர்கள் அறிவுரை வழங்கும் பொழுது, 'நாலுபேரைப் போல நாமும் நடந்து கொள்ள வேண்டும்; நாலு பேர் சொன்னதைக் கேட்டு நடக்க வேண்டும். நாலு பேர் போன வழியில் போக வேண்டும்' என்று கூறுவதை அடிக்கடி கேட்டிருக்கிறோம்.

நாலு பேருடன் இணைத்துப் புத்திமதி கூறும் முறை நம்மிடையே தொன்று தொட்டு இருந்து வருகிறது. இங்கு நாலு பேர் என்று குறிப்பிடப்படு வோர் யார்? ஆம் திருவருட் செல்வர்களாகிய திருநாவுக்கரசர், திருஞான சம்பந்தர், சந்தர்ர, மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வரையுமே இங்கு நாலு பேர் என்று குறிப்பிடுகின்றோம். இந்த நால்வரும் சிவப்பற்று ஒன்றினையே கொண்டு தற்பற்று என்பதை விலக்கி வாழ்ந்து காட்டியவர்கள். அன்பே சிவம் என்று அன்பு நெறியில் பற்றுக் கொண்டவர்கள். தன்னலம் மறுத்து, பிறர் நலம் பேணி, பிறர் துயர் துடைத்து, மன்னயிர் ஓம்பி, சிவப்பணி எனும் அன்புப்பணி ஆற்றியவர்கள். இதனால் சைவபெந்றி இன்னது என்று வகுத்துத் தந்தவர்கள். சைவபெந்றி என்பது அன்புப்பெந்றி என்பதை உணர்த்தியவர்கள். அப்பர் தொண்டராகவும், சம்பந்தர் பிள்ளையாகவும், சந்தர்ர தோழராகவும்,

மாணிக்கவாசகர் சீடராகவும் இறைவனோடு உறவு கொண்டாடியவர்கள். மக்கள் பல நிலைகளில் உள்ளனர். ஓவ்வொருவரும் தமக்கு ஏற்ற முறையில் செம்மை வாழ்வு வாழ்வதற்குச் சைவசமய குரவர்கள் தகுந்த வழிகளைக் காட்டியுள்ளனர். இவர்கள் சென்ற வழிகளில், காட்டிய சைவநெறியில் எமக்கு ஏற்றவாறு பின்பற்றி ஒழுகி நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## இல்லறமே நல்லறம்

இல்லறமே நல்லறமாகக் கொள்வது சைவவாழ்வியல் முறைமை. திருமணம் என்பது இல்லறத்தின் புகுமுகமாக விளங்குகின்றது. அதனால், அதன் புனிதம் பேணப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். சட்டப்படியும் சமய ஆசாரப்படியும் திருமணம் நடத்தி வைக்கப்படுதல், அதன் புனிதத்தை மேலும் உறுதிப் படுத்துவதாக அமைகின்றது. சமயாசாரப்படி திருமணம் நிகழும் வேளை, பெற்றோர், சுற்றத்தவர், பெரியோர், குரு, தெய்வம் ஆகியோரின் நல்லாசிகள் மணமக்களுக்குக் கிடைக்கப் பெறுதல் பெரும் பேராகக் கொள்ளப்படுகிறது.

இல்லறத்தின் பேறுகளுள் சிறப்பான பேராகக் கொள்ளப்படுவது நன்மக்கட்டபேறு ஆகும். நல்ல பிள்ளைகளைப் பெற்று, வளர்த்து, கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களில் சிறந்தவர்கள் ஆக்கி உலகிற்கு அளிப்பது, அறச் செயல் என்பது சைவத் தமிழ் மக்களின் நிலைப்பாடு. நல்ல குடும்பம் பல்கலைக்கழகம் என்பர். காதல் இருவர் கருத்தொருமித்து நடத்தப்படுவதே இல்லறம். ‘ாதல் அறம்’ என்பர். எனவே, நல்ல குழந்தைகளைப் பெற்று, அன்பு நெறியில் நின்று, சைவ ஒழுக்கங்களைப் பேணி, அக்குழந்தைகளுக்கு நல்ல பண்புகள், பழக்கவழக்கங்கள், சைவ வாழ்வியல் முறைகளைப் பயிற்றுவித்துச் சான்றோர் ஆக்குதல், பெற்றோரின் இன்றியமையாத கடமையும் பொறுப்பும் ஆகும் என்பதை ஒவ்வொரு தாயும் தந்தையும் உள்கொள்ளுதல் வேண்டும். சைவநெறி என்பது அன்பு நெறி, அறிவு நெறி, ஒழுக்க நெறி, பண்பாட்டு நெறி, நீதிநெறி என்பன உள்ளிட்ட வாழ்க்கை நெறியாகும். அதுவே சிவநெறி என்பதையும் நாம் விளங்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

‘அன்பே சிவம்’; ‘நீதியே சிவம்’; ‘அழகே சிவம்’; ‘தூய்மையே சிவம்’; ‘உண்மையே சிவம்’; எனக் கொள்வது சைவம்.

ஆன்மீக சிந்தனை, தூய எண்ணங்கள், குடும்ப நல்லுறவு, நற்செயல்கள் என்பனவற்றுடன் கூடிய கணவன், மனைவி பெற்றெடுக்கும் குழந்தை, ஆன்மீக ஓளியும், அழகும், நற்பண்புகளும், நல்ல உடல், உள ஆரோக்கியமும், விவேகமும் கொண்ட பிள்ளையாக வளர்ந்துவரக் காண்கின்றோம்.

குழந்தை, கருவாக வளரும்போது, தாயின் மனோநிலை எவ்வாறு அமைகின்றது என்பதைப் பொறுத்தே, அதன் மனவிருத்தியும் நல்லதாகவோ

கெட்டதாகவோ அமைகின்றது என்பது இந்துசமயத்தின் நிலைப்பாடு. நவீன மருத்துவ இயலும் இக்கருத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறது.

இதிலிருந்து நாம் விளங்கிக் கொள்வது என்னவெனில், தாயும் தந்தையும் நல்ல பிள்ளைகளை, சற்புத்திரர்களை சமூகத்திற்கு வழங்க வேண்டுமென்று விரும்பினால், அவ்வாறு செய்ய முடியும். இதனைத்தான் பெற்றார் விரதங் களை நோற்று, தவஞ் செய்து, தூயமனத்தினராய் நற்சிந்தனைகளுடன், தான் தருமங்கள் செய்து, மகிழ்ச்சியுடன், கணவன் - மனைவி - சுற்றத்தவர் நல்லுறவு பேணி, கடவுள் வழிபாடு செய்து, குழந்தை கருவாக வளர்ச்சி பெற்று வருங்காலத்தில் பெற்றோர் ஒருவருக்கொருவர் இசைவாக, இணக்க மாக வாழ வேண்டும் என்று நம்முன்னோர் கொண்டனர்.

தாயையும் தந்தையையும் கண்கணாட தெய்வங்களாகப் போற்ற வேண்டும் என்கிறது உபநிஷதம். 'அன்னையும் பிதாவும் முன்னால் தெய்வம்' என்பது தமிழன்னை ஓளாவையின் வாக்கு. எதற்காக, இவ்வாறு, பெற் ரோருக்குப் புகழ்சேர்க்கப்படுகிறது. குழந்தையைப் பெற்று, பாலுட்டிச் சீராட்டி வளர்த்து; உணவும் உடையும் பாதுகாப்பும் அளித்து; கல்வி கற்பித்து, நல்ல நிலைக்கு உயர்த்தியமைக்காக மட்டுமல்ல; குழந்தை கருவாக விளங்கிய காலத்தில் தாயும் தந்தையும் தூயமனத்தினராய், நற்சிந்தனைகளை மாத்திரம் மனத்திலிருத்தி, எந்நேரமும் தெய்வத்தின் நினைப்புடன் நல்லவற்றையே என்னி, நல்லவற்றையே கேட்டு, நல்லவற்றை பேசி, நல்லவற்றைப் பார்த்து, நல்லவற்றையே புரிந்து, குழந்தை நல்லதாகப் பிறக்க வேண்டும், நல்ல அழகுடனும் ஆரோக்கியத்துடனும் திகழ வேண்டும்; நற்குணம், நற்பண்புகள் நிறைந்ததாக விளங்க வேண்டும் என்று அல்லும் பகலும் அனவரதமும் சிந்தித்தமைக்காகவும், அதனால் பல தியாகங்களைப் புரிந்தமைக்காகவும், அதன்பயனாகச் சமூகம் நன்மைகள் பலவற்றை அடைந்தமைக்காகவும், தாயும் தந்தையும் வணக்கத்துக்குரியவர்கள் ஆகின்றனர். இதனை நாம் உணர்ந்து கொண்டால் உலக சமாதானத்திற்குப் பங்களிப்புச் செய்தவர்கள் ஆவோம்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## மக்கள், தேவர், நரகர்

இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள சகல பொருள்களையும் நமது தமிழ் இலக்கணகாரர், இரண்டு திணைகளுக்குள் அடக்குகின்றனர். ஒன்று உயர்தினை, மற்றையது அஃநினை.

'மக்கள், தேவர், நரகர் உயர்தினை

மற்று உயிர் உள்ளவும் இல்லவும் அஃநினை'

என்பது நன்னால் குத்திரம்.

இதன்படி மக்கள், தேவர், நரகர் என்கின்ற முத்திறத்தாரும் உயர் வானர்கள். எனவே அவர்கள் உயர்தினையில் வைக்கப்படுகிறார்கள். ஏனைய உயிர் உள்ள சீவராசிகளும், உயிர் அற்ற சடப்பொருள்களும் உயர்தினையில் வைத்துக் கொள்வதற்குரிய தகுதிப் பாடுகளைப் பெற்றுக் கொள்ளாதபடியால், அவை யாவும் அஃநினையில் அடக்கப்பட்டுள்ளன. இது தமிழ் இலக்கணகாரர் செய்த பாகுபாடு.

மக்கள், தேவர், நரகர் என உயர்தினையில் வைத்துப் பேசப்படுகின்ற வர்கள் அனைவரும் மனிதர்களே என்பதை ஏற்றுக்கொள்வோமோயானால், தேவர் என்போர் தெய்வமனங்கொண்ட மனிதர்; மக்கள் என்போர் மனித மனங்கொண்ட மனிதர்; நரகர் என்போர் விலங்கு மனங்கொண்ட மனிதர் எனவும் நோக்கலாம்.

பிறப்பினால், அங்க அடையாளங்களால், தெய்வமனத்தினர், மனித மனத்தினர், விலங்கு மனத்தினர் ஆகிய முத்திறத்தினரும் உயர் தினையினர் ஆவர். ஆயினும் அவர்களின் வேறுபட்ட குணங்கள், பண்புகள், தன்மைகள் காரணமாக, வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்பது வள்ளுவும். சகல மனிதர்களும் பிறப்பினால் சமமானவர்களே என்னும் வள்ளுவர் நிலைப்பாடு குறிப்பிடத்தக்கது. பண்பினால், நல்ல குணத்தினால், நல்லவொழுக்கத்தினால் ஏன் மனிதர்கள் மத்தியில் ஒருமைப்பாடு, ஒத்த தன்மைகள், சமத்துவம் என்பன இருக்கக்கூடாது. இருக்க முடியும்; இருக்கவும் வேண்டும். ஆனால், வேறுபாடுகள்தான் தொடர்ந்து காணப்படு கின்றன. மனம் தான் காரணம்.

மனமே, எண்ணங்களும் உணர்ச்சிகளும் தோன்றுமிடம். மனத்தின் தன்மையே அங்கு தோன்றும் எண்ணங்களினதும் உணர்ச்சிகளினதும் தன்மை களைத் தீர்மானிக்கின்றன. மின்டு மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்களும் உணர்ச்சிகளும், பேச்சுக்களிலும் செயற்பாடுகளிலும் வெளிப்படுத்தப்படும்

போது, கடுமையாகவும் கொடுமையாகவும் வந்து விடுகின்றன. தூய மனங்களில் சாத்வீக குணங்கள் தெய்வீகத் தன்மைகள் காணப்படுகின்றன. அங்கிருந்து புறப்படும் பேச்சுக்கள் அமைதி நிறைந்தனவாகவும், அத்தகைய சாத்வீக மனத்தினால் உந்தப்பட்டு ஆற்றப்படுகின்ற செயல்கள், யாவரையும் வாழ்விப்பனவாகவும் அமையும். மனிதரைத் தூயமனத்தினர், சித்தம் அழகியர், செம்மனச் செல்வர்கள் ஆக்கச் சமயம் உதவுகிறது.

'மின்டு மனத்தவர் போமின்கண்; மெய்யடியார்கள்  
விறைந்து வம்மின்' என்கிறார், ஓர் அருளாளர்.

மின்டு மனத்தவர், இராசச - தாமத குணங்களைக் கொண்டவர்கள். இவர்கள் தனக்கு மட்டும் உரியவர்கள். மனித, தெய்வமனங்களைக் கொண்டவர்கள் தமக்கும் பிறர்க்குமுரியவர்கள். அன்பும், கருணையும் நிறைந்தவர்கள். பிறருக்காக இரங்காமலும் பிறருக்கு உதவாமலும் இருக்க மாட்டாதவர்கள். இத்தகைய ஆத்மாக்களையும், மகாத்மாக்களையுமே இன்று உலகம் வேண்டி நிற்கிறது.

நரகர் தனக்குரியாளர்; மனிதர் தனக்கும் பிறர்க்குமுரியாளர்; தேவர் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர். அந்த வகையில் தேவர் என்போர் நமது பூவுலகைப் பொறுத்தமட்டில் ஞானிகள், முனிவர்கள், ரிஷிகள், மகாத்மாக்கள், சீவன்முக்தர்கள் ஆகியோரைக் குறிக்கும்.

ஒரே தரத்திலேயே, மனிதப் பிறப்பு எடுத்தவர்கள் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. இறைவழிபாடு, இறை அருள் என்பவற்றின் துணையுடன் கீழ்த்தரத்திலிருந்து, மேல்த்தரத்திற்கு வகுப்பேற்றம் பெற முடியும். இதுவே சைவத்தின் சிறப்பும் பெருமையும் ஆகும். சைவம் இதற்கு வழிகாட்டுகிறது.

மனிதர்கள் இயல்பாகவே ஆன்மீக வளங் கொண்டவர்கள்; ஆன்மீகச் செல்வர்கள். ஆன்மீகப் பண்புகளுடனும், சாத்வீகக் குணங்களுடனும் வாழுத் தகுதியுடையவர்கள்; உரித்துடையவர்கள். ஆன்மீக வழியில், அன்பு நெறியில் வாழ்தல் மனிதரின் அடிப்படை உரிமையாகும். அதை மீறுதல், தமது உரிமையைத் தாமே மீறுதல் ஆகும்.

ஆன்மீக வளங்கள்தான் மனித விழுமியங்கள். அன்பு, அருள், அறிவு, உண்மை, நீதி, சாந்தி, அஹிம்சை, கருணை, கரிசனை முதலியனவே மனித விழுமியங்கள்; ஆன்மீகச் செல்வங்கள். செல்வங்கள் விரயம் செய்யப்பட லாகாது. அவை நன்கு பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். அவி சொந்து ஆயிரம் யாகங்கள் செய்வதிலும் அன்பும் அருளும் பிறர்மீது பொழிந்து, நீதியில் நின்று தியாகம் செய்தல் மேலானதாகும். அன்பே சிவம் என்பதை உணர்வோம். மேன்மக்களாக உயர்வோம்.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

## இளமையிற் கல்

இப்பூமியில் காணப்படுகின்ற எல்லாவகைத் தோற்றங்களுக்குள்ளும் மனிதப் பிறவியே அருமையும், பெருமையும், சிறப்பும் வாய்க்கப் பெற்றுள்ளது. தேவர்கள் கூட இறைவனை அடைய வேண்டுமாகில், மனிதப் பிறவி எடுப்பதன் மூலமே எய்தப் பெற்றுடிகின்றது. இறைவன் மீது அன்பு கொள்வதற்கும், பக்தி செய்வதற்கும், பக்தி வலையில் இறைவனைச் சிக்கச் செய்வதற்கும் மனிதப் பிறவியே வாய்ப்பளிக்கிறது. இதனாலேயே 'மனிததப் பிறவியும் வேண்டுவதே, இந்த மாநிலத்தே' என்று சைவம் கொள்கின்றது.

மனித உறுப்புக்கள், அங்க அடையாளங்களுடன் மனிதப் பிறவி எடுத்துவிட்டால் மாத்திரம் மனிதனாகிவிடமுடியாது. அது வெறும் மனிதத் தோற்றம் தான். மானிடச் சட்டை சார்த்திய விலங்கு என்றே கொள்ள வேண்டும். மனிதன், மனிதனுக்கு உரித்தான மனிதப் பண்புகளைப் பெற்று, மனித விழுமியங்களை மதித்து வாழும்போது தான் உண்மையான மனிதன் ஆகின்றான். மனிதப் பிறவி எடுத்ததன் பயனை அடைகின்றான். மனிதப் பிறவியின் மற்றொரு சிறப்பு, மனிதனால் மட்டுமே வையத்தில் வாழும் நெறியறிந்து, அல்லவை தேய அறம்பல பெருக்கி, வாழ்வாங்கு வாழ், முடிகின்றது என்பதாகும். மனித வாழ்க்கை வேறு. விலங்கு வாழ்க்கை வேறு. வாழ்க்கைக் குறிக்கோள்களை அமைத்து, நெறிமுறைகளை வருத்து, இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்பதைத் தெளிந்து, சீலமுடன் சீராக வாழ்வது தான், மனித வாழ்க்கை. இது மிகவும் உயர்வான வாழ்க்கை. எப்படியும் வாழலாம் என்று கொண்டு, வாழ்வில் குறிக்கோள்கள் இன்றி, மனம் போன போக்கிலும், புலன்கள் செல்லும் வழியிலும் சென்று, சீரின்றி வாழ்வது விலங்கு வாழ்க்கை. இது தாழ்வான வாழ்க்கை. மக்கள், மனித வாழ்க்கையை வாழப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்; விலங்கு வாழ்க்கையைத் தவிர்க்க வேண்டும். உதாரணத்திற்குக் கூறின் பிறர் நலம் பேணல், தன்னலமறுப்பு என்பன மனிதப் பண்புகள். இவற்றிற்கு எதிர்மாறானவை விலங்கு வாழ்க்கை இயல்புகள்.

மனிதன் மனிதனாகிவிடுவது பெற்ற பிறப்பினால் அன்று; அவன் கற்ற கல்விச் சிறப்பினால் ஆகும். கல்வியை, 'கேடில் விழுச் செல்வம்' என்கிறார் வள்ளுவப் பெருமான். கல்விச் செல்வத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளாதவன்

விலங்குகளுக்குச் சமமாவான். எனவே, கற்ற கல்வியாலேயே, மனிதன் விலங்குத் தன்மை நீங்கப் பெற்றவனாய், மனிதத் தன்மை உணரப் பெற்ற வனாய் விளங்குகின்றான். “இளமையிற் கல்வி சிலையிலெழுத்து” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.

கல்விச் செலவத்தைத் தேடி, நாடிப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டிய காலம் ஒருவனின் இளமைப் பருவம். இந்துக்கள், பிரமச்சரியம் என்று குறித்த காலப்பகுதி, இந்த இளமைப்பருவம். கல்வியைக் கசடறக் கற்பதற்குரிய காலம். அரிதான் இக்காலத்தைக் கல்விக்காகவே செலவிடப்பட வேண்டும். இந்த இளமைப் பருவம், வேறு தீய சக்திகளால் விரயப்படுத்தாதவாறு, பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். சமூக நலனில் அக்கறை கொண்ட அனைவரும் இதில் கவனம் கெலுத்துவது கடமையாகும்.

மனித வாழ்க்கையின் மிக முக்கிய பருவம் இளமைப்பருவம். முழு வாழ்க்கைக்கும் அச்சாணி போன்றது, இளமைப் பருவம். இப்பருவத்தைத் தொடர்ந்து வருகின்ற இல்வாழ்க்கைப் பருவ காலத்தில், வாழும் முறை அறிந்து குடும்பம் நடத்தவும், மன்னுயிர் ஓம்பவும், அதன் பின் முதுமை, மூப்புக் காலங்களில் வாழ்க்கை நெறியுணர்ந்து, நிறைவு கொள்ளவும் தேவையான அறிவு, ஆற்றல்கள், மனப்பாங்கு, விழுமியங்கள், அனுபவங்கள் ஆகிய சகலவற்றையும், இந்த இளமைப் பருவத்தில் தேடிப் பெற்றுக் கொள்ளும் கல்வி வழங்குகின்றது. எனவேதான், ‘வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாய் நிற்பது தூய நற்கல்வி’ என்றார் திருமூலர். ‘கற்க மறுப்பவன் வாழ மறுக்கிறான்’ என்கிறார் பகவான் இராமகிருஷ்ணர். இத்தகைய கல்வி இளமையிலேயே கற்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தில் ‘இளமையில் கல்’ என்று எப்பவோ கூறி விட்டார் தமிழ் முதாட்டி ஒளவையார். எனவே இளமை வீணாக்கப் படலாகாது; பயனுள்ள முறையில் கல்வி கற்பதில் இளமையைச் செலவிட வேண்டும்.

கற்பனகற்றும், அறிவன் அறிந்தும், தெளிவன் தெளிந்தும் கொள்ள வேண்டிய அருமையான காலம் மனிதனின் இளமைப் பருவம். இயல்பாகவே, இப்பருவம் சுறுசுறுப்பு, ஆர்வம், உயிரப்பு, வலிமை, வண்மை நிறைந்த காலம். இயற்கையிலேயே சாதகமான நிலைமைகள் காணப்படும் இளமைப் பருவத்திலேயே உடல் வலிமை, மன வலிமை, அறிவு வலிமை, உணர்வு வலிமை, ஆன்மீக வலிமை ஆகிய ஜூவகை வலிமைகளையும் ஒருவன் பெற்றுவிட வேண்டும். கல்வியின் நோக்கமே இந்த ஜந்து வலிமைகளையும் ஒருசேர வழங்குவதுதான். அவற்றுள் ஒன்றின் வலிமையை வழங்காவிடினும் கல்வி பூரணத்துவம் அடையாது. ஒன்றின் வலிமை குன்றினாலும் வாழ்க்கை பூரணத்துவம் பெறாது.

'கற்றலும், கற்றவை கேட்டலும், கேட்டதன் கண் நிற்றலும் கூடப் பெறின்' 'மக்கட் பிறவியிலும் ஒரு சீரிய பிறவி வேறு இல்லை' என்கின்றார் ஒரு பெரியார். கற்றல், கேட்டல், நிற்றல் என்ற மூன்றும் ஒருங்கு சேர்ந்து நிகழும் போதே, மனிதனின் விலங்குத் தன்மை நீக்கம் பெறுகின்றது; மனிதத் தன்மை அடையப்பெறுகின்றது. சுருங்கக்கூறின் மனிதன் மனிதனாகின்றான். இதனாலேயே சுவாமி விவேகானந்தர், சமயத்தின் மூலமும், கல்வியின் வாயிலாகவும் 'மனித ஆக்கம்' செய்யப்பட வேண்டும் என முழங்கினார். இத்தகையோருக்கே மனிதத் தன்மைகள், மனித உணர்வுகள், மனித சுதந்திர உரிமைகள் ஆகியவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், பேணிப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் முடிகின்றது. எனவே நிறை மனிதன், சான்றோன் உருவாக வேண்டும். இத்தகைய விழுமிய நிலைக்கு, வித்திட்டு வளர்க்க உரிய பருவம் இளமைக்காலமேயாகும். இளமையை வீணாக்கினால் இவற்றையெல்லாம் அடைய முடியாது. கடந்து விட்ட காலம், கொட்டிவிட்ட பால், விட்டுவிட்ட இளமை என்பவற்றை மீளப் பெற முடியாது. இன்று சுடர்மணிகளாகப் பிரகாசிக்கின்ற பல்துறை மேதைகள், தலைவர்கள், அறிஞர்கள், அருளாளர்கள் அனைவரும் முந்கால இளைஞர்கள். அவர்கள் இளமைப் பருவத்தில் செம்மையான வாழ்வினை மேற்கொண்டமையினால் இன்று நன்மக்களாக விளங்குகின்றனர். எனவே இக்கால இளைஞர்களே எதிர்கால மேதைகளாக வரவிருப்பவர்கள். இளமையில் எடுக்கும் முயற்சிகளுக்கு ஏற்பவே எதிர் காலம் அமையப் போகின்றது. இதனை உணர்ந்து, சிந்தித்துக் கெயற்பட வேண்டியது ஒவ்வொரு இளையோரினதும் கடமையாகும்.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

## சுத்தம் சுகம் தரும்

மனித சரீரம் மகத்தானது; உயிர்க்கு உறுதுணையானது; உயிர் குடியிருக்கும் பெருங்கோயிலாக விளங்குகின்றது. உயிருக்கும் உடலுக்கும் உள்ள பிணைப்பு மிகவும் இன்றியமையாதது. ஒன்றை விட்டுப் பிரிந்து மற்றொன்று இருக்கமாட்டாது. உயிரும் உடலும் போல, என்ற சொற்றொடர் எழுந்த திலிருந்து இதனை உணர்ந்து கொள்ளலாம். மனித உடலும், உயிரும் இணைந்து இருக்கும் போதுதான், மனிதன் என்ற அந்தஸ்து ஏற்படுகின்றது. இவை பிரியும்போது, மனிதன் மறைந்து விடுகிறான். உடலில் பாதிப்பு ஏற்படும்போது தான், அதில் தங்கியிருக்க முடியாத நிலையில் உயிர் பிரிந்து செல்கின்றது. எனவே, நல்வாழ்விற்கு<sup>2</sup> உடலின் பங்கு மிகப் பெரியது. அதனால், உடல் ஓம்பப்படவேண்டியது, பேணிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகின்றது. இதற்கு, வாழ்க்கையில் நல்ல பழக்க வழக்கங்கள் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும்.

உடலை ஆரோக்கியமாக வைத்திருப்பதற்கு முதற்கண், உடலையும் வாழும் சூழலையும்; உண்ணும் உணவையும்; பருகும் நீரையும்; அணியும் ஆடைகளையும்; பயன்படுத்தும் பொருட்களையும் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்ளும் பழக்கத்தினைச் சிறு பராயத்திலிருந்தே பெற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும். ‘சுத்தம் சுகம் தரும்’ என்பது நல்ல பழமொழி மட்டுமல்ல, அருமையான பொன்மொழியும் கூட. ‘சுத்தம் சோநிடும் எச்சில் இரக்க வைக்கும்’ என்பது இன்னொரு பொருள் பொதிந்த வாசகம். இவற்றை யெல்லாம் நோக்கும்போது சுத்தம் பேணல், உடல் ஆரோக்கியத்திற்கும் நல்வாழ்விற்கும் எத்துணை இன்றியமையாதது என்பது நன்கு புலனாகின்றது. படிப்பறிவு குறைந்த எமது முன்னைய சந்ததியினர், தற்போதைய தலை முறையினரைப் பார்க்கிலும் கூடுதலாகச் சுத்தம் பேணினர்; சுகாதார விதி களைச், சமயப் பழக்க வழக்கங்களாக ஏற்று நடைமுறைப்படுத்தினர். அதனால் மருத்துவ வசதிகள் மிகக் குறைவாக இருந்த காலங்களிலும் நோய்க்கு உட்படாது, உடல் நலத்துடன் ஆரோக்கிய வாழ்வு வாழ்ந்தனர். ‘நோய்க்கிடங்கொடேல்’ என்கிறார் ஒளாவையார். சுத்தம் பேணல் மூலமும் கூகார ரீதியில் விதிக்கப் பெற்ற சமய ஒழுக்கங்கள் மேற்கொள்ளல் மூலமும்,

நோய்களுக்கு இடங்கொடாது, நம் முன்னோர்கள் செம்மையான வாழ்வு வாழ்ந்தார்கள்.

இன்று படிப்பறிபு கூடியவர்கள் கூடுதலாக வாழ்கின்ற காலம்; மருத்துவ அறிவு நுணுக்கங்கள், வசதிகள் பல்கிப் பெருகியுள்ள காலம். அப்படி பிருந்தும் சுத்தம் பேணல், பொது இடங்களிலும் சரி, தனிப்பட்ட முறையிலும் சரி, திருப்தியாக இல்லை. அடிப்படைச் சுகாதார விதிகளைக் கூட மீறி நடப்பதிலே பெரும்பாலோர் இன்பம் காண்கின்றனர். பல்வேறு கொடிய நோய்கள், முன்னர் கேள்விப்படாத புதுப்புது நோய்கள் மனித உடல்களைப் பற்றிக் கொள்கின்றன. எதற்கும் மருத்துவ வசதிகளும் மருந்துகளும் இருக்கின்றன என்ற நினைப்பில் போலும் தவறான நடத்தைகளிலும், சுத்தத்தை அலட்சியம் செய்வதிலும், கண்ட கண்ட இடங்களில் எச்சில் துப்புவதிலும் தற்காலத்தவர் ஈடுபாடு கொள்கின்றனர். அதனால், நோய்வாய்ப்பட்டு, உடல் நலம் பாதிக்கப்படும்போது, எந்த நவீன மருந்துகளும் அவர்களுக்கு உதவுவதாக இல்லை. நிலைமையை உணரும்போது காலம் கடந்து விடுகிறது. பின்னர் வருந்துவதில் பயனில்லை.

உடலை ஆரோக்கிய நிலையில் வைத்திருப்பதற்கு உடற் தூய்மை அவசியம். ‘புறந்தூய்மை நீரால் அமையும்’ என்கிறார் வள்ளுவப் பெருமான். தினமும் அதிகாலையில் நீராடுதல்; மற்றும் தேவைப்படும் நேரங்களில் கை, கால்கள், முகம் என்பவற்றை நீரினால் அலம்புதல்; அழுக்குகள் பட்ட உடற்பகுதிகளை உடனேயே நீரினால் கழுவிச் சுத்தம் செய்தல் என்பனவற் றினால் உடற்சுத்தம் பேணப்படலாம். ‘சனி நீராடு’ என்று ஒளவையார் குறிப்பிட்டுள்ளார். வாரந்தோறும் சனிக்கிழமைகளில் தலைக்கு எண்ணேய் தேய்த்து நீராடும் வழக்கம் நம்மக்களிடையே முன்பிருந்தது. நவநாகரிகம் என்ற போர்வையில் இத்தகைய வழக்கங்கள் தற்பொழுது அருகி வருகின்றது. ஒழுங்கான உடற்பயிற்சியும், உரிய முறையில் ஓய்வு எடுத்தலும், அளவான உணவுப் பழக்கமும், உடல் நலம் பேணவுக்கு அவசியமானவை. ஆரோக்கிய மான உடலில் தான், ஆரோக்கியமான உள்ளமும் உணர்வும் இடம்பெற முடியும் என்பதை உணர்ந்து நல்ல பழக்கவழக்கங்களினால் உடல்நலம் பேணி, வளமுற வாழ்வோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## மனத்துக்கண் மாசு இலன் ஆதல் - அறம்

சிந்திப்பவன் மனிதன். சிந்தனை தோன்றும் இடம் மனம். சிந்திப்பதன் மூலம் மனிதன், நன்மை தீமை இவையெனப் பிரித்துணருகின்றான். இவ்வாறு சிந்தித்து நன்மையானவை என உணர்ந்தவற்றை வாழ்க்கையில் கடைப் பிடிக்கிறான். தீமையானவை எனத் தெளிந்தவற்றை நீக்கிவிடுகிறான். இதுவே மனிதத் தன்மை. எனவே, மனம் உள்ளவன் மனிதன் எனப்படுகிறான். இந்த அருமையான மனத்தை அழுக்கேறாத வண்ணம் நாம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். மனத்தைத் தூய்மையாக வைத்திருத்தலே மிகச் சிறந்த அறம் என்கிறார் வள்ளுவர் பெருமான்.

‘மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து அறன்  
ஆகுல நீர பிற’ என்பது தமிழ்மறை.

மனத்தைத் தூய்மையாக வைத்திருப்பது எப்படி? இது மிகக் கடினம் என கருதிக் கொள்ளுகிறோமே தவிர, உண்மையில் மிக இலகுவானது. நமது உடலில் உள்ள அழுக்குகளை நீர், சவர்க்காரம் கொண்டு கழுவி, அகற்றி, உடலைச் சுத்தப்படுத்துவதற்குக் கூடச் சிறிது பணச் செலவு ஏற்படும். அந்தச் செலவு கூட மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்துவதற்குத் தேவைப்படாது. நல்ல சிந்தனை, உண்மை பேசுதல், நல்ல கருமங்களை ஆற்றுதல், நல்லவர் களோடு சேர்தல் என்பன மனம் தூய்மையாக இருப்பதால் ஏற்படுவை.

‘அறம் செய விரும்பு’ என்பது ஓளவையார் வாக்கு. அறம் செய்வதற்கும் மனம் தான் முக்கியம். மனம் விரும்பினாலேயே அறம் செய்ய முடியும். மனம் களங்கமற்றுத் தூய்மையாக இருந்தாலே அங்கு தோன்றுகின்ற எண்ணங்கள், விருப்புக்கள், உணர்ச்சிகள் என்பன நல்லனவாக அமையும்.

எமது மனத்தில் படிந்துவிடக்கூடிய அழுக்குகளை, வள்ளுவர் வகைப் படுத்தித் தந்துள்ளார். அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல் என்பவையே அந்நான்கும். இந்த நான்கிற்கும் ஒரு கடுகளவேனும் எம் மனத்தில் இடம் பெறுவதற்கு இடமளிக்காது ஒழுகி வருதல் மேலான அறம் ஆகும். ‘மனமது செவ்வையானால் மந்திரம் தேவையில்லை’ என்றும் ‘மனம் போல வாழ்வு’ என்றும் எம்மத்தியில் நிலவிவரும் முதுமொழிகள் பொருள் நிறைந்தவை. மனிதன் எவ்வாறு நினைக்கின்றானோ அவ்வாறே, அவற்றின்

மயம் ஆகின்றான். எனவேதான் நாம் நல்லவற்றையே எப்பொழுதும் நினைக்க வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் நல்லவர்களாக வாழலாம் என்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். உண்மையில், ஒழுக்கம் என்பது ஒருவனது நினைப்புக்களின் கூட்டு மொத்தமேயாகும்.

எம்மனத்தில் படிகின்ற அசுத்தங்களில், அழுக்காறு என்பது பொறாமை ஆகும். மனத்தில் பொறாமை ஏற்படாது இருத்தல் சிறந்த அறம். பொறாமையின் தீய வலிமை மிகக் கொடியது. மனித நேயத்தையே ஒழித்து இறுதியில் பொறாமை கொண்டவனையும் அழித்துவிடும் சக்தி வாய்ந்தது. பொறாமை இடம்பெறும் உள்ளத்தில் அன்பினை இடம்பெறச் செய்தால் நாமும் செம்மையாக வாழ்ந்து, ஏனையோரையும் மகிழ்ச்சியாக வாழ வைக்கலாம்.

மற்றொரு அசுத்தம் அவா என்னும் ஆசையாகும்.

'ஆசை மிக மிக ஆய்வரும் துண்பங்கள்  
ஆசை விட விட ஆனந்தமாமே'

என்பது திருமூலர் வாக்கு. ஆசையின் காரணமாகவே பிறர் பொருளைக் கவரும் என்னம் தோன்றுகின்றது. நிலையான இன்பம் பெற வேண்டுமாயின் ஆசையை அறவே ஒழிக்க வேண்டும். அறத்தால் வருவதே உண்மையான இன்பம் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

வெகுளி என்பது கோபம், சினம் ஆகும். சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி, என்று அதன் கொடுமையான இயல்பு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே தான் 'ஆறுவது சினம்' என்கிறார் ஓன்றைப்பிராட்டியார். தணிக்கப்பட வேண்டியது கோபம் எனும் தீயையே. கோபம் பாவமாக முடியும் என்பர். எல்லாப் பாவங்களுக்கும் கோபமே அடிப்படைக் காரணம். பாவத்தை விலக்குவதானால் கோபத்தை விலக்க வேண்டும். பிறர் சீண்டினாலும் கோபத்தை வரவழையாத ஆற்றலைத் தர வேண்டும் என்று இறைவனை வேண்டுதல் செய்தல் மேலான பிரார்த்தனை ஆகும். கோபம் செல்லாத இடத்தில் அது தாமாக அடங்கிவிடும். அக்கோபம் செலுத்தக்கூடிய இடத்தில் கோபம் வராமல் தடுப்பவனே, கோபத்தை அடக்கியவன் என்ற அறத்தைச் செய்தவனாகின்றான். கோபம் தீ; அன்பு மலர் போன்றது. எனவே கோபம் தோன்றுமிடத்தில் அன்பு மலரமாட்டாது; முகத்தில் புன்னகை தோன்ற மாட்டாது. சாந்தியையும் சமாதானத்தையும் தூரத் தள்ளிவிடும். சினம் தன்னை மட்டுமல்ல, தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் அல்லற்படுத்த வல்லது. இப்படிப்பட்ட கொடுமையான கோபத்தை நாம் ஏன் ஆராதிக்க வேண்டும்.

சிந்தித்துப் பாருங்கள். எவருக்குமே நன்மையைத் தராத கோபத்தை முற்றிலாக நீக்கி விடுதல் மேலான அறம் என்பது சைவநெறி கூறும் உண்மை.

இறைவன் நமக்கு மொழியைத் தந்தது; பேசும் ஆற்றலைத் தந்தது எல்லோருடனும் இன்சொல் பேசி மகிழ்வதற்காகவே. இன்சொல் பேசுவதால் அறம் பெருகும், அல்லவை தேயும். நல்ல இனிய கனிகள் இருக்கும்போது காய்களை விரும்பி உண்போர் இருப்பார்களா? இருக்கமாட்டார்கள். இனிய சொற்கள் இருக்கக் கூடியதாக இன்னாத சொற்களைப் பேசித் துன்பத்தை அழைப்பது பேதமையாகும். பொறாமை, கோபம், ஆசை, இன்னாச்சொல் என்பன மனித குலத்திற்கு உரித்தானவை அல்ல என்பதை உணர்ந்து, அவற்றை விலக்கி, அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணேடாட்டம், வாய்மை என்ற ஜூந்து சால்புகளையும் ஆராதித்து உய்வுபெறுவோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## வைகறைத் துயிலெழு

'வைகறைத் துயில் எழு' என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. நம்முன்னோர் தம் வாழ்க்கை அனுபவத்தில் கண்ட உண்மையை இவ்வாறு கூறிவைத்துள்ளனர். தமக்குப் பின்வருவோர் இவை போன்ற உண்மைகளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகி, வாழ்வில் நன்மைகள் பலவற்றை அடைய வேண்டும் என்ற உயர்வான எண்ணாங் கொண்டவர்களாக, அவர்கள் விளங்கினர். தற்காலத்திலுள்ளவர்கள், இவ்வாழ்க்கை உண்மைகளை மறந்துவிடுவது மட்டுமன்றி, அடுத்த தலை முறையினர் இவற்றை அறிந்து நல்ல பயனைப் பெறுவதற்குச் சொல்லிக் கொடுக்கவும் தவறிவிடுகிறார்கள்.

வைகறை என்பது குரியோயத்துக்கு ஒருமணி நேரத்துக்கு முன்புள்ள காலப் பகுதியாகும். இந்நேரத்தைப் பிரம்ம முகூர்த்தம் என்றும் கூறுவர். அதிகாலை நேரம் என்று சாதாரணமாகக் குறிப்பிடுகின்றோம். மிகவும் அமைதியான நேரம். இரவில் துயின்று, உடல் அயர்ச்சியினின்றும் விடுபட்டு, உடலும் உள்ளமும், தென்பும் தெளிவும் பெற்றுப் புத்துணர்ச்சியுடன் காணப் படுகின்ற நேரம் இங்கு வைகறை வேளை. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த வைகறை நேரத்தில் அதாவது, அதிகாலையில் நாம் நித்திரை விட்டு எழுந்து விட வேண்டும். இதனைத்தான் 'வைகறையில் துயில் எழு' என்று நம்முன் னோர்கள் கூறிவைத்தனர்.

அதிகாலையில் படுக்கையை விட்டு எழுவதினால், நாள் முழுவதும் சோர்வின்றிச் சுறுசுறுப்பாக, எம்முடைய கருமங்களைச் செய்ய முடிகின்றது. எடுத்த காரியங்கள் அனைத்தும் வெற்றியாகவும் இனிதாகவும் நிறைவு பெறுகின்றன. காலையில் நூல்களைப் படிப்பதினால், அமைதியான உள்ளங்களில், நல்ல கருத்துக்கள் ஆழமாகப் பதிந்து விடுகின்றன. மற்றைய நேரங்களில் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத விடயங்கள், அதிகாலையில் படிக்கும்போது அவற்றைக் கிரகித்து விளங்கிக் கொள்ள முடிகின்றது. மனம் தெளிந்த நிலையில் இருப்பதே இதற்குக் காரணம். இறைவனைத் துதிப் பதற்கும் ஏற்ற காலம் அதிகாலை வேளை. உடற்பயிற்சிக்கும் உவந்த காலம்.

அதிகாலையில் எழுந்து விட்டால் வீட்டில் செய்ய வேண்டிய வேலை களையும், கருமங்களையும், அவதிப்படாமலும், பதற்றப்படாமலும் அமை

தியாகச் செய்து முடித்துவிட்டு, உரிய நேரத்துக்கு நாம் பணியாற்றும் அலுவலகங்களுக்கும், வேலைத்தலங்களுக்கும் சென்று குறித்த நேரத்தில், நம் கடமைகளை முட்டின்றிச் செய்யத் தொடங்கிவிடலாம். மேலதிகாரிகள் குற்றங் காண வேண்டிய நிலைமையும் ஏற்படாது. எத்துணை மகிழ்ச்சியுடன் அன்றைய நாளைக் கழிக்கக் கூடியதாக உள்ளது என்பது அதை அனுபவித்துச் சுவைத்தவர்களுக்குத் தான் புரியும்.

மனிதர்களுக்கு நித்திரை அவசியம்; ஆனால் அளவுக்கதிகமாகப் படுத்துறவுக்குவது அவர்களுக்குத் தீமையையே விளைவிக்கின்றது. காலம் பொன்னானது, ஒருவேளை இழந்து விட்ட பொன்னை மீண்டும் உழைத்துப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்; ஆனால் கடந்து விட்ட காலத்தை மீண்டும் பெற்றுக் கொள்ள முடியவே முடியாது. நம்மில் பலர், வாழ்நாட்களில் பெரும் பகுதியைத் தூக்கத்திலேயே கழித்து வருகின்றனர். அதனால் அவர்கள் எந்த நன்மையையும் அடைய முடியாது. சோம்பலையும், சோர்வையுமே பரிசாகப் பெறுகின்றனர். சோம்பலும், சுபீட்சமும் ஒரேயிடத்தில் இருந்ததற்குச் சான்றுகள் கிடையாது. இதிகாசத்தில் வருகின்ற கும்பகரணன் தன் அருமையான வாழ்நாட்களை உறங்கியே கழித்தான். அதனால் அவன் எந்த வெற்றியையும் பெற முடியவில்லை.

சிலர் இருவ நேரங்களில் பல்வேறு கேளிக்கைகள், களியாட்டங்களிலும், வேறு இன்பப் பொழுது போக்குகளிலும் கண்விழித்திருந்து களிக்கின்றனர். நெடுநேரம் அவமே காலத்தைக் கடத்திவிட்டு, அருமையான அதிகாலையில் தூங்கத் தொடங்கிப் பின் விடிந்த பின்னரும் பல மணித்தியாலங்கள் தூங்குகின்றனர். இதனால் தங்களைத் தாங்களே கெடுத்துக் கொள்கின்றனர். உடலும், உள்ளும், அயர்ச்சி பெற்று, அதனால் கொடிய நோய்களின் பிடிக்குள் சிக்கித் தத்தளிக்கின்றனர். ஒருவன் ஆரோக்கியமாக வாழ வேண்டுமானால், காலாகாலத்தில் படுக்கைக்குச் சென்று நன்றாக உறங்கி, அதிகாலையில் அதாவது வைகறையில் துயில்எழுபவனாக இருத்தல் வேண்டும். அதிகாலையில் பட்சிகள், புளினங்கள், விலங்கினங்கள் யாவும் துயில் நீக்கி எழுந்து விடுவதைப் பார்க்கின்றோம். மனிதர்கள் மாத்திரம்தான் இயற்கை விதிகளைப் புறக்கணிப்பவர்களாக உள்ளனர். அதிகாலையில் துயில்பவர்கள், கல்வித்துறையிலோ, பொருள் துறையிலோ, ஆன்மீகத் துறையிலோ உலகியல் வாழ்க்கையின் எத்துறையிலும் முன்னேற்றமடைய முடியாது. இதனை உணர்ந்து, வைகறையில் துயில் எழுவதை வாழ்க்கைப் பழக்கமாக ஏற்று, வாழ்வில் முன்னேற்றம் அடைவோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## பண்புடையாரே மேலோர்

இப்பூமியில் காணப்படுகின்ற கணக்கற் ரூபிர்த் தோற்றங்களுள் மிக்க அருமையானதும், பெருமையடையதும், உயர்வு பெற்றதும், அற்புதம் நிறைந்ததும், ஆக விளங்குவது, மனிதத் தோற்றமே என்பது எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. இதற்குப் பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள் தலை சிறந்ததாக வைத்து என்னக்கூடியது, மனிதனிடம் இயல்பாக அமைந்துள்ள பிரித்துணர்திறன் ஆகும். உலக காரியங்களில் நல்லவை எவை? தீயவை எவை? ; நீதி எது? அநீதி எது? ; சரி எது? பிழை எது எனப் பிரித்து வகைப்படுத்தக்கூடிய அதி அற்புதமான வல்லமை மனிதனிடம் மாத்திரம் தான் உண்டு. அத்துடன் அவ்வாறு வேறுபடுத்தி உணர்ந்தவாறு, நல்லவற்றை ஏற்று ஒழுகவும்; தீயவற்றைத் தவிர்த்து விலக்கவும் மனிதனுக்கே இயலக் கூடியது.

மனிதன் எஞ்சான்றும் நீதியின் பக்கம் சார்ந்து நிற்கும் இயல்பினன்; நல்லவற்றை நாடும் பண்பினன்; அறத்தின் வழி ஒழுகும் தன்மையன். அன்பு வாழ்க்கை; பண்புகள் நிறைந்த ஒழுக்கம்; கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு; பிரர் நலம் பேணல்; சேவை; இறைபக்தி; தியாக மனப்பாங்கு போன்றவற்றின் உரிமையாளனாகவும் மனிதனே விளங்குகிறான். இத்தகைய மேம்பாடுகளையும், விழுமியங்களையும், மனித மேம்பாடுகள் என்றும் மனித விழுமியங்கள் என்றும் கூறுவதற்குத் தகுந்த காரணங்கள் உண்டு. இவ்விழுமியங்கள் யாவும் மனித குலத்திற்கே இயல்பானவையும், உரித்தான வையும் என்று கூறமுடியும். இவை மனிதனின் அடிப்படை உரிமைகள். இந்த விழுமிய உரிமைகள் மனிதர்களுக்கு எச்சந்தரப்பத்திலும் மறுக்கப் படலாகாது. அவ்வாறே மனிதர்களும், மனிதர்களுக்கே உரிமையான மனித விழுமியங்களையும் மனிதப் பண்புகளையும் எந்திலையிலும் கைவிட வாகாது. தமது உரிமைகளை இழக்க அவர்கள் அனுமதிக்கலாகாது.

மனிதனுக்கு இயல்பானவை எவையோ அவற்றை மனிதர்களாகிய நாம் பேண வேண்டும்; அவற்றை ஒருபோதும் வெறுத்தலாகாது. மனிதனுக்கு உரிமையில்லாதவை எவையோ அவற்றைத் தேடவோ, அடையவோ முயற்சி செய்யலாகாது. அவற்றை ஒதுக்கி விலக்குவதே மேலான செயல் ஆகும்.

எல்லோருடனும் அன்பாயிருத்தல், உண்மை பேசுதல், பிறருக்கு இடையூறு விளைவிக்காமல் அவர்களின் நல்வாழ்வுக்கு உதவுதல், பெற்றோரை மதித்துப் பேணுதல்; இன்சொல் பேசுதல், நாட்டின் சட்ட திட்டங்களை அனுசரித்து நடத்தல், நற்காரியங்களில் ஈடுபடுதல் போன்ற வற்றை மனிதர்கள் அனைவரும் பேணி வரவேண்டும். அவற்றை வெறுத்த லாகாது. ஏனெனில் அவை மனித உரிமைகள், மனிதத் தன்மைகள் ஆக விளங்குவதே காரணம். மாறாக, அழுக்காறு, அவா, கோபம், இன்னாச் சொல், காமம், செருக்கு, பக்கமை, கொலை, பிறருக்குத் தொல்லைகள் கொடுத்தல், சட்ட மறுப்பு, வன்செயல் என்பன மனிதனின் இயல்புக்கும் மனிதத் தன்மைக்கும் புறம் பானவை. அவை விலங்குனர்வுகள். விலங்கு களிலிருந்து வேறுபட்டு, உயர்ந்து விளங்குபவன் மனிதன். ஆகவே இக் கொடியதும், தீமை விளைவிப்பனவுமாகிய விலங்குத் தன்மைகளுக்கும், மிருக உணர்வுகளுக்கும் மனிதர்கள் இடங்கொடுக்கலாகாது. அவை வெறுத்து ஒதுக்கப்பட வேண்டியவை.

எந்த மனிதனும் பிறக்கும்பொது மனித இயல்புகளுடனும், மனிதத் தன்மைகளுடனும் தான் பிறக்கின்றான். ஆனால் வாழுகின்ற குழலையும், ஏற்படுகின்ற பழக்கவழக்கங்களையும் பொறுத்ததே ஒருவன் நல்லவனாவதும், கெட்டவனாவதும் ஆகும். தீய பழக்கவழக்கங்களையும், கெட்ட நடத்தையையும் தவிர்த்து, நல்லவனாக வாழ மனிதர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் முடியும். ஏனெனில் அவன் மனிதன். மனிதனுக்குத்தான் நல்ல பண்புகளை உருவாக்க இயலும்.

'பண்புடையார்ப் பட்டுண்டுலகம்' என்பது தமிழ்மறை. மனிதப் பண்புடையார்கள் வாழ்வதாலேயே இந்தப் பழக்கமொன்று உலகம் இன்னமும் நிலைத்துள்ளது. நாமும் மனிதப் பண்புடையவர்களாக வாழ்ந்து உலகினையும் வாழ்விப்போமாக.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

## சேவை செய்வதே ஆண்தும்

இவ்வுலகில் மனிதர்களுக்கோ, பிற உயிர்களுக்கோ செய்கின்ற சேவை, இறைவனுக்குச் செய்கின்ற சேவையாகின்றது. இறைவன் அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும், எல்லா உயிர்களிலும் நிறைந்து உள்ளமையினால், மேற்கூறிய கூற்றுக்கு எதிர்க்கருத்து இருக்க முடியாது. சமயச் சார்பில்லாதவர்கள் கூட, பிறருக்குச் சேவை செய்வதைத் தமது தலையாய தார்மீக, மனிதக் கடமை யாகவே கொள்கின்றனர். மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும், எந்தச் சமயத்தைச் சார்ந்திருப்பினும் சரி, சமயஞ் சாராதிருப்பினுஞ் சரி, மனித சேவையைப் புறக்கணிப்பவர்கள், மனிதாபிமானம் அற்றவர்களாகவே கருதப்படுவர். அவர்கள் வாழ்ந்தும் வாழாதவர்களே ஆவர். சமயச் சார்புள்ளவர்கள், சேவையை ஆண்மீகச் சாதனையாகக் கொள்கின்றனர். மனிதரில் இறைவனைத் தரிசிக்கின்றனர். சமயஞ் சாராதவர்கள் சேவையை மனிதாபிமானச் செயற்பாடாகக் கருதுகின்றனர். சேவையில் ஆனந்தம் அடைகின்றனர். சத், சித் ஆனந்தமாக இறைவனைக் காண்பவர்கள் சைவ மக்கள் என்பது ஈண்டு நோக்கற்பாலது. அன்பே சிவம் என்பது போன்று ஆனந்தமே சிவம். சேவையில் சிவத்தைக் காண்பதும், சேவையில் ஆனந்தம் காண்பதும் இருவேறுபட்ட விடயங்கள்லல் என்பதை உணர்ந்து கொண்டால், சேவை ஆண்மீகச் சாதனை என்பதை எவரும் ஏற்றுக்கொள்வர். ஆண்மீகமும் மனிதமும் ஒன்றிற்கொன்று முரணானவையல்ல. அவை இரண்டும் இணைந்தே யுள்ளன. இணைந்தே இருக்க வேண்டியன.

தமது சேவையைப் பெற்ற ஒருவர் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகிறார். அவரின் மகிழ்ச்சியைக் கண்டு, சேவையைச் செய்தவர் அடையும் ஆனந்தத்திற்கு ஈடுஇணையாக வேறு எதனையும் சொல்லமுடியாது. இன்பத்தை அற வழியால் பெற வேண்டும் என்பார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. ‘அறத்தால் வருவதே இன்பம்’ என்கிறது வள்ளுவம். பிறருக்குச் சேவை செய்வது அறம் ஆகும். அந்த அறத்தால் பெறப்படுகின்ற இன்பத்திற்குத் தான் ஆனந்தம் என்று பெயர். ஆனந்தம் நிலையான இன்பம். மனிதன் சேவைகளைச் செய்யச் செய்ய ஆனந்தநிலை எத்தப் பெறுகிறான். தெய்வீக நிலைக்குப் படிப்படியாக உயர்ந்து செல்கிறான். மனிதனின் குணங்கள், தெய்வீகக் குணங்களாகப் பரிணாமம் பெறுகின்றன. எல்லோரிலும் கடவுளைக் காண்கிறான். ‘இன்பமே

எந்நாளும் துன்பம் 'இல்லை' என்னும் கூற்று, அத்தகைய மனிதனின் வாழ்வில் உண்மை பெறுகின்றது. ஆன்மீக வாழ்வில் சேவை செய்தல், ஓர் இன்றியமையாத அங்கம் ஆகும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியமாகும்.

சேவை ஊடாக, நாம் எல்லா மனிதர்களிலும், எல்லா உயிர்களிலும் மற்றும் எல்லாப் பொருள்களிலும் கடவுளைக் காண்பதற்குக் கற்றுக் கொள்கிறோம். மனிதனில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் தெய்வீகத்தை, ஆன்மீக விழுமியங்களை வெளிக்கொணர உதவுவது சேவை. அதன்வழி, இவ்வுலகினை, மனிதர்கள் ஆனந்தமாக வாழுத்தகுந்த இடமாக மாற்றமுடிகிறது. மற்றவர்களின் தேவைகளை உணர்ந்து, அவற்றைப் பூர்த்தி செய்ய உதவுபவர்கள், மனிதர்கள் மகிழ்ச்சியாகவும் சாந்தி, சமாதானத்துடனும் வாழ்வதற்கு ஏற்ற இடமாக, இப்பூமியை மலர்ச்சி பெறச் செய்வதற்கும் மிகப் பெரிய பங்களிப்பைச் செய்கின்றனர்.

மனிதர்களின் துயர்களைத் துடைத்து; அவர்களின் நலன்களை ஓம்பி; இயற்கைக்கும் அதன் வளங்களுக்கும் பங்களு செய்யாது பாதுகாத்து; எதிர்காலச் சந்ததியினரின் பயன்பாட்டிற்கும் அவ்வளங்களைச் சேமித்து வைத்து; இயற்கையைச் சீண்டுதலையும், தூர்ப்பிரயோகங் செய்வதையும் தவிர்த்து; மனித விழுமியங்கள் பேணி; சமூக நலன்களை ஓம்பி; கடவுளை விசாரித்து, ஒப்புதல் பெற்றுக் கருமங்களை ஆற்றி; எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைத்து; அந்நினைவைப் பணிசெய்தல் மூலம் நனவாக்கி; பாவ காரியங்களைத் தவிர்த்து; எல்லோருக்கும் நலம் பயக்கும், நன்மை தரும் காரியங்களில் ஈடுபட்டு; அன்பு வழியில், அறநெறியில், அறிவு வழிகாட்டலில், கடவுளின் துணையோடு வாழுகின்ற வாழ்க்கை, ஆன்மீக வாழ்க்கையாகும். ஆன்மீக வாழ்வினை வாழ்தல் உண்மையான கடவுட் சேவையும், கடவுளைச் சேவித்தலும் வழிபடுதலும் ஆகும்.

'நான்', 'எனது' என்கின்ற அகந்தை மமதைகளே ஆன்மீக வாழ்வின் எதிரிகள். அவை எம்மிடம் உள்ளதும் எம்மால் பேணப்பட்டு வருவதுமான ஆணவத்தின் முனைப்புக்கள். 'உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி' என்பர். அவ்வாறுதான் ஆணவழும் ஒரு வியாதிதான். மனம், மொழி, மெய் ஒத்து ஆற்றப்படுகின்ற சேவையில் இந்த வியாதி தணிக்கப்படுகிறது. ஆணவழு முனைப்புக்களின் வீசுத்தைக் குறைப்பதற்கும் பணிவு, அடக்கம், அமைதி, சாந்தம் போன்ற நற்பண்புகளை வளர்ப்பதற்கும், சேவை எமக்குக் களம் அமைத்துத் தருகிறது.

நாம் செய்கின்ற சேவை, மற்றையோரில் நல்ல மாற்றங்களையும் நற்பண்புகளையும் விருத்தி செய்யலாம், விருத்தி செய்யாமலும் விடலாம்.

ஆனால் நிச்சயமாக, எம்மில் அதாவது சேவை செய்பவரில் நன் மாற்றங்களையும், நற்பண்புகளையும் அதன்வழி ஆன்மீக விருத்தியையும் உருவாக்கும் என்பது உறுதி. எனவே, நாம் சேவையை ஆன்மீக சாதனையாகக் கொண்டு, செயற்படுவதன் மூலம், பணிவுடையன், இன்சொலன் ஆவோம்; ஆனந்தம் பெறுவோம். நாமும் நல்வாழ்வு வாழ்ந்து ஏனையோரையும் இனபுற்று வாழ வழி செய்வோம்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## சமயம் ஆவது யாது?

சமூகத்தில் நல்ல வண்ணம் வாழ்வதற்கு மனிதரை நெறிப்படுத்துவது சமயம். சமயத்திற்கு, மனிதரைத் தவறாக வழிநடத்தத் தெரியாது. மனிதரைச் சரியான பாதையிலேயே இட்டுச் செல்லும். சமயச் சார்பானவர்கள், சமய நெறி முறைகளுக்கு அடங்கி வாழ வேண்டியவர்களாக உள்ளனர். சமயச் சார்பின்மை நமது கொள்கை என்று சொல்லிவிட்டால், அந்தப் பிரச்சினை இல்லை என்பது பலரின் நிலைப்பாடு. எனவேதான், சமயச் சார்பின்மை பக்கம் கூட்டம் அதிகரிக்கிறது. சமயச் சார்பின்மை பக்கம் சேர்ந்து கொண்டால் சட்டத்திட்டங்கள், நீதி, நேர்மை, நடுவுநிலைமை, ஒழுக்கம், நன்னடத்தை என்பவற்றை மீறலாம்; தான்தோன்றித்தனமாகவும் தன்னிச்சையாகவும் வாழலாம் என்பது அவர்கள் எண்ணம். அதனால் சமூக ஒழுங்கு கெடுகிறதே என்பதை அவர்கள் சிந்திப்பதில்லை. எப்படியும் வாழலாம் என்பதைச் சமயச் சார்பின்மை அனுமதிக்கிறது. இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்பதில் சமயம் விடாப்பிடியாக நிற்கிறது. இந்த அடிப்படையில்த்தான் மனிதருள் பெரும்பாலோர் சமயச் சார்பின்மையை வரவேற்கிறார்கள்; சமயச் சார்புடைமையை வெறுக்கிறார்கள், என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

சமூகத்தில் நல்ல வண்ணம் வாழ்வதற்கு, மக்கள் மறுக்கிறார்கள் என்பதையே இது கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது. ‘நமக்கும் சமயத்திற்கும் ஒத்துவராது’ என்கின்றனர் சிலர். ஏன் என்று கேட்டால், ‘எங்களை என்ன சாமியாராக்கப் பார்க்கிறீர்களா’ என்று வினா எழுப்புகிறார்கள். இவர்களின் கருத்துப்படி, சமயம் சாமியார்களுக்கும், சாமியாகப் போகிறவர்களுக்கும் தான் போலத் தெரிகிறது. இது எத்துணை அறியாமை என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். வேறு சிலர், சமயம் என்றதும் அது மூட நம்பிக்கை களின் தொகுப்பு என்ற கருத்தை வெளியிடுகின்றனர். இது எவ்வளவு மூடத்தனம் என்பதை அவர்கள் அறிவதில்லை. இன்னும் ஒரு கூட்டத்தினர், சமயம் என்றால் போதை என்கின்றனர். மனிதருக்கு வெறியூட்டுகின்றது, அதனால் விலக்கப்பட வேண்டியது என்பது அவர்களின் நிலைப்பாடு. சமயம், போதையாகவும், வெறியாகவும் மாற்றப்படுவதற்குச் சமயம் பொறுப் பல்ல. சமயத்தைத் தவறான வழியில் கையாண்டு வருகின்ற மனிதர்கள் தான் காரணம். இத்தகையவர்கள் சமயத்தை நன்கு கற்று அறியாதவர்கள்.

ஒருசிலர் இன்று, சமயத்தைப் போர்வையாக்கிக் கொள்கின்றனர். சமயம் என்ற போர்வையுள் மறைந்து நின்றுகொண்டு சமூக விரோதச் செயல்களில் ஈடுபடுகின்றனர். வேஷதாரிகளாகத் தோற்றமளிக்கும் இத்தகையவர்கள் புல்லுக்குள் புகுந்திருக்கும் புடையன் பாம்புகளுக்குச் சமம். இவ்வாறு மறைந்தொழுகும் மாந்தர்களினாலேயே சமயம் பழுதுபட்டுக் கிடக்கிறது. இவர்களைச் சுட்டிக்காட்டித்தான் எமது சமயத்தைக் கேவி செய்து கொச்சைப் படுத்துகிறார்கள். சமயத்தைப் போர்வையாக்கிக் கொள்பவர்கள் போன்று சமயத்தைக் கேவலப்படுத்துபவர்கள் வேறெந்தத் தரப்பிலும் இருக்க முடியாது. அவர்கள் தெய்வ தண்டனைக்குத் தப்ப முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஏமாற்றுதல், மகாபாதகச் செயலாகும். சமயி போன்று நடிப்பது, வேஷம் போடுவது என்பன ஏமாற்றுதல் என்னும் மகாபாதகச் செயலுக்குள் அடங்கும்.

சமயம் என்றால், மக்களைச் சாமியார்கள் ஆக்குவது; மனிதர்களுக்குப் போதையேற்றுவது, வெறி கொள்ளைச் செய்வது; மக்களிடையே மூடநம்பிக் கைகளைப் பரப்புவது, சடங்கு சம்பிரதாயங்களை வளர்ப்பது, மக்கள் சிலர் போர்வையாகப் பயன்படுத்த உதவுவது போன்ற பரிமாணங்களில் தான் பெரும்பாலான மனிதர்களால் விளங்கிக் கொள்ளப்படுகிறது. இது தவறு என்பது மனிதர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் உணர்த்தப்பட வேண்டியது மிக அவசியமும் அவசரமும் ஆக உள்ளது.

விஞ்ஞானம் தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டால், எவ்வாறு மனிதகுல நாசம் தவிர்க்கமுடியாததாகி விடுகிறதோ அவ்வாறுதான் சமயமும் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுமேயானால், மனித அழிவு தவிர்க்க முடியாததாகி விடும்.

சமயம் என்பது வாழ்க்கை நெறி என்ற முறையில் அதை அணுக வேண்டும். ஆன்மீக வாழ்வுக்குச் சமயம் துணை செய்கின்றது. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழவும், மன்னில் நல்ல வண்ணம் வாழவும் சமயம் நமக்குத் தேவை; நமக்கு வழிகாட்டுகிறது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியம். சமயச் சார்பு என்பது சரியாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். சமயச் சார்புடைமையை மறுப்பவர் நல்வாழ்வு வாழ மறுக்கிறார் என்பதுதான் பொருள். சமயம் வெறும் சமயமாக இருக்காமல், நம்முடைய வாழ்வோடு இணைய வேண்டும்; வாழ்க்கையை வளம்படுத்த வேண்டும். சமயத்தோடு தொடர்பான தப்பபிப்பிராயம் மக்கள் மனங்களிலிருந்து அகற்றப்படுதல் அவசியம். சமயிகள் ஆக நடிக்காமல், சமய வாழ்வு வாழ்ந்து, முன்மாதிரியாக விளங்கும் போதுதான் இது சாத்தியமாகும்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## சைவத்தின் சாரம் – அன்பும் அஹிம்சையும்

இவ்வுலகில் மிக உயர்வானது பேரன்பு. அன்பு, குடும்ப அன்பாக, அன்பாக, நாட்டு அன்பாக, உலக அன்பாகப் பெருகுகின்றது. ‘அன்பிற்கு முண்டோ அடைக்குந்தாழ்’ என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. அன்பே சிவம் என்கிறது சைவநெறி. அன்புமயம், சிவமயம். எங்கும் எதிலும், என்றென்றும் காணப்படுவதும், காணப்பட வேண்டியதும் அன்பு. அன்பு ஈன்ற குழவி அஹிம்சை. அஹிம்சை என்பது பிற உயிர்களுக்கு மனத்தால், சொல்லால், செயலால் தீங்கு இழைக்காத பேராண்மைப் பண்பு. இயற்கை விதிகளை மீறாதிருத்தலும், குழலை மாகடையாமற் செய்தலும் கூட அஹிம்சையின் பாற்பட்டதே என்பது உணர்த்தக்கது. அன்பும், அஹிம்சையும் நல்கு வனவே, சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்பவை.

தனி மனிதனோ, சமூகமோ அவாவி நிற்பது இன்ப வாழ்க்கை. எவ்வித கட்டுக்கள், தளைகள், குறுக்கீடுகள் அற்ற சுதந்திர வாழ்க்கையே இன்ப வாழ்க்கை. இத்தகைய இன்ப வாழ்க்கையை அடைவதற்கு ஒரேயொருவழி தவம் என்று கொள்வது சைவம். தவம் என்றால் என்ன? தவம் செய்வது எப்படி? என்ற வினாக்கள் எழுகின்றன. வள்ளுவர் கருத்துப்படி, ‘உற்ற நோய் நோன்றல்’, ‘உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை’ ஆகிய இரண்டையும் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவதுதான் தவம் செய்தல் ஆகும். இத்தகைய தவம் தான் சுதந்திரம். தமக்கு வரும் துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளலும், பிறருக்கு இன்னா செய்யாமையும் இருக்கும் போது தான் சுதந்திரம் மலர்ச்சி பெறுகின்றது. ‘யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்’, ‘தீதும் நன்றும் பிறர்தரா வாரா’ என்னும் நம் முன்னோர் அளித்த மகுட வாசகங்களை உணர்ந்து கொள்ளும்போது எங்கும் சுதந்திரம் நிலைபெற்றுவிடும். வள்ளுவரும், ‘அன்பின் வழியது உயிர்நிலை’ என்பது இதனாலேயேயாகும். அன்புப் பெருக்கு அகிலத்து ஆருயிரைக் காத்தோம்ப, எங்கும் நிறைந்திருக்க சுதந்திரப் பெருக்கு, இன்பப் பெருக்கு ஆகின்றது. இன்பமே குழ்க எல்லோரும் வாழ்க என்ற உயரிய நிலைப்பாடு சுதந்திரத்தின் விழுமிய பண்பு. சைவத்தின் சாரம்.

தன்னலம் சார்ந்தது சுயேச்சை, அதாவது சுய இச்சை. இது கீழ்த்தரமானது. தனக்கு மட்டும் தனிப்பெருமை நாடி நிற்பதால் சுயேச்சை வளர்கிறது.

தன்னை இவ்வுலகில் உள்ள அனைத்துடனும் ஜக்கியப்படுத்திக் கொண்டு, தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரையும் ஓம்பும் மாமனிதனே சுதந்திரத்தை வளர்க்கிறான். சுதந்திரமாக வாழ்தல் என்பது, தானும் வாழ்ந்து பிறரையும் வாழ்வித்தலும், வாழ விடுதலும் ஆகும். சுதந்திரம் 'மானுடம்' தழுவியது. கம்பனும் இராமாயணத்தில் 'மானுடம் வென்றம்மா' என்று குறிப்பிட்டிருப்பது இச் சந்தர்ப்பத்தில் நோக்கற்பாலது.

சைவநீதி சுதந்திரமானது. அதனாலேயே 'மேன்மை கொள் சைவநீதி' என்படுகிறது. சுதந்திரத்தை மலரச் செய்யவும், பேணவும் சைவநீதி வழி செய்கின்றது. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் அந்தியர் எமது நாட்டின் கரையோரப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றியதுடன் நமது சுதந்திரம், சைவநீதி என்பவற்றிற்கு ஆபத்து ஏற்பட்டது. சைவர்கள் பசுவைக் கோமாதா என்று வழிபாடு செய்யவர்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த போர்த்துக்கேயத் தலைவனும் அவனின் கையாட்களும் உண்பதற்கு, வீட்டுக்கொரு பசுவைத் தரும்படி, கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது. சைவமக்கள் கண்ணீர் உகுத்தனர். பசுக் கொலைக்கு அங்சிக், கொடுங்கோன்மையை எதிர்த்து, தவம் செய்யச் சிதம்பரம் சென்றார், திருநெல்வேலி ஞானப் பிரகாசர். சுதந்திர உணர்வு, அந்திய ஆட்சிக்கெதிராக ஞானப்பிரகாசரில் தோன்றியது. கடுந்தவம் புரிந்தார். தவம் என்பது அஹிமசை வழி; சைவநீதி. ஞானப்பிரகாசரின் தவ வலிமையால் போர்த்துக்கேய ஆட்சி ஒடுங்கியது. ஓல்லாந்தர் வந்தனர். பின் ஆங்கில அரசு வந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஞானப்பிரகாசரின் தவவலிமை திரண்டு உருவானது போல் பூநிலூநி ஆறுமுகநாவலர் தோன்றி, இழந்த சுதந்திரத்தை மீண்டும் பெறப் பெரும்பாடுபட்டார். ஒரு நாடு அரசியல் விடுதலை பெறுவதற்கு முன், சமய, மொழி, பண்பாட்டு, கலாசார உணர்வு விடுதலை பெறவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்த்தி, அத்தகைய விடுதலைக்காக முன்னின்று உழைத்தவர் நாவலர் பெருமான்.

ஞானப்பிரகாசரின் தவமும், அதன் விளைவாம் நாவலர் மரபும், அவரின் மரபுவழி நின்ற தேசியச் செல்வங்கள் பொன்னம்பலம் இராமநாதன், பொன்னம்பலம் அருணாசலம் ஆகிய பெருந்தலைவர்களின் பணிகளும், தேசிய அரசியல், பண்பாட்டு, கலாசார விடுதலை உணர்வு விடுதலைக்கு வழி செய்தமை இந்நேரத்தில் நினைவுகள்தல் அறம் ஆகும். அவர்களின் புத்திக்கும் சகல சித்திக்கும் ஆதாரம் இவர்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட மேன்மைகொள் சைவநீதியே என்பது உணர்றபாலது.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

## சைவ ஆசார சிலங்கள்

சைவ ஆசார, அனுட்டானங்கள் என்பன சைவ சமய சாதனைகள் ஆகும். அவை நடைமுறையில் அனுட்டிக்கப்பட வேண்டியன. ஆனால் தற்காலத்தில் சைவமக்கள் ஆசார, அனுட்டானங்களுக்கு அத்துணை முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவையெல்லாம் இக்காலத்து நவநாகரிகத் திற்கு ஒவ்வாதவை என்று எண்ணுகிறார்கள் போலும். நம் முன்னோர்கள் எதையும் காரணமில்லாமல், செய்யமாட்டார்கள். பயனற்றவற்றிலும் ஈடுபட்டிருக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் சமய ஆசாரங்கள், ஒழுக்கங்களில் மிக இறுக்கமாக இருந்தமையினால்தான், விஞ்ஞான வசதிகள், மருத்துவ வசதிகள் மிகக் குறைவாக இருந்த பழைய காலங்களில், உடல் ஆரோக்கியத்துடனும், மன அமைதியுடனும், எம்மைக் காட்டிலும், சிறப்பாக வாழக்கூடியதாக இருந்தது. மனிதர்கள் சமூகத்தில் நல்லுறவு பேணிச், சுற்றம் காத்து, நல்லினைக் கத்துடன் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் வாழ்வில் மகிழ்ச்சியும் நிம்மதியும் திருப்தியும் மேலோங்கியிருந்தன. குது, வாது, பொய், புரளி, ஊழல், திருட்டு என்ப வற்றில் ஈடுபடப் பயந்தார்கள். நற்செய்கை, நற்கருமங்களையே விரும்பி ஆற்றினார்கள்.

கடவுட்பயப்பாடு, சமூகப் பயப்பாடு ஆகிய இரண்டும் மனிதர்களிடம் இருக்கும்போதுதான், தீவினைகளைச் செய்ய அஞ்சவார்கள். தெய்வ தண்டனைக்குப் பயந்தும், சமூகம் தூற்றுமே என்பதற்கு அஞ்சியும்தான் கெட்ட நடத்தைகளிலும், கூடா ஒழுக்கங்களிலும் இருந்து மனிதர்கள் விலகியிருக்கின்றனர். கடவுளுக்கும் சமூகத்திற்கும் மதிப்புக் கொடுக்காமல், தன்னிச்சையாகக் கருமங்களை ஆற்றத் துணிபவர்கள், பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சவதில்லை. இன்றைய சமூகங்களில், கற்றவர்கள், கல்லாதவர்கள் என்ற வேறுபாடினரிக் கொடுஞ் செயல்களிலும், கூடா நடத்தைகளிலும் ஈடுபடுதலுக்குக் காரணம், சமய ஆசார, அனுட்டானங்கள், சமய ஒழுக்கங்கள் என்பன பெரிதும் அலட்சியப்படுத்தப்படுதலேயாகும். சமயம் என்பது ஒழுக்கம்.

நம் முன்னோர்களின் சமய வாழ்க்கை ஆசார சீலங்களுடன் கூடியதாக விளங்கியது. அதுவே ஆன்மீக வாழ்வாகவும் மலர்ச்சி பெற்றது. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்தலே ஆன்மீக வாழ்வு. அதிகாலையில் நித்திரை விட்டு எழுந்து, பல் தேய்த்து, நீராடி, தூய ஆடை தரித்து, நெற்றியில் திருநீறிட்டு, பொட்டு வைத்து, கடவுள் வழிபாடு செய்த பிறகே உணவு மற்றும் பானம்

என்பவற்றை அருந்துவார்கள். வெளியே போய் வந்தால், கை கால்களையும் முகத்தையும் கழுவிய பின்னரே வீட்டிற்குள் செல்வது வழக்கம். பிறப்பு இறப்பு வீடுகளுக்குச் சென்று வந்தால் குளித்து முழுகிய பிறகே வீட்டிற்குள் செல்வார்கள். இவை யாவும் சமய ஆசார அனுட்டானங்களினுடாக ஏற்படுத்தப்பட்ட சுகாதாரப் பழக்க வழக்கங்கள்.

இவ்வொரு வீட்டிற்கும் விடியற்காலையில் மகாலட்சுமி வருகை தருவாளாம். அதனால் வீட்டையும், முற்றத்தையும் கூட்டிப் பெருக்கி, வாயிலில் சாணம் அல்லது மஞ்சுச்சட் தண்ணீர் தெளித்து, சுத்தஞ் செய்து, மாக்கோலம் போட்டு, வீட்டுக்குள்ளே தீபம் ஏற்றி, தாழும் நீராடிப் பூழடித்து, மஞ்சள் சூங்குமும் இட்டு மகாலட்சுமியைப் பெண்கள் வரவேற்கத் தயாராவார்கள். இப்படியான ஆசாரமுள்ள சைவக் குடும்பங்களில் மகாலட்சுமி நிச்சயமாகக் கொலு வீற்றிருப்பாள். மகாலட்சுமி உறையும் இடங்களில் எல்லா வகைச் செல்வங்களும் காணப்படும். மகிழ்ச்சி, செழிப்பு, ஜஸ்வரியம், பரிமளிப்பு, தெய்வீகம் யாவும் பொலியும்.

இன்று அனேகமானவர்கள் குரியன் உதித்தும் வெகு நேரத்திற்குப் பின்னரே படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கிறார்கள். படுக்கையில் இருந்து கொண்டே கோப்பியோ, தேநீரோ அருந்துகிறார்கள். அதுவரை பலத்தீட்டி வாய் கொப்பளிப்பது கிடையாது. அதன்பின் காலை உணவு உண்கிறார்கள். அதன் பின் குளிக்கிறார்கள். உடுத்த ஆடையையே உடுக்கிறார்கள். கடவுள் சிந்தனை, வழிபாட்டிற்கு நேரம் கிடையாது. அவசர அவசரமாகத் தொழில்த் தலங்களுக்கு விரைக்கிறார்கள். இவ்வாறு எல்லாமே அடிதலை மாறிய வாழ்க்கை முறையாகவே காணப்படுகிறது. இந்த நிலையில் உடல் ஆரோக்கியம், உள் ஆரோக்கியம் எப்படி இருக்கும்? குடும்பத்தில் விடிவு எவ்வாறு ஏற்படும்? இதுபற்றிச் சைவமக்களாகிய நாம் ஆற அமர இருந்து சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

குடும்பத்தில் பெரியவர்கள் எப்படி நடந்து கொள்கிறார்களோ, குழந்தைகள், இளைஞர்கள் ஆகியோரும் அப்படித்தான் நடந்து கொள்வார்கள். அப்பா, அம்மா மற்றும் பெரியவர்கள் சைவ ஆசாரங்களையும் ஒழுக்கங்களையும் பேணி வந்தால், நிச்சயமாகப் பிள்ளைகளும் ஆசாரசீலர்களாக வளர்வார்கள். குடும்பத்தில் பிள்ளைகளால் தொல்லைகள் ஏற்படா. நிம் மதியும் சாந்தமும் குடும்பங்களில் நிலவும்.

ஆசார அனுட்டானங்களுடன் வாழ்வது, நாகரிகக் குறைவு, பிறர் பழிப் புக்குரியது என்று எண்ணி, மனம் போன போக்கில், அடிதலை மாறிய நிலையில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால்தான், இத்துணை அவலங்களை எதிர்நோக்குகிறோம்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## சைவசமயி - இலட்சணங்கள்

ஓரு நல்ல சைவசமயியிடம் காணக்கூடிய இலட்சணங்கள் யாவை? இது பலரின் மனத்தையும் உறுத்துகின்ற ஒரு வினா. இதற்கு முழுமையான விடையைக் குறுகிய நேரத்திற்குள் தருவது இயலாத காரியம். ஒரு சில இலட்சணங்களையாதல் இங்கு பார்ப்போம். சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாக ஏற்று அவரை வழிபாடு செய்பவர்கள்; அவரினால் அருளப்பெற்ற வேத ஆகமங்கள் மற்றும் தோத்திர சாத்திர நூல்கள் என்பவற்றை ஒதி உணர்ந்து வாழ்க்கையில் கைக்கொள்பவர்கள்; சிவசின்னங்களைத் தரிப்பவர்கள்; திருவைந்தெழுத்து ஒதுபவர்கள்; அன்பு நெறியில் நிற்பவர்கள் சைவர்கள் ஆவர்.

சைவன் சம நோக்குக் கொண்டவன். எந்த உயிரையும், எந்தப் பொருளையும் பேராசை கொண்டு நச்சாமலும், பகைமை பூண்டு வெறுக்காமலும் இருப்பவன் எவனோ அவன் சம நோக்குள்ளவன். இன்பத்தைக் கண்டு துள்ளிக் குதிக்காமலும், துன்பத்தைக் கண்டு துவண்டு வீழ்ந்து விடாமலும் இருத்தல் சமநோக்கின் இலட்சணம். நன்மை, தீமை - இரண்டையும் சமமாக நோக்குபவனே மகாஞானி.

தத்தியம். அஹிம்சை - இவ்விரண்டையும் சைவ சமயி விரதமாகக் கொள்வான். கருணையே சைவசமயியின் வடிவம். அவனிடம் அன்பு, இரக்கம், தயை என்னும் குணங்கள் குடிகொண்டிருக்கும். எந்தப் பிராணி யிடத்தும், எவரிடத்தும் பகைமையோ, வெறுப்புணர்வோ, பொறாமையோ, கோபமோ இருக்கமாட்டாது. சம நோக்குள்ளவனாய் எல்லோருக்கும் தமர், பிறர் என்ற பேதமின்றி, உதவி செய்வதையே உழைப்பாக்கிக் கொண்டிருப்பவன். நீதி, நடுநிலைமை, நேர்மை என்பன சைவசமயியின் அணிகலன்கள்.

சைவசமயி, ஆசைகளுக்கு இடங்கொடுக்க மாட்டான். சிற்றின்பங்களினால் கவரப்படமாட்டான். காமத்திற்கு என்றுமே அடிபணிய மாட்டான். ஒழுக்கத்தை உபிரினும் மேலாக ஓம்பும் பண்பு. ஒரு சைவசமயியின் மேலான இலட்சணமாகும். விளையாட்டிற்குத் தன்னிலும் பொய் பேசாமை; மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம், பெரியோர்களை மதித்து மரியாதை செய்தல்; மனம், மொழி, மெய்த்தூய்மையுடைமை; உற்ற நோய் நோன்றல், உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை என்பன சைவசமயியின் விசேட இலட்சணங்கள் ஆகும். பகுதி

துண்டு பல்லுயிரோம்புதல் என்பதை வாழ்க்கைக் கடமையாகவே கொள் பவன், சைவன்.

கொல்லா அறம், சைவசமயியின் தலையாய அறம். எவ்வுயிர்க்கும் செந்தன்மை பூண்டொழுகலால், அவன் சைவன். கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை ஆகிய இரண்டையும் விரதமாகக் காப்பவன் சைவன். மது மற்றும் போதைப் பொருள்களையும் பாவித்துக் கொண்டு; புலால் உண வையும் உண்டு கொண்டு; திருடுதல் மற்றும் பல்வேறு ஊழல்களிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டு அதேவேளை, சைவன் என்று தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளல் என்பது தன்னையும் ஏமாற்றிப் பிறரையும் ஏமாற்றங் கொடுஞ் செயலாகும். இதைவிட மகா பாவ காரியம் வேறெதுவும் இருக்க முடியாது. சைவம் என்பது ஒழுக்கத்திலேயே தங்கியுள்ளது என்பதை நினைவிற் கொள்ளுதல் அவசியமாகும்.

சைவன் புலனடக்கத்தோடு வாழ்பவன். புலன்களுக்கு அவன் எச்மானன். புலன்கள் அவனுக்கு எச்மானாக இருக்க அவன் அனுமதிக்க மாட்டான். அவன் எல்லோர்க்கும் இனியன். வாழ்க்கை தூயதாய் அமைந்திருக்கும். அவன் உட்கொள்ளும் உணவு அளவாக இருக்கும். அவன் வாழ்வதற்காக உண்பவனே ஒழிய உண்பதற்காக வாழ்வதில்லை. அவன் மனத்தை அலட்டிக் கொள்வதில்லை. அதனால் அவன் என்றும் மன அமைதியோடிருப்பான்.

சைவன், இயம், நியமங்களைப் பேணுவதில் கண்ணுங் கருத்து மாயிருப்பான். அஹிம்சை, சத்தியம், கள்ளாமை, நாணம், வெளவாமை, கடவுள் நம்பிக்கை, பிரம்மச்சரியம், மெளனம், உறுதி, சகிப்பு, அஞ்சாமை என்பன இயமம் ஆகும். அகப்புறத் தூயமை, ஜெபம், தவம், அக்கினி காரியம், சிரத்தை, விருந்தினரைப் பேணல், கடவுள் வழிபாடு, தலமாத்திரை, பரோபகாரம், மனத்திருப்தி, ஆசிரியருக்குப் பணிவிடை செய்தல் என்பன நியமம் ஆகும். சைவ நெறி நிற்போர் இந்த இயம், நியமங்களை அனுசரித்து ஒழுகுவர்,

ஓரு சிறந்த சமயி, சமம், தமம், தைரியம், தானம், தவம், வீரம், சத்தியம் என்பவற்றை மேற்கொள்வர். கடவுளிடம் கருத்தைச் செலுத்துதல் சமம். புலன்களை அடக்குதல் தமம். துன்பங்களைப் பொறுத்தல் திதிகைசு: நாவை அடக்குதல் தைரியம்; எவரிடமும் பகை கொள்ளாமலும் பிறர் தன்னைக் கண்டு அஞ்சச் செய்யாமலும் இருப்பது, தானம். ஆசையை விட்டுவிடுதல் தவம். ஆசாபாசங்களை வெல்லுதல் வீரம். பரம்பொருளைக் கண்டு மகிழ்வது சத்தியம். சைவசமயி, இத்தகைய சைவ இலட்சணங்களை உடையவனாய் இருத்தல் இன்றியமையாததாகும்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## உலகினை ஒன்றாகக் காண்பதே சைவம்

சைவநெறி, உலகம் ஒன்று என்கின்ற ஒருமை உணர்வினை மனிதர்கள் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறுகிறது. 'யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்' என்னும் மகுட வாசகத்தை நம் முன்னோர் இந்த அடிப்படையிலேயே தான் உலகிற்கு வழங்கியுள்ளார்கள். உலகத்திலுள்ள ஊர்கள் எல்லாம் நமது சொந்த ஊர்கள்தான்; உலகில் வாழ்கின்ற எல்லோரும் நமது சொந்தக்காரர்களே, என்பது இவ்வாசகத்தின் பொருள்.

சைவம் சிவசம்பந்தமுடையது; சிவம் அன்பு சம்பந்தப்பட்டது. அன்பே சிவம்; சிவமே அன்பு. பொதுவாக, அன்பு மிக நெருங்கிய உறவினருடன்தான் ஏற்படுகின்றது. எனவேதான், உலகில் உள்ள அனைவரையும் எமது உறவினராக வரித்துக்கொண்டால், எல்லோர்மீதும் வேறுபாடின்றி அன்பு செலுத்த முடியும் என்னும் வகையில் இந்த மகுட வாசகம் உருவாகியுள்ளது. உலகம் ஒன்று என்ற ஒருமையுணர்வினாலேயே, எல்லோரையும் உறவினராகவோ, சொந்தக்காரர்களாகவோ மதிக்கும் உணர்வு தோன்ற முடியும். சைவம் இதை நன்கு அறிந்திருக்கிறது. முரண்பாடுகள், குழப்பங்கள், அமைதியின்மை இல்லாத உலகைக் காண்பதற்குச் சைவம்கூறும் வழி இதுவாகும்.

சமயம், மனிதனது வாழ்க்கை முறையையும் ஒழுக்கத்தையும் ஒழுங்குபடுத்தி, மனிதப் பிறவியெடுத்ததன் நோக்கத்தை நோக்கி முன்னேற அவனுக்கு வழிசமைப்பதாக அமைய வேண்டும். சைவம் காட்டும் வழி அன்பு வழியாகும். அன்பு என்பது பிறருக்குத் தீமை எதையும் செய்யாமல், எல்லோருக்கும் நன்மையையே தரும் சிறந்த விழுமியம் எனலாம்.

அன்பிற்கு இரண்டு முக்கிய வெளிப்பாடுகளாகத் தொண்டையும், கடமையையும் கூறலாம். தொண்டு என்பது தன்னலமற்ற சேவையாகும். தன்னலமற்ற உள்ளத்திலேதான் அன்பு அரும்பி மலர்கிறது. குடும்பத்திலும் சரி, சமூகத்திலும் சரி, தொழிலிலும் சரி, ஒவ்வொருவருக்கும் கடமைகள் உண்டு. கடமைகள் சரிவர நிகழ்த்தப்படுவதற்கு அன்புதான் காரணம். குடும்பத்தில் கடமைகளைச் சீராகச் செய்வதற்கு, குடும்பத்தின் மீதான அன்புதான் காரணம். அவ்வாறே சமூகத்திலும், செய்யும் தொழிலிலும் அன்பிருத்தல் காரணமாகவே அவ்வெவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட கடமைகள் சீராகச் செய்யப்படுகின்றன.

சிலர், கடமைகளைப் புறக்கணிப்பதற்கும், உரிமைகள் பற்றியே பெரிதும் பிரஸ்தாபிப்பதற்கும் முக்கிய காரணம் அவர்களிடம் அன்பு வற்றிவிட்டமையும், தன்னலம் மேலோங்கி நிற்றலுமேயாகும். உரிமைக் குரல் உரக்கக் கேட்கும் குடும்பங்களில் அன்பு பறிபோய் விடுவதைக் காண்கின்றோம். அன்பு பறிபோய் விட்டால் சிவம் வெளியேறி விடுகிறது. சிவம் வெளியேறி விட்டால், கருணை, இரக்கம், மனித நேயம் முதலிய தெய்வீகப் பண்புகள் குடும்பத்தில் மறைந்து விடுகின்றன. தெய்வீகம் மறைந்து விட்ட குடும்பங்கள் சீரழிய நேரிடுகின்றன. அந்த நிலையில் குடும்பச் சீரழிவு, சமூகச் சீரழிவு என்பன தடுக்க முடியாதனவாய்ப் போய் விடுகின்றன.

குடும்பங்கள் சீராக விளங்குவதற்குத் தெய்வீகம் நிலைபெற வேண்டும். தெய்வீகம் குடும்பத்தில் பொலிவதற்கு அங்கு சிவம் உறைய வேண்டும். அன்பே சிவம் ஆகும். சிவம் உறைதல் என்பது அன்பு உறைதல் எனலாம். அன்பின் வெளிப்பாடாக, இன்னும் கூறுவதானால் சிவத்தின் வெளிப்பாடாக, தன்னலமற்ற தொண்டு, கடமைகள், கருணை, இரக்கம், கரிசனை என்பன குடும்ப உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவரிலுமிருந்து பிரவாகித்துக் குடும்பத்தை நிறைக்க வேண்டும்.; அன்பினால் நனைக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு குடும்பமும் சிவ குடும்பம் ஆகப் பரிணமிக்க வேண்டும். எல்லோரும் இன்புற நிருக்கும் நிலையைத்தான் அப்பொழுது காண முடியும். துன்பத்தின் கவட்டடேயே காண முடியாமற் போய்விடும்.

நாம் பிரர் மீதும், உபிர்கள் மீதும் கொள்ளும் அன்பு, கருணை, இரக்கம், கரிசனை என்பனதான் மிகச் சிறந்த சிவவழிபாடு ஆகும். தன்னலமற்ற தொண்டுகள் சிவத்திற்குச் செய்யும் அர்ச்சனையும், அபிடேகமும், ஆராதனையும் ஆகும்.

‘அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டவின் ஒன்றன்

உயிர் செகுத்து உண்ணாமை நன்று’

என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. நெய் முதலிய ஆகுதிப் பொருள் களை ஏராளமாக யாககுண்டத்தில் இட்டு, அக்கினி வளர்த்து, ஆயிரத்திற்கும் அதிகமான வேள்விகளை இறைவனை நோக்கிச் செய்தலைவிட, ஒன்றன் உயிரைக் கொன்று, அதன் உடலை உணவாகத் தின்னாதிருத்தல் மிகமிக மேலானதாகும். கருணா மூர்த்தியாகிய சிவத்திற்கும் ஒன்றன் உயிர் செகுத்து உண்ணாமையே விருப்பமும் உடன்பாடும் ஆகும். சைவசமயத்தவர் சிவத்தை ஆராதிப்பவர்; அதன்வழி அன்பினை உபாசிப்பவர். அன்பினை உபாசிப்பவர் கொலையையும் புலாலுண்ணலையும் தவிர்ப்பது சைவநீதி யாகும்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## தைவசமய மரபு

சைவசமயம், மனிதனின் ஆன்மீகத் தேவைகளையும், ஒழுக்கத் தேவைகளையும் நிறைவெச்சியில் கொள்வதற்கு அவனுக்குத் துணையாக உள்ளது. இறை நம்பிக்கை, இறை பக்தி, இறை நாட்டம், இறைவனை அடைதல் என்பன பற்றிய விளக்கமும், தெளிவும் பெறுதலும்; அவ்வெற்றிற்குரிய வழிமுறைகளைத் தெரிந்துகொள்ளலும், ஆன்மீகத் தேவைகளாக உள்ளன. மனிதன் தான் வாழும் சமூகத்தில் தனது பங்கு என்ன? கடமைகள், பொறுப்புக்கள், உரிமைகள் யாவை? தனது நடத்தைகளை நல்வழிப்படுத்துதல் எங்ஙனம்? ஒழுக்கங்களை நல்லொழுக்கங்களாக மாற்றுதல் எவ்வாறு? மனிதப் பண்புகள், விழுமியங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சமூகத் தினரிடையே பரஸ்பர மனித உறவுகளை ஏற்படுத்தி உயர்வான வாழ்வினை வாழ்வாங்கு வாழ்வது எப்படி? போன்ற வினாக்கள் பலவற்றிற்கு விடைகாண வேண்டிய தேவை மனிதனுக்கு உள்ளது. இந்தத் தேவையையே மனிதனின் ஒழுக்கத் தேவை எனக் கூறப்படுகிறது. இந்த வினாக்களுக்கு விடை தேடும் முயற்சியில் மனிதனுக்குச் சமயம் உதவுவதோடு, விடைகளையும் தருகின்றது.

மனித நாகரிக வரலாற்றின் ஆரம்பம் தொடக்கம் இற்றை நாள் வரை, மனிதனுக்குத் தேவையான ஆன்மீக வழிகாட்டலுக்கும், வாழ்க்கை ஒழுக்க வழிகாட்டலுக்கும், சமயத்தையே நாடி வருபவன் மனிதன். சமயத்திற்கு மாற்றீடாக அதன் பணிகளை ஆற்றுவதற்கு, மற்றொரு சாதனம் மனிதனால் இன்னமும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. சமயம் என்பது வாழ்க்கை நெறி அல்லது வாழ்க்கைப் பாதை என்று கொண்டு சமயம் காட்டும் பாதையில் செல்பவர்கள் வாழ்க்கையில் எல்லா நலன்களையும் பெறுகின்றனர். சமயம் பாதை அன்று; அது போதை, அவ்வாறு சமயத்தைப் புறக்கணித்தவர்கள் வாழ மறுத்தவர்கள் ஆகின்றனர். அதற்குச் சரித்திரச் சான்றுகள் உண்டு.

சமயத்தை, மனித வாழ்க்கையோடு தொடர்புபடுத்துவதன் மூலம் மனிதனுக்கு ஆன்மீகப் பாதுகாப்பு, உடல் நலப் பாதுகாப்பு, உளப் பாதுகாப்பு, ஒழுக்கப் பாதுகாப்பு, பண்பாட்டுப் பாதுகாப்பு ஆகியன உறுதியாகி விடுகின்றன. இதிலிருந்து பிறக்கின்ற இன்னொரு கருத்து, சமயஞ் சாராத, சமயநெறியில் செல்லாத மனித வாழ்க்கை பாதுகாப்பு அற்றது என்பதாகும்.

தனியாள் நல்லொழுக்க முடையவராக மாற்றம் பெறும் அளவுக்கு சமூகமும் ஒழுக்கமுடையதாக மாற்றம் பெறும், என்பது சமயம் தரும் கருத்து. கைவ சமயம் இக்கருத்தை நன்கு ஆதரிக்கின்றது. கைவநெறி மனிதர்கள் செவ்வையான, சீரான வாழ்க்கையை வாழ்வதன் மூலமே இறைவனை அடைய முடியும் என வலியுறுத்துகின்றது. சமயம் மனிதருக்கான பாதுகாப்புக் கவசம் ஆகும்.

கைவம் ஒரு வாழ்க்கை நெறி. எல்லோரும் உத்தமர்களாக, உயர்ந்த வர்களாக இவ்வுலகில் வாழ வேண்டும் என்பது கைவத்தின் குறிக்கோள். 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்று' என்பது கைவத் தமிழ்க் கருத்து. மனிதப் பிறவி, பிறப்பினால் உயர்வானது என்பதில் சந்தேகமில்லை. பிறப்பினால் உயர்வாகக் கொள்ளப்படுகின்ற மனித இனம், ஏனைய விலங்கினங்கள் போன்று தாழ்ந்த உயிரினங்களின் கீழ்நிலைக்கு இறங்கித் தன் உயர் நிலையைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதபடி, பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு மானுடப் பண்புகளை வளர்த்து, அவற்றை வாழ்க்கையில் கடைப் பிடித்து ஒழுகி, உத்தமர்களாகத் திகழும் போது தான் உலகம் என்கின்ற உயர்ந்தோர் குழாத்தில் சேர்ந்து கொள்ளக்கூடிய தகுதியையும், தகைமையையும் பெறுகிறார்கள். மானுடம் பண்பு சார்ந்தது. அது மனித உரிமை. எப்பொழுது மனிதன் மானுடத்தைக் கைநழுவ விடுகின்றானோ, அதாவது தனது உரிமையை இழக்கின்றானோ, அப்பொழுது அவன் மனிதனாக வாழ மறுக்கின்றான். அவன் விலங்காகி விடுகிறான். எனவே, மானுடம் என்னும் மனித உரிமை, மனிதனால் பேணப்படும்போது, மனிதன், மனிதன் ஆகின்றான்; உத்தம மனிதன் ஆகின்றான்; உயர்ந்த உத்தம மனிதன் ஆகின்றான். 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்று' எனும் கைவத் தமிழ்க் கருத்து, இப் பொழுது புரிகிறதல்லவா?

இந்த உயர்ந்தவர்கள், மானுடத்தை அறிந்து கொண்டமையால் மாத்திரம், உயர்ந்தவர்களாகி விடவில்லை. அந்த உயர் மானுடத்தை, நல்லொழுக்கக் களாகவும், நன்னடத்தைகளாகவும் மாற்றி, வாழ்க்கையில் நடந்து காட்டியமையினாலேயே உயர்ந்தோர் ஆயினர் என்பது ஆழ்ந்து நோக்கற்பாலது. 'மானுடம் வென்றதம்மா' என்பது கம்பநாடார் கூற்று.

உயர்ந்தன எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு மரபு உண்டு என்று பெரியோர் கூறுவர். மானுடம் உயர்ந்தது; அதற்கும் ஒரு மரபு உண்டு. அதுவே கைவ சமய மரபாக வளர்ந்துள்ளது. கைவசமய மரபு, தெய்வீகம் நோக்கியது; மானுடம் தழுவியது. எனவே, கைவசமயம் முழுமையான வாழ்வியல் நெறியாகும் மானுடத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டு, ஒரு போதும் இறைவனை அடைய முடியாது; அதே வேளை இறைசிந்தனை இல்லாத மானுடம்,

மானுடமாகாது. சைவசமயம் வளர்த்து வருகின்ற மரபு இந்த அடிப்படையிலானது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அதனால்தான் சைவமரபு, வாழும் மரபாகத் தொன்று தொட்டு இன்றும் வாழ்ந்து வருகிறது. இறை உணர்வும், அறநெறி வாழ்க்கையும் சைவமரபின் அச்சாணியாக விளங்குகின்றன என்பதை உணர்ந்து, வாழ்க்கையில் அவற்றைக் கடைப்பிடித்து நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## கைவசமயம் ஒரு வாழ்க்கை நெறி

கைவசமயம், மனிதரின் நல்வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுகிறது. வழிகாட்டல் எப்படி நிகழ்கிறது என வினா எழுப்பப்படலாம். வினாக்களை எழுப்புவது மனித இயல்பு. அவற்றிற்கு விடை காண விழைவது மனித உரிமை.

சமயம் காட்டும் ஆண்மீக மற்றும் உலகியல் விழுமியங்களை, மனிதர் வாழ்க்கையில் நேர்மையாகப் பின்பற்றிவரும் போது, அவர்களின் வாழ்க்கை செம்மை யடைகின்றது; சீர் பெறுகின்றது; இன்பம் நிறைந்ததாக விளங்குகின்றது. அதனால், அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் பண்பு ரீதியான உன்னத்தை எய்துகின்றது. இந்த வாழ்க்கை உன்னத்தையே ஒவ்வொரு மனிதனும் வேண்டி நிற்க வேண்டும் எனச் சமயம் கூறுகின்றது.

மனித வாழ்க்கையை உன்னதப்படுத்தும் ஆண்மீக விழுமியங்கள் யாவை, என்பதையும் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அநிவு, செயலுக்கு முன்னோடியாகும். ஒன்றைப் பற்றிச் செம்மையாக அறிந்து கொண்டாலேயே, அந்த அநிவைச் செயற்படுத்த முடிகின்றது.

உன்மை, தூய்மை, பொறுமை, கருணை, அன்பு, தன்னடக்கம், அஹிமிசை, நீதி, நடுவுநிலைமை, நேர்மை, பிறர் நலம் பேணல், கடமை யுணர்வு, சேவை என்பன ஆண்மீக விழுமியங்கள். இவற்றை வாழ்க்கையில் முறையாகக் கடைப்பிடித்தல் ஆண்மீகச் சாதனையாகும். ஆண்மீகச் சாதனை, மனிதநலம், சமூக நலம் என்பன பேணப்படுவதற்கு ஆதாரமாக அமைகின்றது என்பதை எமக்கு உணர்த்துவது சமயம். ஆண்மீகமும் உலகியலும் இணையும் போதே மனித வாழ்க்கைத்தரம் உயர்வும் சிறப்பும் பெறுகின்றது.

சமயம் தேவைதானா என்பதற்கு, சமயம் தேவையே என்பதை உணர்த்துவதாகவும் இது உள்ளமை நோக்கற்பாலது. சமயம் இல்லாமல், மனிதரின் பண்பாட்டு ரீதியான முன்னேற்றம் இடம்பெறாது. மனித வாழ்வில், பண்பாடு அகன்றுவிடுமாகில், மிருக வாழ்வாக மாறிவிடும். எனவே, சமயத்தோடும் அதன்வழி ஆண்மீகத்தோடும் இணையாத மனித வாழ்க்கை, மனித வாழ்வாக அமையாது; மாறாக மிருக வாழ்வாகி விடுகின்றது. எனவே, மனிதர்கள் பிறழ்வான நடத்தைகளில் ஈடுபடுவதற்கும், சமூகத்தில் சீரழிவுகளை ஏற்படுத்துவதற்கும் முக்கிய காரணம், சமயத்தைப் புறக்கணிப்பதும், ஆண்மீக விழுமியங்களை அலட்சியம் செய்வதுமேயாகும். சமயத்தையும்

ஆன்மீகத்தையும் மறுப்பவர், வாழ மறுப்பவர் ஆகின்றனர். மனிதத் தோல் போர்த்த, விலங்குகளே அவர்கள். அத்தகையவர்களாலேயே உலகில் ஊழல்கள், வன்முறைகள், நாச வேலைகள், ஆழிப்புகள் பெருகுகின்றன. அதனால், உலகம் வாழ்த்தகாத இடமாக மாறி வருகின்றது.

மனிதர், மனிதத் தன்மைகளுடைய மனிதராக வாழ்வது, இயல்பு நிலை. அதைவிட்டு, மனிதர் நெறி பிறழ்ந்து, தமக்கும் பிறருக்கும் இடையூறுகளை ஏற்படுத்த முயல்வது, மனித இயல்புக்கு மாறான நிலைப்பாடு. மனிதரை மனித இயல்புக்கு மாறாக ஒழுகாமல் செய்வது சமயம். மனிதனை மனிதத் தன்மைகளுடனான மனிதனாக்குவது சமயம்.

சமயம் குறிப்பிடும் ஆன்மீக விழுமியங்கள், எல்லா உயிர்களினதும் வளர்ச்சிக்கும் விருத்திக்கும், உன்னத்திற்கும் வழி செய்கின்றன. எனவே, எவை, சுகல உயிர்களினதும் வளர்ச்சிக்கும், சிறப்புக்கும், எழுச்சிக்கும், மலர்ச்சிக்கும், உன்னத்திற்கும் காரணமாக அமைகின்றனவோ, அவை எல்லாம் விழுமியங்கள். நமக்கு விழுப்பம், மேன்மை தருவனவெல்லாம் விழுமியங்கள். விழுமியங்கள் மனிதரின் சமூக, ஆன்மீக, பண்பாட்டு, ஒழுக்க மேம்பாடுகளுக்கு உறுதுணையாக உள்ளன. எனவே, விழுமியங்களை எமது உயிரினும் மேலாக மதித்து ஓம்ப வேண்டும்.

தற்காலத்தில், சமயச் சார்பின்மை என்னும் கேட்பாடு, உலகியல் மற்றும் உலகமயமாதல் சார்ந்த காரணங்களுக்காக, மக்களிடையே பெரிதும் செல் வாக்குப் பெற்று வருவது கண்கூடு. சமயத்தின் உண்மையான நிலைப் பாட்டையும், தொழிற்பாட்டையும் உள்ளபடி அறியாதவரும், உணராதவருமே இக்கோட்பாட்டினால் ஈர்க்கப்படுகின்றனர். இதன் விளைவு, மனித இனத்தின் வாழ்வியல் பண்பாட்டுக்கு ஊறு ஆக அமையும் என்பதை இவர்கள் உணர்கின்றாரில்லை. சமயம் ஒரு வாழ்க்கை நெறி, ஆன்மீகம் ஒரு வாழ்க்கை முறை என்பதை நாம் ஒவ்வொரும் உணர்ந்து கொள்ளுதல் மிக அவசியம். மனித வாழ்வு பழுதுபடாமல் இருப்பதற்குச் சமயமும் ஆன்மீகமும் வழி செய்கின்றன. சமயச் சார்பின்மை மூலம் மனித சமுதாயத்தை ஒன்றுபடுத்தி விடலாம் என எண்ணுவது, ஒரு மாயையே தவிர முடிந்த முடிவு அல்ல. ஆன்மீகமே உலக ஒற்றுமைக்கு வழிவகுக்கும் அதி உன்னத சாதனம் என்பதை உறுதியாகக் கொண்டு, ஆன்மீக வழி நின்று மனித வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்துவோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## கைவசமயமும் சமூகமும்

கைவசமயப் பண்புகள் வேறு, சமூகப் பண்புகள் வேறு என்று பிரித்துப் பார்க்க முடியாது. சமயப் பண்புகள் வாழ்க்கையில் மேற்கொள்ளப்படும் போது, சமூகப் பண்புகள் ஆகின்றன. மனிதர்கள் சமூகமாக வாழ்பவர்கள். அவர்கள் நல்லொழுக்கம், நற்பண்புகள், நல்லுறவு, நல்லினக்கம் என்பவற்றை வாழ்வில் கடைப் பிடிக்கும் போதே எழுச்சியும் மகிழ்ச்சியும் அடைகின்றனர். ஆகையினால் வாழ்க்கையில் நிறைவையும் இன்பத்தையும், மேன்மையையும், தூய்மையையும் பெற விரும்புவோர் சமயப் பண்புகளை அனுசரிக்க வேண்டியவர்கள் ஆகின்றனர்.

ஒருமுறை பிரம்மா, நாரத முனிவரிடம் உலகில் மிகச் சிறந்த அதிசயம் என்ன, எனக் கேட்டார். அதற்கு நாரதர் ஓவ்வொருவரும் பாவங்களைச் செய்கிறார்கள். பாவம் என்று தெரிந்து கொண்டு தொடர்ந்தும் செய்கிறார்கள். ஆனால் பாவங்களின் விளைவுகளை அனுபவிக்க விரும்புகிறார்கள் இல்லை. ஓவ்வொருவரும் புண்ணியத்தின் பயன்களாகிய இன்பம், மகிழ்ச்சி நிறைந்த வாழ்வையே அனுபவிக்க விரும்புகின்றனர். அதேவேளை, நல்ல தர்ம காரியங்களைச் செய்யவும், நீதிநெறிகளை மேற்கொண்டு ஒழுகவும், தயங்குகின்றார்கள் என்றார். இந்த அதிசயம் இக்காலத்தில் மிகத் துல்லிய மாகக் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

பூசினி விதையை விதைத்து விட்டுப் புடோலங்காயை அறுவடை செய்ய விரும்புவது எத்துணை மட்டமேயோ, அத்துணை மட்டமேயே தீய செயல்களைச் செய்து விட்டு, ஆனந்தமாக வாழ விரும்புவதும் என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். படித்தால் தான் பட்டத்திற்கு இருக்கலாம். உழைப்பினால் தான் உயர்வை அடையலாம். விதைத்ததையே அறுவடை செய்யலாம். “தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான்”; “ வினை விதைத் தவன் வினை அறுப்பான்.” இதுவே இயற்கை நியதி; இறைநீதி ஆகும். செயலுக்கேற்ற விளைவு தப்பாமல் கிடைக்கும். இவைதான் உண்மைகள். வாழ்வில் பொய்ம்மையே பெருக்கி, உண்மையைச் சுருக்க முயல்வது அறிவீனமாகும். உண்மைதான் அன்பு, அன்புதான் உண்மை. உண்மை தான் அழகு, அழகுதான் உண்மை. உண்மைதான் நன்மை, நன்மை தான் உண்மை. சத்தியம், சிவம், சந்தரம் என்னும் மூன்றையும் அதாவது உண்மை, அன்பு,

அழகு என்னும் தத்துவங்களை நாம் வாழ்க்கையில் இயன்ற அளவில் பேணி, அநுசரித்து செயல்படுத்தி வந்தால் எஞ்ஞான்றும் நன்மையே கிட்டும். வாழ்வும் இன்பமாக அமைந்து விடும்.

இன்று சமயத்தைத் தத்துவநிலையில் மட்டும் வைத்திருக்க மனிதர்களில் பெரும்பாலார் விரும்புகின்றனர். சமயத்தை நடைமுறை வாழ்க்கையில் காண்பதற்குப் பயப்படுகிறார்கள். இறைவனைத் திருக்கோவிலுள் பூட்டி வைத்து ஆராதனை செய்யவே விரும்புகின்றனர். இறைவனை வெளியில் நடமாட அனுமதித்தால் எங்கே தங்களுடைய பொய் வாழ்க்கையையும், பேர்வி வேடங்களையும் கண்டு விடுவானோ என்னும் அச்சமேலீட்டினால் போலும் அவ்வாறு செய்கின்றனர். இறைவன் எங்கும் உள்ளவன், எல்லாம் அறிபவன், எல்லாம் வல்லவன் என்ற இறைவன் பற்றிய ஆரம்ப பாடத்தை இவர்கள் அறியாதுள்ளனரா? அல்லது அறிந்தும் அறியாதவர் போல நடிக்கின்றனரா? என்பதுதான் விந்தையாக உள்ளது.

சமயநெறிப்படி ஒழுகினால் வாழ்க்கையில் சமூக, பொருளாதார இலாபத்தை அடைய முடியாது என்று எண்ணுபவர்களும் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் சமயக் கிரியைகள், கோவில் விழாக்கள், சடங்குகள் என்பனவற்றை நடத்துவதற்கு ஏராளமாகப் பண்ததைச் செலவு செய்வார்கள். அதனால் தாங்களும், சமயிகள் தான் என்பதைக் காண்பிப்பதற்குப் பிரயத்தனங்கள் செய்கிறார்கள். பணம் கொடுத்து, வேண்டுமானால் மனிதர்களின் செல் வாக்கையும், பாராட்டுக்களையும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் இறைவனின் திருவருளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது.

இவ்வாறு கூறுவதனால், விழாக்கள், சடங்குகள், கிரியைகள், சமய சம்பிரதாயங்கள் தேவையில்லை என்று கொள்வதாகத் தப்புக்கணக்குப் போட்டுவிடக் கூடாது. அவையும் தேவைதான். ஆனால் நான் சொல்ல விரும்புவது என்னவெனில், தரும நெறியை வாழ்க்கையில் கைக்கொள்ளாமல் நீக்கிவிட்டு, சமய ஒழுக்கத்தையும், புறக்கணித்துவிட்டு, விழாக்கள், சடங்குகள், கிரியைகள் என்பவற்றிற்குப் பண்ததை வழங்குவதனால் மாத்திரம் ஒருவர் சமய ஈடுபாடு உள்ளவராகக் கணிக்கப்பட முடியாது என்பதையே. சமய நெறிப்படி வாழ்ந்து காட்டும் போதே, ஒருவர் சமயி ஆகின்றார். அதில் முதிர்ச்சி அடையும் போதே சமயப் பெரியார் ஆகின்றார்.

ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடற் வாழ்வு, மனித வாழ்வு அன்று. அது விலங்கு வாழ்வு ஆகிவிடும். சமயம் தான் மனித வாழ்க்கைக்கு ஒழுங்கையும், கட்டுப்பாட்டையும் தருகின்றது. பூமி முதலிய கோளங்களைச் சூரியன் தனது இழுப்பாற்றினால் கட்டுப்படுத்தாவிட்டால், அவற்றின் ஒழுங்கு கெட்டிருக்கும். ஒன்றோடு ஒன்று மோதி, எப்பவோ அவை சீர் குலைந்து

போயிருக்கும். அவ்வாறே சமயம் தோன்றியிராவிட்டால், மனிதவாழ்வில் ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு, சீர், செம்மை என்பனவும் இல்லாமல் இருந்திருக்கும்.

வாழ்க்கையில் சமய நெறி மேற்கொள்ளப்படும் போது மனிதர்களிலே நல்ல பண்பாடு மினிரும்; வீட்டினிலே இசைவும் இனிமையும் மலரும். நாட்டினிலே ஒழுங்கு நிலவும். உலகில் அமைதி நிறையும். நாளைய பிரஜைகளும் நல்ல மனித மேம்பாடுகளை அறிந்து கொள்வர். சமய வாழ்க்கையின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்வோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## ஆன்மீகப் பயிற்சியும் தேர்ச்சியும்

மனித வாழ்க்கை இன்பமாக அமைய வேண்டும் என்பது எல்லோருடைய விருப்பமும் குறிக்கோளும் ஆகும். அதற்காக நாளொல்லாம் முயற்சிக்கிறார்கள்; பாடுபட்டு உழைக்கிறார்கள்; இளம் பராயத்தில் கல்வி கற்கிறார்கள். வாழ்க்கையின் ஆயத்தப் பருவம் இளமைக் காலம் ஆகும். இளமையில் கல்வி, அனுபவங்கள், பயிற்சிகள் என்பவற்றை ஒழுங்காகப் பெறுவதன் மூலம் நல்வாழ்க்கைக்கான ஆயத்தங்கள் செய்யப்படுகின்றன. வாழ்க்கை நன்றாக அமையும்போது இன்பம், மகிழ்ச்சி, திருப்தி என்பன எய்தப்படுகின்றன. எனவேதான் இளமைப் பருவத்தை வீணாக்கக் கூடாது; அதை முறையாகப் பயன்படுத்த வேண்டும்; ஆக்கபூர்வமான செயற்பாடுகள், முயற்சிகள், கல்வி எத்தனங்கள் என்பவற்றில் இளமையைக் கழிக்க வேண்டும் என நம் ஆன்றோர்கள் ஆலோசனை கூறியுள்ளனர். அவ் ஆலோசனைகளைக் கேட்டு நடப்பவர்களுக்கு இன்பமே குழும்; ஒரு பொல்லாப்புமில்லை.

கடவுள் நம்பிக்கை, சமய நம்பிக்கை, ஆன்மீக ஈடுபாடு என்பனவும் இளமையில் முகிழ்ந்து தொடர்ந்து வளர்ந்து வரவேண்டியது அவசியமாகும். ‘இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து’ என்பர். அவ்வாறே, இளமையில் முளை கொள்ளும் ஆன்மீக ஈடுபாடும் வாழ்நாள் முழுவதும் தொடர்ந்து செழிக்கும். ஆன்மீகம் மனிதரில் நற்பண்புகளையும், நல்லொழுக்கத்தையும் வளர்க்கின்றது. ஒழுக்க வாழ்வே, ஆன்மீக வாழ்வாகும். ஒழுக்கமற்ற வாழ்வு சமூகச் சீர்கேடுகளுக்கு வழிவகுக்கின்றது.

ஆன்மீகத்தில் முன்னேறுவதற்கு, இளமை தொட்டு ஆன்மீகப் பயிற்சி களில் ஈடுபட வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். கடவுள் உண்டு என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டு, கடவுள் நினைப்புடன் வாழ்தல் ஆன்மீகச் சாதனை. ‘நின்றும் இருந்தும், கிடந்தும், நடந்தும் என்றும் அவன் தாள் நினை’ என்பது அருளாளர் வாக்கு. எக்கருமத்தைச் செய்யும் போதும், எத்தொழிலில் ஈடுபடும் போதும், கடவுள் நினைப்போடு அவற்றை ஆற்றி னால், அவை தூய்மையோடு அமையும்; எல்லோருக்கும் நன்மை பயக்கும் என்பது உறுதி.

கடவுளை நினைத்துக் கருமங்களை ஆற்றும் ஆன்மீகப் பயிற்சி, உள்ளத் தில் ஆனந்தத்தையும் அமைதியையும் ஏற்படுத்துகிறது. கருமங்கள் வெற்றியாக

நிறைவேறும்போது ஏற்படும் ஆனந்தம் அளவிடற்கரியது. கருமங்கள் கடவுளை, விசாரித்து, ஒப்புதல் பெற்றுச் செய்யப்படும் போது, ஊழல்கள், ஒழுங்கீனங்கள், நடத்தைப் பிறழ்வுகள், சரண்டல்கள் என்பன இல்லாமல் போய்விடுகின்றன. உண்மை, நீதி, நேர்மை, தூய்மை, கரிசனை, கருணை, பிறர் நலன் ஓம்புதல், நடுவு நிலைமை போன்ற ஆன்மீக விழுமியங்கள் செய்யுந் தொழில்களில் பரிமளிக்கும்.

ஆன்மீக விழுமியங்களைப் பேணி நடைமுறையில் பயிற்சி செய்து, வாழ்க்கைத் தொழில்களைச் செம்மையாகச் செய்தல், ஆன்மீகப் பயிற்சி யாகும். திருநாவுக்கரச் நாயனார் உழவாரப் பணி செய்தார். சரியைத் தொண்டுகளில் ஈடுபட்டார். அவை யாவும் ஆன்மீகப் பயிற்சிகளே யாகும்.

நாம் எங்கிருந்தாலும், எப்பணியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் இறைவன் நாமத்தினை உச்சரித்தல், மிகப் பயனுள்ள ஆன்மீகப் பயிற்சி எனப் பெரியோர் கூறுவர். எமக்குள்ளே இருக்கின்ற தெய்வீகத்தினை உணர்ந்து கொள்ள இப்பயிற்சி உதவுகின்றது. தீய எண்ணங்கள் தீய உணர்ச்சிகளை மனத்தில் தோற்றுவித்து, வீண் வார்த்தைகளை நாவினால் பேசி, கெட்ட செயல்களைச் செய்து பகைமைக்குள் சிக்கிவிடாது எம்மைப் பாதுகாக்கின்றது. கடவுளின் படைப்புக்களின் ஒருமைப்பாட்டினை உணர்ந்து கொண்டு, அவற்றின் மீது அன்பு, கரிசனை, நலன் என்பவற்றை நாம் செலுத்த இந்த ஆன்மீக ஒருமைப்பாட்டு உணர்வு எம்மை வழிநடத்துவதாக அமை கிறது. ஒருவன் தான் தெய்வீக மானவன் என்பதை உணர்ந்து கொண் டால் அவனின் எண்ணங்கள், உணர்வுகள், கருத்துக்கள், பேசுக்கள், செயல்கள் அனைத்துமே தெய்வீகமயமாக்கிவிடும். தெய்வீகமயம், ஆன்மீக மயத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறது.

'யாம் பெற்ற இன்பம், பெறுக இவ் வையகம்' என்னும் உன்னத நிலை, ஆன்மீக மயத்தின் உயர் விளைச்சல் ஆகும். யாம் பெற்ற துன்பம் பிறர் எவருக்கும் கிடைக்கக் கூடாது என்ற உணர்வும் இங்கு தொக்கு நிற்கிறது.

கடவுளை நினைக்கும் போதும், நாமங்களை உச்சரிக்கும் போதும், புகழூப் பாடும் போதும், எதிர்மறையான எண்ணங்கள் மனதில் தோன்றாமல் தடுக்கப்படுகின்றன. மனதில் அன்பும், கருணையும் இருக்கமும், கரிசனையும் நிரம்புகின்றன. நம்மைச் சுற்றியுள்ள மாசுபட்ட சுற்றுப்புறச் சூழல் தூய்மை யடைகிறது. பகைவர்கள், நண்பர்கள் ஆகின்றனர். சூழப்பங்கள் நீங்கி அமைதி ஏற்படுகின்றது. எங்கும் மகிழ்ச்சி, எல்லோரிலும் பூரிப்பு, ஒரே ஆனந்த மயம் எங்கும் நிலவுகிறது. ஆன்மீகம் பயிற்சியாகும் போது ஆனந்தம் பொங்குகிறது.

‘எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவேயல்லாது வோறொன்றியேன் பராபரமே’ என்ற நிலைப்பாடு எங்குந் தோன்ற வேண்டுமென இறைவனைப் பிரார்த்திப்போமாக. இன்று தேவைப் படுவது பொது நலப் பிரார்த்தனையேயாகும்.

ஆன்மீகப் பயிற்சி என்பது எமது மனம், புத்தி என்பவற்றையும்; சொல், செயல் என்பவற்றையும் தூப்பமையாக்கும் மாபெரும் சாதனைப் பயிற்சியாகும். அதனை மேற்கொள்வோர் தாழும் இன்புற்றுப் பிறரையும் இன்புற்று வாழுச் செய்வர்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## ஆன்மீக வாழ்வு என்பது யாது?

சமயம் என்பது பாதை மட்டுமோ. நாங்கள் எங்கு செல்ல வேண்டுமோ, எந்த இடத்தை அடைய வேண்டுமோ, அந்த இடத்திற்கு எம்மை இட்டுச் செல்லுகின்ற பாதை அல்லது வழிதான், சமயம். மனிதப் பிறவியின் இறுதி இலக்கு, இறைவனை அடைதல் ஆகும். மனிதரில் உள்ள இழிந்த குண இயல்புகளையும், கீழ்த்தரமான உணர்வுகளையும் விலக்கி, மேலாம் நன்னென்றியில் வாழ்க்கையை நடத்திச் செல்ல உறுதுணையாக வருவது சமயம். மனிதரில் இத்தகைய நன் மாற்றங்கள் நிகழ வழிப்படுத்துவது, நெறிப்படுத்துவது சமயம். மனிதர்கள் இத்தகைய நன்மாற்றங்களை அணைத்துக் கொள்ளாது, மனம்போன போக்கில், புலன்களைக் கட்டுப் படுத்தாது, அவற்றிற்குப் பணிந்து கொடுத்து, பிறழ்வான நடத்தைகளிலும் கூடாத செயல்களிலும் ஈடுபடுவார்களேயானால், மனிதப் பிறவி எடுத்தன் பிரதான இலக்கான இறைவனை அடைதல் எய்தப்பட முடியாமல் போய் விடுகிறது.

மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்களையும் மற்றும் ஜம்புலன்களையும் அடக்கி ஆள்பவன், ஆன்மீக வலிமை நிரம்பப் பெற்றவன் ஆகின்றான். ஓவ்வொரு மனிதனிடமும் ஆன்மீக வளம் உண்டு. ஆன்மீகம் மனிதனுள் ஆழ்ந்து கிடந்தால் மட்டும் போதாது. அது வெளிப்பாடாக வேண்டும். அன்பு, கருணை, நீதி, உண்மை, ஈகை, கடமை, நல்லொழுக்கம், சேவை என்பனவாக ஆன்மீகம் வெளிப்பாடாகும் போதுதான், ஆன்மீகம் மனிதனின் குண இயல்புகளையும், செயலாற்றல் களையும் நன்னென்றிப்படுத்துகிறது. மனிதனுள் ஆழ்ந்து, புதைந்து கிடக்கும் ஆன்மீகத்தை - தெய்வீகத்தை வெளிப்படுத்துவது சமயம். அந்த வகையில், சமயத்திற்கும் ஆன்மீகத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளது.

தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன் ஆக மினிர்பவன் ஆன்மீகவாதி. ஆன்மீகம், மனிதனைக் கெட்ட வழியில் செல்லவிடாது தடுத்து, நல்ல வழியில் வாழச் செய்கிறது. ஆன்மீக பலம் அதிகரிக்க, அதிகரிக்க மனிதரின் வாழ்க்கைத் தரமும், பண்பும் பயனும் மிகுந்ததாக வளர்க்கி பெறுகிறது.

ஓழுக்கநெறியே ஆன்மீக நெறியாகும். அந்தவகையில் ஓழுக்கம் பேணி வாழ்பவர்கள், ஆன்மீக வாழ்வு, வாழ்கின்றவர்கள் ஆகின்றனர்.

'உலகம் பழித்தது ஒழித்து' செம்மை வாழ்வு வாழ்தலே ஓழுக்க வாழ்வு என்கிறது வள்ளுவாம். 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்று' என்னும் தமிழர் கண்ட உலகம் பற்றிய கருத்து இங்கு நோக்கற்பாலது. உயர்ந்தவர்கள் எவ்வழியிற் சென்றனரோ, எவ்வெவற்றை மேற்கொண்டும் எவ்வெவற்றை விலக்கியும் வாழ்ந்தனரோ; அவ்வழியிற் சென்றும் அவர்கள் மேற்கொண்ட வற்றை ஓழியியும், அவர்கள் பழித்து ஒழித்தவற்றை விலக்கியும் வாழ்தல் ஓழுக்க வாழ்வு ஆகும். அந்த ஓழுக்க வாழ்வே, ஆன்மீக வாழ்வும் ஆகும். சமூக வாழ்வியல் சிறப்பதற்கும் உன்னதம் பெறுவதற்கும், அரசியல் சட்டங்கள், சமூகச் சட்டங்கள் என்பன மட்டும் இருந்தால் போதாது; ஆன்மீக ஓழுக்கங்களும் பேணப்படுதல் அவசியம். இன்று ஆன்மீக வாழ்வியல் சமூக வாழ்வியலிலிருந்து வேறுபடுத்தப்பட்டு இருப்பதாலேயே சமூக வாழ்விலும் தனிமனித வாழ்விலும் அனர்த்தங்களும் அமைதியின்மையும்; அவலங்களும் துன்பம் துயர்களும் மலிந்து காணப்படுகின்றன.

மனிதர்கள் தற்காலத்தில் ஓழுக்கப் பண்புகளை அலட்சியஞ் செய்கிறார்கள். அதன் வழி ஆன்மீகம் ஓரங் கட்டப்படுகிறது. ஆன்மீகம் என்பது ஏதோ பெரிய விடயம் என்று எண்ணிக்கொண்டு, அதனோடு தம்மைத் தொடர்புபடுத்திக் கொள்ளத் தயங்குபவர்களையும் காண்கிறோம். அது அவர்களின் அறியாமையாகும். ஆன்மீகம் மனிதனுக்கு அன்னியமான ஒன்று அல்ல. ஓவ்வொரு மனிதனிடமும் ஆன்மீகம் உண்டு. அதனை மனிதன் உணர்வதில்லை. தம்மிடம் ஆழ்ந்து கிடக்கும் ஆன்மீகத்தை வெளிப்படுத்த முயல வேண்டும். அப்போதுதான் மனிதவாழ்வு உயர்வான தெய்வீக வாழ்வாக மலர்ச்சி பெறுகின்றது. வாழ்க்கையில் தொல்லைகள் ஒழிந்து நீதியும், நேர்மையும் தழைத்தோங்குகின்றன. சாந்தியும், சமாதானமும் எங்கும் நிலவ வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. மாறாக, மனித வாழ்க்கையில் காணப்படும் தற்போதைய அவலங்களுக்குக் காரணம், ஆன்மீகம் வாழ்க்கை யோடு இணைந்து கொள்ளாமையேயாகும். அன்பும், அறமும் கருணையும், பிறர்நலம் ஓம்பலும் ஆன்மீகத்தின் வெளிப்பாடுகள். நீதியும், உன்மையும் ஆன்மீகத்தின் தோற்றங்கள். எனவே அவை மனித வாழ்க்கையின் பண்பும் பயனும் ஆகின்றன. 'பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகு' என்கிறது வள்ளுவாம். ஆன்மீக வழியில் வாழ்க்கையை நடத்து பவர்கள் 'பண்புடையார்' எனப்படுகின்றனர்.

ஆன்மீகம் மனிதப் பண்பாட்டினைப் போல்தித்து வளர்க்கின்றது. மனித ஓழுக்க நடத்தைகளை மேம்படுத்துகின்றது. மனிதர்கள் ஆன்மீக மயப்படுத்தப்

பட வேண்டியது எத்துணை அவசியம் என்பதை ஓவ்வொருவரும் உணர்ந்து கொண்டால், வாழ்க்கையில் எந்நானும் இன்பம் நிலவும், தொல்லைகள் விலகும் என்பது உறுதியாகிவிடும்.

வாழ்க்கையின் சகல துறைகளிலும் வெற்றியடைவதற்கு, நாம் ஆன் மிகத்தை உணர்ந்து, நேசித்து, மதித்து, நடைமுறை வாழ்க்கையில் பேணி வாழ வேண்டும். மனிதப் பிறவியை எடுத்ததன் நோக்கம், பிறவித் தொடரை முடித்துக் கொண்டு, வீடுபேறு என்னும் முத்தியின்பத்தை அடைதல் ஆகும். அந்த உயரிய நோக்கத்தை எய்துவதற்கு ஏற்றதாக நமது வாழும் முறை அமைய வேண்டும். ஆன்மீக வாழ்வு முறை ஒன்றினாலேயே, அது சாத்திய மாகும் என்பதை உணர்வோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## உலகியலும் ஆன்மிகரும் இணைய வேண்டும்

நாம் கடமைகள், பொறுப்புக்கள், உரிமைகள் என்று கூறுபவை, பொதுவாக உலகியல் சார்ந்தனவாகவே உள்ளன. அவை தேவையற்றவை என்று நான் கூறவில்லை. குடும்பக் கடமைகள், சமூகக் கடமைகள், நாட்டுக் கடமைகள், தொழில் கடமைகள் மற்றும் இவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட பொறுப்புக்கள் என்பன சரிவர நிறைவேற்றப்பட வேண்டியவையே என்பதை மறுப்பதற் கில்லை. ஆனால், இவை மாத்திரம்தான் எமது கடமைகள், பொறுப்புக்கள் என்று பலர் எண்ணிக் கொள்கிறார்கள். உண்ணவும், உறங்கவும், குடும்பம் நடத்தவும், உயர்பட்டம் பதவிகளைப் பெறவும், புகழ் அடையவும் பிறர்மீது அதிகாரம் செலுத்தவும் தான் எமக்கு மனிதப் பிறவி தரப்பட்டுள்ளது என்றும் நினைக்கின்றார்கள். அது தவறு.

உலகியல் சார்ந்த கடமைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் நாம், ஆன்மீகக் கடமைகளையும் பொறுப்புக்களையும் மறந்து விடுகிறோம்.

மனித வாழ்க்கைக்கும், நாணயம் போன்று இரண்டு பக்கங்கள் உள்ளன. ஒரு பக்கம் பழுதப்பட்டாலும் நாணயம் மதிப்பை இழந்து விடுகிறது. வாழ்க்கையின் ஒரு பக்கம் உலகியல் என்றால், மறுபக்கம் ஆன்மீகம். இவற்றில் ஒன்று புறக்கணிக்கப்பட்டாலும், வாழ்க்கை அதன் நிறைவினை இழந்து விடுகிறது. இன்றைய உலகில் ஆன்மீகம் மறக்கப்பட்டு வருகிறது. அது அலட்சியப்படுத்தப்படுகிறது. அதனாலேயே வாழ்க்கையில் நிம்மதியை இழந்து மக்கள் தவிக்கிறார்கள். உலகியல் அறிவு முன்னரைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு வளர்ந்துள்ளது. அதனால் என்ன புண்ணியம்? வசதியான வாழ்க்கையைப் பெற்றும் மகிழ்ச்சியுடனும் அமைதியாகவும், அதை அனுபவிக்க முடியவில்லையே. என்ன காரணம்? முன் என்றுமில்லாத அளவுக்கு ஆன்மீகம் பின்னடைந்துள்ளமையே காரணம். ஆன்மீகம் கலக்காத வாழ்வு அர்த்தமற்றது மட்டுமல்ல; ஆபத்தாளதும் கூட.

பிறரை இமசிக்க முயலும்போது, பிழையென்று சொல்லுவது ஆன்மீகம். போர் முனைப்பு, ஆக்கிரமிப்பு, அபகரிப்பு - இவற்றிற்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கத் தூண்டுவது ஆன்மீகம். அழிவை நோக்கிய செயற்பாடுகள், அடாத செயல்கள், பேராசை, கடுமபற்று, சினம், உயர்வு- தாழ்வு, மனப் பான்மை, வஞ்சம், பொறாமை, செருக்கு, வெறுப்பு, பகைமை, கோள்

சொல்லுதல், பொய் போன்ற எதிர்மறைக் குணப்பண்புகள் - அவை வேண்டாம் என்று தடுப்பது ஆன்மீகம்.

பாதகங்களைப் புரிய விடாமல் எம்மை அறிவுறுத்துவது ஆன்மீகம். தூய சிந்தனை, தூய செயல், நல்லோர் இனக்கம் வேண்டும் என்பது ஆன்மீகம். நல்லது, கெட்டது; நீதி, அந்தி; தர்மம், அதர்மம் எனப் பிரித்து அறிந்து கொள்ளவும்; நீதி, தர்மம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் எம்மை நல்ல வண்ணம் வாழ வழிவகுக்கவும் உறுதுணையாக வருவது ஆன்மீகம். இத்துணை நன்மைகளைப் பயக்கும் ஆன்மீகத்தைத் தற்காலத்தில் பெரும பாலோர் புறக்கணிப்பதும், அலட்சியம் செய்வதும் ஏன், என்பது புரியாத புதிராக உள்ளது.

மனிதர்க்குத் தேவையானவற்றை விலக்கி வைப்பதனாலும்; வேண்டாத வற்றை வலிந்து அணைத்துக்கொள்வதினாலுமே, உலகில் அமைதி, சாந்தி, சமாதானம் என்பன, இன்று எம்மை விட்டு விலகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

உள்ளம் தூய்மையாக இருந்தாலே, அங்கு இறைவன் உறைகின்றான். 'மனத்துக்கண் மாசு இலன் ஆதல், அனைத்து அரன்' என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, கர்வம், செருக்கு, அகந்தை, மமதை என்னும் அழுக்குகள், எமது மனங்களை மாசுபடுத்துகின்றன. அவற்றை அகற்றிவிட்டால் மனம் சுத்தமாகிவிடும். மனத்தைச் சுத்தப்படுத்தித் தூய்மையாக வைத்திருத்தல் ஆன்மீகம் ஆகும். தூய உள்ளத்தில் இறைவன் உறைகிறான். இறைவனுடன் நாம் சேர்ந்திருக்கும் போது எமது எண்ணங்கள், பேசக்கக்கள், செயல்கள் எல்லாமே நல்லனவாக அமையும் என்பது திண்ணனம். எல்லோரும் இன்புற்றிருப்பதை நினைப்பதேயல்லாமல், வேறு தீய சிந்தனையில் ஈடுபடுவொராக இருக்க மாட்டோம். சீவன், சிவனை விசாரித்துக் கருமமாற்றுவது ஆன்மீகம் ஆகும். அவ்வாறு செய்துகொண்டுவர, சீவன் சிவனோடு இணைந்து விடும்.

"உலகியல், ஆன்மீகம் இரண்டிற்குமிடையில் நல்லினக்கம், நல்லுறவு இருப்பின் அமைதி உண்டு. அவற்றிடையே பின்கு ஏற்பட்டால் குழப்பம், அமைதியின்மை நிலவும். உலகியலுக்கும் ஆன்மீகத்திற்குமிடையே பிரிவு உண்டானால் அனர்த்தங்களும், அழிவுகளும் 'நமக்கு இந்தச் சரீரம் கிடைத்தது கடவுளை வணங்கி முத்தியினபம் பெறுதற் பொருட்டேயாம்' என்பது நாவலர் வாக்கியம். வையத்துள் வாழ வாங்கு வாழ்பவர்களுக்கே தெய்வீக நிலையை அடைய வாய்ப்பிரிக்கிறது என்கிறது, தமிழ் வேதம். இறைவனின் கருத்தை உணர்த்துவது வேதம்.

"மேன்மை கொள் கைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

## சைவக் குடும்பத்தின் இலட்சணங்கள்

சைவக் குடும்பம், சைவ ஆசாரங்களையும் சைவப் பழக்கவழக்கங்களையும் மேற்கொண்டு சைவநெறியில் வாழும்போது தான், உண்மையான சைவக் குடும்பமாகத் திகழும். தாய், தந்தையர்கள், மற்றும் வயது வந்த குடும்ப உறுப்பினர்கள் எவ்வாறு நடந்து கொள்கின்றார்களோ, அவர்களைப் பார்த்தே சிறு குழந்தைகளும் நடந்து கொள்வர். சிறு பராயத்தில், குழந்தைகளின் பிஞ்சு உள்ளங்களில் எவை ஆழமாகப் பதிந்து விடுகின்றனவோ, அவற்றின் விளைவுகளாகவே அவர்களின் குணங்கள், நடத்தைகள், வாழ்க்கை முறைகள் அமைகின்றன. ஒருமுறை, ஒரு சிறுவன் தனது தந்தையுடன் அரிசசந்திரன் நாடகத்தைப் பார்த்தான். உண்மையை நிலைநாட்டுவதற்காக அரிசசந்திர மன்னன் செய்த தியாகங்களைக் கண்ணுற்றான். உண்மையே வெல்லும் என்ற பாடத்தைக் கற்றுக் கொண்டான். இவை அனைத்தும் அச்சிறுவனின் பிஞ்சு மனத்தில் ஆழப் பதிந்து விட்டன. அன்று முதல், தனது உயிரே போனாலும், உண்மையிலிருந்து விலகுவதில்லை, பொய் பேசுவதில்லை என்ற உறுதியான தீர்மானத்தை எடுத்தான்; அதைத் தனது வாழ்க்கையில் நிறைவேற்றினான். அந்தச் சிறுவன்தான், பின்னர் உலகம் போற்றும் உத்தமர் மகாத்மா காந்தியடிகள் ஆகப் பரிணமித்தவன்.

சிறுவர்களின் உள்ளங்களில் மனித மேம்பாட்டுக் குணங்களை வளர்ப் பதற்குப் பெற்றோர்கள் ஆவன செய்ய வேண்டும். உண்மை, அன்பு, தர்மம், பணிவு, அமைதி, இன்னா செய்யாமை, பிறருக்கு இடைஞ்சல் தராமை போன்ற நற்பண்புகளைக் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். தாழும் முன்மாதிரியாக நடந்துகாட்டவேண்டும். இம்மனித மேம்பாட்டுக் குணங்கள் பெற்றோர்களில் நிறைந்திருத்தல் அவசியம். வீட்டில் உள்ள சுவாமி அறையில் குழந்தைகளுடன் பெற்றோர்களும் சேர்ந்து இறை வணக்கம், தியானம், பூஜை, பஜை, கூட்டு வழிபாடு என்பனவற்றில் சிலநிமிட நேரமாவது ஈடுபடுவதன் மூலம் குழந்தைகளைத் தெய்வபக்தி. தெய்வ சிந்தனை உள்ளவர்களாக்க முடியும்.

எமக்கு எந்த நேரமும் உதவுவதற்குப் பரம்பொருளாகிய இறைவன் இருக்கின்றான் என்ற மனத்திட்டபத்தைக் குழந்தைகளின் உள்ளங்களில் பதிய வைக்கப் பெற்றோர்கள் தவறக்கூடாது. ஜந்தில் வளையாதது ஐம்பதில்

வளையாது என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. குழந்தைகள் நல்லவர்களாக வளர் வதற்குப் பெற்றோரின் அன்பும் கண்டிப்பும் அளவாகத் தேவை. நல்ல புத்திமதிகளை அவ்வப்போது கூற வேண்டும். சில பெற்றோர்கள் புத்தி மீண்மாகப் பிள்ளை மேல் அன்பைப் பொழிவதாக எண்ணி, பிள்ளையை அதன் மனம் போன்படி நடக்க விட்டு, பிள்ளையைக் கெடுக்கின்றார்கள்.

அதிகாலையில் பிள்ளைகள் நித்திரை விட்டெழு வேண்டும். காலைக் கடன்களை முடித்து, நீராடி, இறைவனை வணங்கி, உணவருந்திப் பாட சாலைக்கு நேர காலத்தோடு செல்ல வேண்டும். பாடசாலையில் ஆசிரியர் களுக்கு கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்றும் சக மாணவரோடு அன்பாகவும் பண்பாகவும் பழக வேண்டும், என்றும் பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளுக்குப் புத்திமதிகள் கூற வேண்டும். பாடசாலையில் பாடங்களைச் சிரத்தையோடு கற்க வேண்டும். ஆசிரியர்கள் மெச்சும்படி பிள்ளைகளின் ஒழுக்கம் அமைய வேண்டும். சில பணம் படைத்த பெற்றோர் கைச்செலவிற்கெனப் பிள்ளை களுக்குப் பணம் கொடுத்து விடுகிறார்கள். இச்செயல் பிள்ளைகள் கெட்டுப் போவதற்கு வழிவகுக்கின்றது. இவற்றைத் தவிர்த்துப் பெற்றோர் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு மன அடக்கம், புலடனக்கம், உண்மை பேசுதல் போன்ற நல்லவாழுக்க முறைகளைச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும்.

மாலையில், பிள்ளைகள் கை, கால் அலம்பி, முகங்கழுவி, இறை வணக்கம் செய்து, பாடங்களைக் கற்க வேண்டும். பெற்றோர் கற்பதற்கு உதவ வேண்டும். வேறு பராக்குகளில் பிள்ளைகளின் புலன்கள் செல்லல் ஆகாது. கல்வி கற்கும் பருவம், பிரமச்சரியம் என்று இந்துகள் கொள்வர். கற்பன கற்று, வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தம் செய்யும் பருவம். இப்பருவம், பயனுள்ள வகையில் அமையப் பெற்றோர்களினதும், ஆசிரியர்களினதும் உதவி பிள்ளைகளுக்குத் தேவை. வளர்ந்து வரும் பிள்ளைகளின் அறிவாற்றல் களையும், அபார சக்தியையும் முறைப்படி வழிப்படுத்தாத காரணத்தினால் சிறார்களின் ஒழுக்கக்குறைவு அதிகரித்து வருவதை அவதானிக்கின்றோம். இதனை உணர்ந்து பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், சமூகப் பெரியோர்கள் அனைவரும் ஒழுக்கம், கீலம், தெய்வநம்பிக்கை நிறைந்தவர்களாகப் பிள்ளை களும் இளைஞர்களும் வளர்ந்துவர முயற்சிகள் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## மகிழ்ச்சியாக வாழ வழி

இப்பூமியில் வாழுகின்ற மனிதர்கள் யாபேரும் இன்பத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் விரும்புகிறார்கள். ஆயினும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பவர்கள் மிக மிகச்சிலரே. அதுவும், சிற்சில நேரங்களிலேயே மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றனர். வாழ்க்கையில் பெரும் பகுதி காலம் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதில்லை என்று கூறப்படுகிறது. அதனால், மனிதர்கள் இறைவனைப் பிரார்த்திக்கும் பொழுதெல்லாம் தமக்கு வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சி வேண்டிப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். இறைவனை வேண்டுதல் செய்யும் போதெல்லாம் தமக்கு மகிழ்ச்சியும் இன்பும் வேண்டும் என்று கேட்க எவரும் மறப்பதில்லை. ஆனால், பிறருக்கு மகிழ்ச்சி இன்பம் வேண்டி இறைவனைப் பிரார்த்திப்பவர்கள் எத்தனை பேர், என்பது கேள்விக்குறி யாகவே உள்ளது. பிறர் மகிழ்ச்சியாக இல்லாதபோது, நாம் மட்டும் எவ்வாறு மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியும் என்பதைப் பலர் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை. எல்லோரும் இன்புற்றிருந்தாலேயே நாமும் இன்புற்றிருக்கலாம் என்பது சைவம் காட்டும் உண்மை நிலை. அதனை நாம் உணர்ந்து கொண்டால் நாம் எல்லோரினதும் நன்மைக் காகவும் மகிழ்ச்சிக்காகவும் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும் எல்லோரையும் வாழ்த்திக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். என்னும் விழுமிய நிலைப்பாடு எம்மில் தோன்றிவிடும்.

நாம் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதற்காகப், பிறரும் மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும் எனப் பிரார்த்திப்பதும் ஒரு வகையில் சுயநலம்தான். இருப்பினும் அது நன்மை பயக்கும் சுயநலம் என்பதால் பாதகமில்லை.

'எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறொன்றியேன் பராபரமே'

எனகிறார் சமரச சன்மார்க்க ஞானியாகிய தாயுமானவ சுவாமிகள்.

'இன்பமே குழ்க் எல்லோரும் வாழ்க' என்பது சைவத்தின் குரலாக உள்ளது. சைவ மக்கள் இவ்வாசகங்களை உரக்கக் கூவிக் காற்றோடு காற்றாகக் கலக்கச் செய்து விடுதலோடு மாத்திரம் அமைந்து விடாது, வாழ்க்கையில் அவற்றைச் செயற்பாடுகளாகவும் மாற்றிவிடுதல் அவசியமாகும். கோட்பாடுகள் செயற்பாடுகள் ஆகும் போதே, பலன் கிடைக்கின்றது.

மகிழ்ச்சியாக இருப்பதற்குச் சில வழிமுறைகளைப் பெரியோர்கள் கூறியுள்ளனர். சிலவற்றை நோக்குவோம்:

- காலையிலும் மாலையிலும் சிலநிமிட நேரம் ஓரிடத்தில் அமைதி யாக இருத்தல். மனதை அலையவிடாமலும் மௌனமாகவும் அமர்ந்திருத் தல், இதற்கு அடிப்படை நிபந்தனையாகும்.
- மனதில் உறுதி, பேச்சில் இனிமை, செயலில் நன்மை என்பவற்றை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்தல்.
- பிறர் நலமாக வாழ வேண்டும் என்பதில் விடாப்பிடியாக இருத்தல்.
- உடன்பாட்டுச் சிந்தனைகளை மனதில் வளர்த்தல்; எதிர்மறைச் சிந்தனை களை அடியோடு களைதல்.
- எல்லாவற்றிலும் நல்ல அம்சங்களையே பார்த்தல். இருண்ட பக்கத்தைப் பாராது விடுதல்.
- கடந்த காலத் துண்பங்கள், துயர்களை அடிக்கடி மீட்டுப் பாராது இருத்தல். நடந்தவை நடந்தவைதான். இனிமேல் நடக்கப்போ பவை நன்மையாக நடக்கட்டும் என நினைத்தல்.
- எல்லாம் நன்மைக்கே என்ற உணர்வினை வளர்த்தல்.
- எல்லோர்மீதும், எல்லா உயிர்கள் மீதும் அன்பாயிருத்தல்; கருணை காட்டுதல்.
- பொறாமை, ஆசை, கோபம், இன்னாச் சொல் ஆகியவற்றைத் தவிர்த்தல்.
- போதும் என்ற மனம், பொள் செய்யும் மருந்து என்பதை ஏற்று, வாழ்க்கையில் திருப்தி கொள்ளல்.
- எம்மை எம்மோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல்; பிறரோடு ஒப்பிடா திருத்தல்.
- வெளியிலிருந்து நல்லனவற்றை மட்டும் மனத்துள் புக அனு மதித்தல்; அல்லவற்றைப் புக அனுமதியாது தடுத்தல்.
- இறைவனில் அசையாத நம்பிக்கை கொள்ளல். எல்லாம் அவன் செயல் என எண்ணி, சம நோக்கினைக் கொண்டிருத்தல். சம

நோக்கு என்பது இன்பம் துன்பம்; நன்மை, தீமை என்பவற்றை சமமாக ஏற்றுக் கொள்ளுதல்.

- ‘இடுக்கண் வருங்கால் நகுக’ என்னும் வள்ளுவர் வாக்கினைத் தலைமேற் கொள்ளல். ஈற்றில் வாழ்க்கையில் உண்மை நிலையைத் தெளிந்து, இன்பத்தில் இறுமாப்பு எய்தாமலும், துன்பத்தில் துவளா மலும் இருத்தல்.
- எல்லாம் நன்மைக்கே என்ற உணர்வோடு வாழ்தல்.

சைவநெறியில் நின்று வாழ்வதன் மூலம் நாமும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கலாம். பிறரையும் மகிழ்வாக வாழ வழி செய்யலாம் என்பது உறுதி.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## நான் யார்?

‘நான்’ யார்? புலன்கள், பொறிகளோடு கூடிய இந்த உடம்பா? அல்லது இந்த உடம்புக்குள் இருந்து கொண்டு அதனை இயக்கும் உயிரா? இந்த வினாத்தான் தொடக்கத்தில் மனிதரை ஆன்ம விசாரணை செய்யத் தூண்டியது. அதில் இருந்து முனிவர்கள், ரிஷிகள், அருளாளர்கள், என்பவர்கள் தந்த முடிவு, ‘நான்’, என்பது உயிர் தான், உடம்பு அன்று, என்பதாகும். உயிர், கடவுளைப் போன்று அநாதியான பொருள். அது அழிவதில்லை. அழிவற்ற பொருள் ஆகிய உயிர்தான், ‘நான்’; என்றால், நான் அழிவதில்லை என்பது அதிவருந்து பிறக்கின்ற கருத்து. அழியாத நான், அழிந்து விடுவேனோ என்று கவலைப்படுவதிலோ, அச்சப்படுவதிலோ அர்த்தமில்லை. மனிதர்கள் தமது வாழ்நாளில் பெரும்பங்கினை, இப்படிப்பட்ட கவலையிலும், அச்சத் திலும் கழித்து வருவதை நாம் காண்கிறோம். அதனால் மகிழ்ச்சியும் பறிபோய் விடுகிறது. வாழ்க்கையும் துன்பமயமாகி விடுகின்றது. தம்மைப் பற்றிய உண்மை நிலையை அறியாமல் இருப்பதாலேயே மனிதர்களுக்கு இக்கதி ஏற்படுகிறது. நான் என்பது உயிர் அல்லது ஆன்மா, இந்தத் தூலஉடம்பு அன்று; உயிருக்கு அழிவு இல்லை, அவ்வாறாயின் அது மரணிப்பதில்லை; உயிர் நித்தியமான பொருள் என்னும் சைவசித்தாந்த உண்மையை அறிந்து கொண்டோமானால், வாழ்க்கை இன்பமயமானதாகவே இருக்கும். வாழ்க்கையில் அச்சம், கவலை, துன்பம், துயர் என்பன துளிகூட இருக்காது. அவை இருக்கவும் நியாயமுமில்லை.

வாழ்க்கை என்பது முற்று முழுதாக இன்பகரமானது. அதனைத் துன்பகர மாக்கிக் கொண்டமைக்கு யார் பொறுப்பு. மனிதர்கள் தான் பொறுப்பு, கடவுள் பொறுப்பு அல்ல என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் மனிதர்கள் வழமை போலத் துன்பங்களுக்கெல்லாம் கடவுள்தான் பொறுப் பென்று கடவுளை நோகிறார்கள். கடவுளுக்குக் கண்ணில்லை, காது இல்லை, கருணையும் இல்லை என்று பொரிந்து தள்ளுகிறார்கள். மனிதரின் அறியாமையின் உச்சநிலை இது என்பது கடவுளுக்குத் தெரியும். கடவுள் எல்லாம் அறிபவர் அல்லவா? தம் குழந்தைகளின் அறியாப் பருவ நிகழ்வுகள் தான் இவை என்று எண்ணிச் சிரிப்பார் போலும். தம்மை வைதாரையும் மன்னித்து வாழ வைப்பவர் கடவுள்; கருணையே உருவமானவர் கடவுள். நாம் கடவுளைத் தீட்டுகிறோமே என்று அவர் எம்பீது கோபிப்பதில்லை. அதைத் தான் கடவுட் தன்மை என்கிறோம். கடவுளைக் கருணாமூர்த்தி என்கிறோம்.

இறைவனைப் 'பித்தா' என்று அழைத்தார் சுந்தரர். இன்னொரு அடியவர் கல்லால் ஏறிந்தார். மற்றொருவர் வில்லால் அடித்தார். எம்மைப் போன்றவர் கள் சொல்லால் அடிக்கிறோம். ஆனால் இறைவனோ அவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்துவதில்லை. எம்கெல்லாம் தாயும் தந்தையுமாக விளங்குபவர் இறைவன். அதனால் எம்மை மன்னித்துக் கருணை மழை பொழிகிறார். நாங்கள் பிழை செய்கிறோம் என்பதற்காக, இறைவன் எம்மைப் புறக்கணிப் பதில்லை. அது தெய்வீகம். அதேவேளை, இறைவன் புறக்கணிக்கமாட்டார், மன்னித்துத் திருவருள் பாவிப்பார் என்பதற்காக, நாமும் அடிக்கடி விட்ட பிழைகளையே திரும்பத் திரும்ப விட்டுக் கொண்டிருக்கக் கூடாது.

எல்லா உயிர்களும் ஆணவம், கனமம், மாயை என்னும் மலங்களால் கட்டுண்ட நிலையில் உள்ளன. மலங்கள் என்றாலே அழுக்கு என்பது தான் பொருள். பிறவிக்குக் காரணம் இந்த மலங்களே. துண்பங்களுக்குக் காரணம் பிறவியெடுத்தமையோரும். பிறவாமை வேண்டுமென்றால், உயிர்கள் இம்மலங்களின் பிடியிலிருந்து விடுபட வேண்டும். அவ்வாறு விடுபட வேண்டுமென்றால் இறைவனின் திருவருள் துணையை நாட வேண்டும். அவனின்றி ஓரளுவும் அசையாது. இறைவனின் திருவருளைப் பெற்றால் தான் உயிர்கள் இறை வனோடு இணையமுடியும். இறைவனுடன் சேர்ந்திருக்கையில் உயிர்கள் பிறப்பு, இறப்பு அற்ற இன்பப் பெருவாழ்வை பெற்றுத் தினைக்கின்றன.

இந்தச் சரீரத்தையும்; பொறி புலன்களையும்; மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் உட்கரணங்களையும்; இந்த அற்புதமான உலகத்தையும், இறைவன் படைத்து உயிர்களுக்கு அளித்தமை, இறைவனின் அளப்பருங்கருணையைக் காட்டுகின்றது. இறைவன் இவ்வாறு செய்துள்ளமையின் நோக்கம் என்ன என்பதை முதலில் விசாரித்து அறிந்து கொள்ளுதல் எமது கடனாகும். அறிந்து கொண்டு இறைவனின் நோக்கத்தை நிறைவு செய்ய நாம் முயல வேண்டும்.

'இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்' என்பது நாவலர் வாக்கு. முத்தி என்பது விடுதலை; மும்மலங்களின் கோரப் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு, இறைவனைச் சார்ந்து சதா ஆனந்தத்தில் தினைத்தல்; 'இன்பமே எந்நாளும் துன்பம் இல்லை' என்னும் பேரானந்தப் பெருவாழ்வினை உயிர்கள் பெறுதல். இறைவனின் நோக்கம் இப்பொழுது தெரிகிறதல்லவா? இறைவனின் நோக்கத்தை அறிந்து வாழ்தலே சைவ வாழ்வு ஆகும்.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

## புலாலுண்ணாமை

'கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற்  
 குத்திரம் கோள் களவு  
 கல்லாமற் கைதவ ரோடினாங்  
 காமற் கனவிலும் பொய்  
 சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமல்  
 தோகையர் மாயையிலே  
 செல்லாமற் செல்வந் தருவாய்  
 சிதம்பர தேசிகனே'.

- பட்டினத்தார்

'கொல்லாள் புலாலை மறுத்தாளைக் கைகூப்பி  
 எல்லாவுயிருந் தொழும்' - திருவள்ளுவர்

புலாலுண்ணாமையைச் சைவம் ஒரு விரதமாகக் கொண்டுள்ளது. அன்பு, கருணை, இரக்கம், அருள் என்பவற்றைச் சிவசம்பந்தங்களாகவே சைவம் போற்றுகின்றது. கொலை பஞ்சமா பாதகங்களில் ஒன்று. பிற உயிர்களை வருத்தாமல் புலால் உண்ணல் நடைபெறாது. சிவபெருமான் எல்லா உயிர் களுக்கும் தந்தையாவார்; அதனுடன் அமையாது தாயும் ஆனவர். பால் நினைந்துட்டும் தாயினும் பார்க்க, உயிர்களில் அதிக பரிவும் அன்புங் கொண்டவர், சிவபெருமான்.

சிவபெருமான், நமகுத் தந்தையும் தாயுமென்றால் அவரால் படைக் கப்பட்ட உயிரினங்கள் யாவும் நமக்கு சகோதர உறவு பூண்டவைகள். அவ்வாறாயின், அவற்றைக் கொல்லுதலோ, அவற்றின் மாயிசத்தை உணவாக உண்ணலோ, எவ்விதத்தில் நியாயமாகும் என்பதைச் சிந்தித்தால், புலா லுண்ணல் எத்துணை தகாத செயல் என்பதை உணரும் நிலை ஏற்படும்.

சைவநெறியானது அன்பினை ஆராதிக்கும் நெறியாகும். அன்பினுக் கெதிரான் புலாலுண்ணலையும் நிகழ்த்திக் கொண்டு, அன்பு நெறியாகிய சைவநெறியிலும் நிற்கும் ஒருவர் சைவசமயி என எவ்வாறு தம்மைப் பிரகடனப்படுத்த முடியும்?

ஏனைய உயிர்களை எமது உடன் பிறப்புக்களாகக் கொள்ள வேண்டுமாயின், நமது அளவற்ற ஆசைகளை எல்லைப்படுத்திக் கொள்ளுதல் அவசியமாகும். உணவிலே ஆசை கொள்வது ஒரு வகை. ஆசையானது எல்லையை மீறும்போது, செய்யப்படுகின்ற செயல்கள் தீய செயல்களாகி

விடுகின்றன. உணவின் மீதான ஆசையானது மச்சமாமிசங்களி (புலால்)லும் சில உயிர்களுக்குக் கருவாக அமையும் முட்டைகளிலும் சென்றால், உயிர்களை வருத்த வேண்டி நேரிடும். எனவேதான் சைவம் புலாலுண்ணலை விலக்கி வைத்துள்ளது.

புலாலுண்ணாமையை மேற்கொள்வதற்கு, மன அடக்கம், புலனடக்கம், மன உறுதி என்பன அவசியம். ஆசைகளை அடக்குதல் இன்றியமையாதது. பிற உயிர்களில் இரக்கமும், கடவுட் சிந்தனையும், எல்லாரும் கடவுளின் குழந்தைகள் என்ற எண்ணமும், அன்பிலும் அறத்திலும் பற்றும் எமக்கு ஏற்பட்டுவிட்டால் ஆசை அடங்கும்; அதன்வழி புலாலுண்ணாமையை உறுதி செய்வதற்கு அறிவு சார்ந்த மற்றொரு வழியுமுண்டு.

உடம்பு, கரணங்கள், உலகம் மற்றும் போகப் பொருள்கள் அனைத்தும் மாயை என்னும் பொருளினால் உருவாக்கப்பட்டவையே.

மாயை என்னும் மலத்தினின்றும் நீங்கப்பட்ட நிலையிலேயே, நாம் கடவுளின் திருவடிகளை அடைய முடியும். அந்தவகையில் மாயை எம்மால் விலக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்பதை அறிவுடையோர் விளங்கிக் கொள்வர். நாம் பெரிதும் விரும்பி ஆசைகொள்ளும் அத்தனை பொருள்களும் மாயையிலிருந்து தோன்றியவை. ஆதலால் இப்பொருள்களில் ஆசை கொள்ளுதல் ஆன்ம ஈடேற்றத்தை தடைப்படுத்தும் செயலாகும். எனவேதான், ‘அறுமின் அறுமின் ஆசை அறுமின்’ என்கிறார் திருமூலர். ஆன்ம ஈடேற்றத்தில் முனைப்பாக உள்ள எவரும் இப்பொருள்களில் ஆசை கொள்ள மாட்டார்கள். ஆன்மாவே முக்கியம் ஆசை கொள்ளப்படும் பொருள்கள் அல்ல என்பதை உணர்ந்து கொண்டால், மாயைப் பொருளாகிய புலாலில் ஆசை கொண்டு, அதற்கு அடிமையாக மாட்டார்கள்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## யാവർക്കുമാമ் ഉണ്ണനുമ്പോതു ഒരു കൈപ്പിടി

ക്ഷേവബന്നെന്നി, താൻ തരുമങ്കണാൾ ചെയ്വതற്കു ഊക്കുവിക്കിരുതു. താനവക്കണില് പലവകൈ ഉണ്ടു. അവർറ്റുൾ അൻണമ്, തന്നാൻസീ, ഉടൈ എൻപവർഖരുത് തേവൈപ്പപട്ടവോരുക്കു താനമാക വള്ളുകുതല്, മിക ഉധർവാണ താനമ് എൻ്റു ചൊല്ലപ്പട്ടകിരുതു. യാവർക്കുമാമ് ഉണ്ണനുമ്പോതു ഒരുക്കൈപ്പിടി എൻകിരാർ തിരുമുലർ. ചാപ്പിടുമെ വേണാക്കണില്, താമ് ഉണ്ണനുമ്പോതു ഉണ്ണവില് ഒരു പകുതിയെ അതിതി ഒരുവരുക്കാപിനുമെ കൊടുത്തു ഉണ്ണാ വേൺടുമെ എൻകിരുതു ക്ഷേവബന്നെന്നി. ‘താനത്തിൽ ചിരന്തതു അന്നതാനമ്’ എൻപതു ക്ഷേവരക്കണിൻ നിലൈപ്പാടു. തിനമുമ്പു ഒരുവരുക്കു ഉണ്ണവാൻിക്കാതു ഉണ്ണപതു പാവമെ എൻ്റു കരുതപ്പെട്ടുകിരുതു. ഇല്ലവരുത്താർ, ചമൈയല് ചെയ്തപിന് ധാരാവതു ഉണ്ണവു ഉണ്ണാ വരുവാർക്കണാ എൻ്റു എതിർപ്പാർത്തു വീട്ടു വായിവില് നിർക്കിൻറ വള്ളുകകമെ, മുൻനാർക്ക കാലങ്ങ കണില് ഇരുന്തതു. വിരുന്തോമ്പല് ക്ഷേവപ്പ പന്നപാടാക മലർന്തതു.

വീടുക്കണില്, അതിതി, വയോതിപരകൾ, കുമ്ഹന്തൈകൾ എൻപോരുക്കു മുതലില് ഉണ്ണവു കൊടുത്തുചെ ചാപ്പിടിചെയ്ത പിൻനാർതാൻ, കണവൻ, മണൈവി ആകിയോർ ചാപ്പിടുവെന്നു ക്ഷേവ വള്ളുകകമെ. എത്തക്കൈയു ഉണ്ണവാണാലുമെ മുതലില് ഇരൈവഞ്ഞുക്കു അർപ്പണിത്തു, ഉണ്ണവെക്കു കിടൈക്കക്കു ചെയ്തമൈക്കാക ഇരൈവഞ്ഞുക്കു നന്നി കൂറിവിട്ടുതു താൻ ഉണ്ണനുതല് ക്ഷേവമരപു. ഇരൈവഞ്ഞുക്കു അർപ്പണമെ ചെയ്ത ഉണ്ണവു അമിരതമാകിന്നെന്നു; അവവാരു അർപ്പണിക്കാതു ഉണ്ണവു നുഞ്ചാകി വിടുകിന്നെന്നു.

വിരതമെ അനുട്ടിപ്പവർകൾ കാകത്തിന്കു മുതലില് ചോറു വൈത്തു, കാകമെ ചാപ്പിടുമെ വരെ കാത്തിരുന്തു, അതു ഉണ്ടപിന്, താമെ ചാപ്പിടുമെ വള്ളുകകമെ ഇരുന്തു വരുകിരുതു. പുരട്ടാതിചെ ചനിക്കിളുമെ വിരതമെ പിടിപ്പവർകൾ കാകത്തിന്കുകു ചോറു വൈത്തു ഉണ്ണനുമെ വള്ളുകക്കൈതെ ഇന്റരൈവരെ കടൈപ്പിടിത്തു വരുകിരാർകൾ. ഇവെയെല്ലാമെ എതൈക്കു കാട്ടുകിരുതു? ‘പകുതുണ്ടു പല്ലുധിരുമ്പുമു’ വള്ളുകകമെ ക്ഷേവമൈക്കണിടൈയേ നെന്തുംകാലമാക ഇരുന്തു വരുതലൈക്കു കാട്ടുകിരുതു. ആണാലു, ഇൻറു നിലൈമെ മാറി വരുകിന്നെന്നു. നവിന്തോർ, ഊണമുന്ന്റോർ, ഏழൈകൾ, പകിത്തു വരുവോർ, ആതരവർമ്മോർ ആകിയോരുക്കു അൻണമെ, വസ്തിരമു, ആടൈ എൻപവർഖരു ഉപകരിത്തു ആതരവു അണിക്കു വേൺടിയതു, ക്ഷേവസമയകു കടമൈധാകുമു. ക്ഷേവസമയമെ ശ്രൂകപ്പ പണിക്കണായുമെ ചമയപ്പ പണിക്കണാകവേ കൊണ്ണഞ്ചിന്നെന്നു; എൻപതെ നാമു കരുത്തിന്റെ കൊണ്ണഞ്ഞു

அவசியம். இத்தகைய தான்தர்மங்களைச் சைவமக்கள் செய்யாமல் விடுவதாலேயே, சைவசமயத்தில் சமூக சேவைக்கு இடமளிக்கவில்லை என்று வீணான குற்றஞ் சமத்தப்படுகிறது. உண்மையில், சைவசமயத்தில்தான் சமூகப் பணிகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தானம் செய்தல், தருமஞ் செய்தல், அறஞ் செய்தல் என்பன சைவசமயத்தில் பெரிதும் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. சைவ நாயன்மார்களின் வரலாறு சமூகத் தொண்டின் வரலாறாகவே உள்ளது. 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்படே' என்கிறார் நாவுக்கரசர். பிடியரிசி பெற்றும், கஞ்சித் தொட்டித் தருமம் செய்தும் சமூக சேவைக்கு வழிகாட்டியிருக்கிறார், நாவலர் பெருமான்.

அன்னதான மடங்களில்லாத கோயில்களே இல்லை. அன்ன சத்திரங்கள் இல்லாத ஊர்களே இல்லை. இவையெல்லாம் சைவப் பண்பாட்டின் அங்கங்கள். ஆனால் தற்காலத்தில் நிலைமைகள் மாறிவிட்டன. சைவப் பண்பாட்டினைப் போற்றாமல் விட்டதனால்தான், இத்துணை கீரழிவும், சைவத்தில் சமூக சேவைக்கு இடமில்லை என்ற குற்றச்சாட்டும், நம்மை வந்து அடைந்துள்ளன.

பசி எல்லோருக்கும் பொதுவானது; தாகழும் அப்படியே. மானத்தைக் காப்பதற்கு உடை தேவைப்படுகிறது. இத்தேவைகள் எல்லோருக்கும் பொது வானவையே. இருப்பவர்கள், இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுத்து, அவர்களின் இவ்அத்தியாவசியத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய உதவுதல், ஒவ்வொரு வரினதும் கடமையாகும். உண்மையில் இதுதான் சமயத் தொண்டு.

என்னதான் இறைவழிபாடு செய்தாலும்; பூசை கிரியைகள் புரிந்தாலும்; புனித யாத்திரைகளை மேற்கொண்டாலும்; புண்ணிய தீர்த்தங்கள் ஆடி வந்தாலும் தான் தருமங்கள் செய்யாவிட்டால். அவற்றால் ஒரு பயனும் கிடைக்கப் போவதில்லை. மக்கள் சேவையே மகேஸ்வரன் சேவை என்பதைக் கருத்தில் கொள்வோம். அதுவே சைவத்தின் நிலைப்பாடும் ஆகும்.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

## அறஞ்செய விரும்பு

'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே', என்னும் ஓர் அருமையான மகுட வாசகத்தை அப்பரடிகள் நமக்கு ஈய்ந்துள்ளார். கொடைகள் எல்லாவற்றிலும் மேலான கொடையாக அது விளங்கி வருகிறது. 'பணி புரி பலனை எதிர் பாராதே' என்பது பகவத் கீதை தரும் மகத்தான கருத்துப் புதையல். ஏதா வதைக் கைம்மாறாக எதிர்பார்த்துக் கருமாற்றுகின்ற இக்காலத்தில், இம் மகுட வாசகங்கள் பெரும்பாலான மக்களிடையே எடுபடுவதில்லை. ஆனாலும், மக்களால் அவ்வாசகங்கள் இன்னமும் மறக்கப்படவில்லை என்பது மட்டும் உண்மை. ஏனென்றால், மேடைப் பேச்கக்களிலும், உரையாடல்களிலும் அவை தாராளமாகக் கையாளப்பட்டு வருகின்றன. இம்மகுட வாசகங்கள் போதனையில் உண்டு; சாதனையில் இல்லை. அதுவே இன்றைய வேதனைகளுக்கெல்லாம் காரணமாகும்.

'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே'; 'பணிபுரி, பலனை எதிர்பாராதே'. இன்றைய நிலைமையைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். பெரும்பாலானோர், தக்க பலனை எதிர்பார்த்தே பணி செய்கிறார்கள். இதனிலும் வேடிக்கை என்னவென்றால், பெரும்பாலானோர், பலனைக் கைகளில் பெற்றுக்கொண்டதை உறுதி செய்த பின்னரே பணி செய்யத் தொடங்குகிறார்கள். கைலஞ்சம், கைக்கூலி என்பன இந்த வகையிலேயே தான் இன்று பெருகிக் காணப்படுகின்றன. கைலஞ்சம் பெறுதல் என்பது சட்டப்படி குற்றம்; பெறுதல் மட்டு மன்று, கொடுத்தலும் குற்றமாகும். கைவசமய சாத்திரங்களின்படியும் கைலஞ்சம் பெறுதலும், கொடுத்தலும் தெய்வ தண்டனைக்குரிய பெருங்குற்றங்களாகும். சட்டத்திற்குத் தப்பினாலும், தெய்வ தண்டனைக்கு ஒரு போதும் தப்பிவிட முடியாது. அனுபவித்துத் தான் ஆக வேண்டும். இதனை இன்று, பலர் உணராமல் இருக்கிறார்கள் என்பதுதான் புரியாத புதிராக உள்ளது. இறைநீதி என்றுமே பொய்த்ததில்லை. செயலுக்கேற்ற விளைவை இறைநீதி வழங்கிக் கொண்டே இருக்கிறது.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் விதிக்கப்பட்ட கடமைகள் இருக்கின்றன. அவற்றை மறக்காமல் செய்து வர வேண்டும். கடமைகளைச் சரியாக நிறைவேற்றாமல் விடுதல் பாவகாரியமாகும். ஒவ்வொருத்தரும் தன்தன்

கடமைகளை முட்டின்றி முடித்தல் தான், 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' என்பதன் உள்ளடக்கம், ஆகும்.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன நான்கு புருஷார்த்தங்கள் அல்லது வாழ்க்கைப் பயன்கள் ஆக நம் முன்னோர் வகுத்துள்ளனர். இவற்றை நீதி நெறியில் நின்று பெற்றுக்கொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும்.

அறம் என்பது ஈதல், பிறருக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளுள், அறம் செய்தல் தலையாய கடனாகும். அதனாலேயே 'அறஞ் செய விரும்பு' என்கிறார், ஒள்ளைவுப் பிராட்டியார். 'பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுளெல்லாந் தலை' என்கிறது தமிழ்மறை. அறம் செய்தலாவது நம்மிடம் இருப்பதைப் பலருடனும் பகிர்ந்து கொள்வது ஆகும். பொருள், பணம், பண்டம், உணவு என்பனவற்றை மட்டுமல்ல, அன்பையும் பண்பு களையும் கூடப் பகிர்ந்து கொள்வது அறமாகும். நம்மிடம் உள்ள அறிவைப் பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்ளலும் அறமாகும்.

அன்னதானம், வித்தியாதானம், பூமிதானம், கோதானம் எனத் தானங்கள் பலவகை.

பசித்து வருபவர்களின் பசியை ஆற்றுவது மிகச் சிறந்த அறம். பசி இருவகை; ஒன்று வயிற்றுப் பசி; மற்றையது அறிவுப் பசி. உண்வை வழங்கி வயிற்றுப் பசியை நீக்கலாம்; கல்வியை வழங்கி அறிவுப் பசியை அகற்றலாம். இந்த இரண்டு தானங்களையும், உள்ளவர்கள் இல்லாதவர்களுக்கு இல்லை யென்னாது வழங்க வேண்டும். கைமாறாக எதையும் எதிர்பார்க்கக் கூடாது.

எல்லோரும் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் எனச் சில குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன.

'தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான் என்றாங்கு  
ஐம்புலத்து ஆறு ஓம்பல் தலை'

என்கிறார் வள்ளுவர் பெருமான்.

தென்புலத்தார் என்பவர்கள் பிதிர்கள், அதாவது இறந்த ஆத்மாக்கள். மற்றும் தெய்வங்கள், விருந்தினர்கள், சுற்றத்தவர்கள், தான் ஆகிய ஐந்து தரப்பினருக்கும் செய்ய வேண்டிய கடமைகளிலிருந்து தவறக் கூடாது. மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம், அரசன் ஆகியோருக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளையும் ஒழுங்காகச் செய்தல் அவசியமாகும். இக்கடமைகளைச் செவ்வையாகச் செய்து வந்தால் வாழ்வில் தாழ்வு ஏற்படாது.

அறம் செய்வதற்கு, முதற் கண், அதற்கான விருப்பம் தேவை. விரும்பு வது மனம். மனம் விரும்பினாலேயே அறம் செய்ய முடியும். அதனாலேயே

ஓளவையாரும் “அறம் செய்” என்று கூறாமல், “அறஞ் செய விரும்பு” என்று கூறியுள்ளார்.

மனிதனின் இயற்கை பிறருக்கு இதம் செய்து, இதமாக வாழ் வதேயாகும். மன+ இதன், மனிதன். அதாவது எவ்வளையாருவன், தன் மனத்தை இதமாக வைத்துக் கொள்கிறானோ அவன் தான் மனிதன் என்ற பொருளில் இச்சொல் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்கிறார். வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள். மனம் உள்ளவன் மனிதன். அந்த வகையில் மனம், மொழி, செயல், மூன்றி லும் இதம், இனிமை, இன்பம் தோன்ற வாழும் இயல்பினன், மனிதன். மனத்தை இதமாக வைத்திருப்பது அறம் ஆகும். ஒழுக்கம், கடமை, ஈகை என்னும் மூன்று அங்கங்களையும் கொண்டது அறம். அறிநெறி மனித வாழ்க்கையை இதப்படுத்துகிறது, நெறிப்படுத்துகிறது, பக்குவப்படுத்துகிறது.

நல்ல அறவழியில் பொருள் ஈட்டி, தன்னையும் பேணிப் பிறருக்கும் உதவி செய்து வாழ்வதே அறவாழ்வு ஆகும். தெய்வ வழிபாடு, தெய்வத் தொண்டு செய்தல், சமூகத் தொண்டுகள் புரிதல், நலிந்தோர், ஊனமூற் றோருக்கு உதவுதல் என்பவற்றில் உழைத்த பண்ததில் ஒரு பகுதியைச் செலவு செய்தல் அறமாகும். சமயவாழ்வு என்பது அறவாழ்வு, தரும வாழ்வு, நீதி வாழ்வு, அன்பு வாழ்வு என்பதை உணர்வோமாக.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## உலகமயமாதல் எதிர் ஆண்மீகமயமாதல்

அமைதி யோடு வாழ்வதற்குரிய நடைமுறை வாழ்வியல் ஆசார ஒழுக் கங்கள்:

இன்பம், மகிழ்ச்சியுடன் அமைதியான வாழ்வை வாழவே, எல்லா மனிதர்களும் விரும்புகின்றனர். ஆனால் இன்று மனிதனின் வாழ்க்கையில், அவன் மிகவும் விரும்புகின்ற அமைதி, மகிழ்ச்சி, இன்பம், சாந்தி, சமாதானம் என்பன நிறைந்திருக்கின்றனவா, என்ற விளாவுக்குரிய விடை, உள்ளங்கை நெல்லிக்கணி போல, யாவர்க்குமே தெரியும்.

மனிதர்கள் இன்று வாழுகின்ற முறையானது, வாழ்வின் நோக்கத்திற்கு முரண்பட்டு, எதிர்மறையாகவே அமைந்து காணப்படுகிறது. வாழ்க்கை முறை, வாழ்க்கை ஒழுக்கங்கள், வாழ்க்கை நோக்கங்கள் என்பன திசைமாறி, எதிர்மறையாகக், கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் என்னும் நிலைப் பாட்டினை ஏற்றுச் சென்று கொண்டிருக்கும் போது, இயற்கையாகக் கிடைக்க வேண்டிய இன்பம், மகிழ்ச்சி, அமைதி, நிம்மதி யாவும் தடுக்கப்பட்டும் மறுக்கப்பட்டும் விடுகின்றன.

சைவனெந்தி, மனித வாழ்க்கையின் நோக்கங்களாக, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பவற்றை அடைதல் என வகுத்துத் தந்துள்ளது. தற்காலத்தில், உலகமயமாதல் முதன்மை பெற்றும், ஆண்மீகமயமாதல் பின்னடைவு பெற்றும் வருவது கண்கூடு. உலகமயமாதல் பொருளை முதலாக வைத்துப் போற்றுகின்றது. பொருள் உணர்வுக்கு அதி முக்கியத்துவம் வழங்குகின்றது; உலகியல் சார்ந்தது; உலக பந்த பாசங்களுக்குள் கட்டுண்டுள்ளது. முற்போக கானது, புதுமை நிறைந்தது என்னும் புகழ்ச்சியையுடையது. பொருள் மூலம் உலக இன்பங்களை அடையலாம் என்ற வாதத்தை முன்வைக்கிறது. பொருள் இலார்க்கு இவ்வுலகமில்லை; அவர்கள் வாழ்ந்தும் வாழாதவர்களே என்ற நிலைப்பாட்டினை உடையது. பொருள் முக்கியமேயன்றி அதனை அடையும் வழி, பயன்படுத்தும் முறை எப்படியும் இருக்கலாம். வழி அறம் சார்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் அத்துணை சிரத்தை இல்லை. நீதி, சத்தியம், அகிம்சை என்பனவற்றிற்கு இடமில்லை. பிறரை அழுவைத்தாயினும், துன்புறுத்தியாயினும், வன்முறையைப் பிரயோகித் தாயினும் பொருள் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற சித்தாந்தத்தில் எழுந்ததே உலகமயமாதல்.

செயல், விளைவு என்பன பற்றி அக்கறைப்படுவதே இல்லை. இன்பம் கிடைத்தாலும், அது நிலைத்து நீடிப்பதில்லை. நீர்க்குமிழி போன்று, தோன்றி மறையும் தன்மையது ஆகவே காணப்படும். சுயநலத்தை வளர்க்கும் 'நான்' எனும் தற்பற்றையும் 'எனது' எனும் பொருட்பற்றையும் மனிதரில் வீறு கொண்டு எழுச்சி பெறச் செய்யும் உலகமயமாதலுடன் உறவு பேணியும், சார்ந்தும், பந்தப்பட்டும் வாழும் வரை; அதன் நிலையாமையை உணர்ந்து, அதனிடமிருந்து விடுதலை பெறும் வரை, மனித குலம் அமைதி, சாந்தி, சமாதானம் என்பவற்றை அடைய முடியாது. பொருளின்மீது மிக்க வேட்கை கொண்டவர்களுக்கு அமைதி கிடைப்பது அரிதினும் அரிது எனச் சைவ நூல்கள் கூறுகின்றன. அனுபவமும் அவ்வாறே அமைகின்றது:

வாழ்க்கையில் அமைதி காண்பதற்கு, ஆன்மீக மயமாதல் இன்றியமையாத வழிமுறை யாகும் என்பது சைவசமய தத்துவங்களின் நிலைப்பாடு ஆகும். ஆன்மீகம் சார்ந்து, அதன் உயர்ச்சியை அறிந்து, அதன்மீது அன்படையராய் ஒழுகுதல், அமைதிபெற ஏதுவாகின்றது. ஆன்மீகத்தை வாழ்க்கை நெறியாகவும், வாழும் முறையாகவும் ஏற்று வாழ்தல், ஆன்மீகமயமாதல் மூலம் கிடைக்கப் பெறுகின்றது.

அத்துவிதம் தலைப்பட வேண்டுமென்பது, சமய சாத்திர நூல்களின் முடிந்த முடிபு. ஆன்மீகமயமாதல் செயன்முறை, அத்துவித ஞானம் தலைப்படுதலுக்கு வழி செய்கிறது.

'அத்துவிதம் இரண்டற்ற இரு பொருட் கூட்டரவு' என்கிறார் பண்டித மணி சி. கணபதிப்பிள்ளை.

தாள், தலை என்னும் இரு வேறு சொற்கள் புணர்ந்து தாடலை என்ற ஒரு சொல்லாக இருக்கின்றது.

'ஒன்றாகாமல் இரண்டாகாமல் ஒன்றும் இரண்டும் இன்றாகாமல் இருப்பதொரு நிலை', அத்துவிதம் என்கின்றது இருபா இருப்:து.

சைவ சித்தாந்தம், பதி, பசு, பாசம் (இறை, உயிர், தளை) என்னும் மூப்பொருள்களின் உண்மை பற்றிக் கூறுகின்றது. இம்மூப்பொருளும் அனாதியாய் உள்ளவை.

பதி பசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில்  
பதியினைப் போற் பசு பாசம் அனாதி  
பதியினைச் சென்றனு காப்பசு பாசம்  
பதியனுகிற் பசு பாசம் நிலாவே

- திருமந்திரம் (115)

உயிர், பதியினைச் சாராது விட்டால், பாசம் என்கின்ற மும்மலங்களுடன் சார்ந்தே இருக்கும். உயிருக்கு அறியும் ஆற்றல் உளதாயினும், அறிவித்த வழியே அறிய வல்லது. அறிவிக்காமல் அறிய மாட்டாதது. உயிர், ஆனவ

மலத்தோடு, செம்பிற் களிம்பு போல அத்துவிதப்பட்டிருக்கும் கேவல நிலையில், ஒன்றையும் அறியாது சடமாகவே கிடக்கும். அதற்குக் கருவி கரணங்களோடு (பொறி, புலன்கள்) கூடிய உடம்பு கிடைக்கும்போது, அதன் உதவியால் அறிவைப் பெறுகின்றது. (அறிவிக்க அறிகின்றது). பளிங்கு போலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாவது உபிரின் சிறப்பியல்பு. அது அச்தாகிய உலகைச் சாரும்போது (உலகமயமாதல்) அச்தாகியும்; சத்தாகிய சிவத்தைச் சாரும்போது (ஆன்மீக மயமாதல்) சத்தாகியும் நிற்கும். உயிர் சதசத்து எனப்படும்.

பச - உயிர்; பதி - சிவம், உயிர்க்குயிர் ஆக உள்ளது. பதி அனாதி யிலிருந்தே பசவோடு அத்துவிதப்பட்டிருக்கிறது. பதி அத்துவிதப்பட்டிருப்பது போலப் பசவும் பதியோடு அத்துவிதப்பட வேண்டியது; ஆயினும் பச அத்துவிதப் படுகின்றில்லது; காரணம் என்னவென்று தாடுமானவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“ஆணவத்தோடத்துவித மானபடி மெய்ஞ் ஞானத் தாணுவினோடத்துவித மாகுநா வளந்நாலோ”

ஆணவம் அறியாமை இருள். அது பச, பதியைச் சாராவிடாது தடுக்கின்றது. ஆணவத்துடன் கூட்டுச் சேர்ந்த ஆன்மா, அறு குணவயப்பட்டு (பேராசை, சினம், கடும்பற்று, முறையற்ற பால் கவர்ச்சி, உயர்வு - தாழ்வு மனப்பான்மை, வஞ்சம்) அல்லப்படுகிறது; அமைதியின்றித் தவிக்கிறது. உலகமயமாதலால் ஆன்மா பெற்றுக்கொள்ளும் பயன் அமைதியின்மையே. மாறாக, ஆன்மா, பதியினைச் சார்ந்து (ஆன்மீகமயமாதல்) ஆறு குணங்களைச் சீரமைக்குமாயின், நிறைமனம், சகிப்புத் தன்மை, ஈகை, கற்பு, சமநோக்கு, மன்னிப்பு என்பன துளிர்க்கும்; கூடவே அமைதி, மகிழ்ச்சி, நிறைவு என்பன கிடைக்கப் பெறும். மனிதன் மாசு அகன்று ஆனந்தம், அமைதி பெறுவதற்கே மனிதப் பிறவி தாப்பட்டது.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## ஆண்மீகம் சார் கல்வி

எத்தனையோ வகைச் செல்வங்களுள் தலை சிறந்த செல்வமாகப் போற்றப் படுவது பிள்ளைக் கெஸ்வம். பிள்ளைகளைப் பெற்று, வளர்த்து, நல்நிலைக்கு வைத்தல் அறமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. நல்நிலையைப் பிள்ளைகள் எப்துவதற்கு உறுதுணையாக விளங்குவது கல்வியாகும். அதனாலேயே, 'கற்க மறுப்பவன் வாழ மறுக்கிறான்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்த வகையில், ஒரு பெரும் உண்மையை நீங்கள் எல்லோரும் அறிந்திருக்க வேண்டும். உங்கள் பிள்ளைகளின் எதிர்காலச் சுபீட்சமும் வாழ்க்கை வளமும் அவர்கள் பெறுகின்ற கல்வியிலேயே தங்கியுள்ளது என்பதே அந்த மாபெரும் உண்மையாகும். கல்வி என்று இங்கு குறிப்பிடும் போது கல்வியின் தரம் அதனுள் தொக்கி நிற்கிறது என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

‘கற்கை நன்றே, கற்கை நன்றே; பிச்சை புகினும்  
கற்கை நன்றே’

என்று கூறுவது எமது மரபு ஆகிவிட்டது.

எதிர்காலத் தொழில்வாய்ப்பு, திருமணம், வாழ்க்கை நலம், சமுதாய அந்தஸ்து, புகழ், பெருமை என்பவற்றுடன் உடல், உளச் சுகவாழ்வு ஆகிய அளைத்தும் ஒருவர்க்கு அவர் பெற்ற கல்வியினாலேயே மிக ஆழமாக நிச்சயிக்கப்படுகின்றன. இதனை எவரும் மறுப்பதற்கில்லை. ஒவ்வொரு பெற்றோரும், தாம் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியை வழங்குதல், கடமையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். பிள்ளைகள் கல்வியைப் பெறுதல், அவர்களின் உரிமையைப் பெற்ற ஒவ்வொரு தந்தையும் தாயும் இதனை உணர்ந் திருத்தல் அவசியமாகும்.

பிள்ளைகளைப் பெற்றுவிட்டால் மாத்திரம் போதாது. அவர்களைப் பேணி, வளர்ப்பதும், சிறந்த தரமான கல்வியை அவர்கள் பெறுவதற்கு உதவுவதும் பெற்றோரின் பொறுப்பும் கடமையுமாகும். இதனைப் பெற்றோர் உணரவில்லையென்றால், பிள்ளைகளின் கல்வி பெறும் உரிமையைப்

பெற்றோர் மதிக்கவில்லை என்பதுதான் அதன் பொருள். அது அறத்திற்கு முரண்பட்ட செயலுமாகும்.

தற்காலத்தில் கல்வி ஏன்? என்று கேட்டால் நல்ல வருவாயும், அந்தஸ்தும் தரும் தொழில் ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக என்று எவரும் உடனே கூறிவிடுவர். அப்படிக் கூறுவதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் நல்ல வருவாய் தரும் தொழிலை அடைதல் மட்டுந்தான் கல்வி கற்பதன் குறிக் கோளாக இருக்கக் கூடாது. கல்வி மனிதனை மனிதனாக உருவாக்க வேண்டும். உயர்தினையிலேயே என்றென்றும், மனிதர் இடம்பெற்றிருத்தலுக்கும் நிலைப்பதற்குமேற்ற பரிபூரணமான கல்வியாக அமைய வேண்டும். மனித விழுமியங்களையும் மானுடப் பண்புகளையும் அறிவித்து, வாழ்க்கையிலும் அவற்றை மேற்கொள்வதற்கு மனிதருக்குக் கல்வி உறுதுணையாக வேண்டும். எனவே கல்வியின் குறிக்கோள், சமூக - பொருளாதார விருத்தியை ஏற்படுத்துவது மாத்திரமல்ல, மனித ஆக்க விருத்தியையும் நோக்கியதாகும் என்பதைக் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

மனித ஆக்க விருத்தி என்பது மனிதப் பண்புகளின் விருத்தி, மானுடத்தின் விருத்தி, மனித ஒழுக்கத்தின் விருத்தி, மனித விழுமியங்களின் விருத்தி, என்று விரியும். மனிதருக்கு இவற்றை வழங்காத கல்வி, உண்மைக் கல்வி ஆகாது. கல்வியில் ஆன்மீகமும் உலகியலும் சங்கமிக்க வேண்டியது அவசியம். கல்வியெனும் நாண்யத்தின் இரு பக்கங்களாக அவற்றைக் கொள்ள வேண்டும். பரிபூரணமான வாழ்க்கையொன்றினைக் கட்டியெழுப்பு வதற்கு, ஆன்மீகமும் உலகியலும் சரிசமமாக இணைந்த முழுமையான கல்வியே தேவைப்படுகிறது.

உலகியல் சார்ந்த கல்வி, மனிதரின் பண்பட்ட வாழ்விற்குப் பழுது ஏற்படுத்திவிடும். ஆன்மீகம் அதாவது மனிதப் பண்புகள் சார்ந்த கல்வியும் அதனுடன் சேர்ந்து இருக்குமாயின் மனித வாழ்வு, பழுதுபட்டு விடாமல் பாதுகாக்கப்பட்டு விடும்.

இன்று சுகல துறைகளிலும் ஊழல்கள் ஊடுருவியிருப்பதாகக் குறை சொல்லப்படுகிறது. கல்வி கற்றவர்களும் கூட ஊழல்கள், குற்றங்களில் சம்பந்தப்படுகிறார்கள். காரணம் என்ன? அவர்கள் கற்ற உலகியல் சார்ந்த கல்வி, பொருள் சேர்ப்பது எப்படி? பதவி பெறுவது எப்படி? புகழ் சேர்ப்பது எப்படி என்று கற்றுக் கொடுக்கிறதே தவிர, பொருளைச் சேர்ப்பதற்கும் புகழை ஈட்டுவதற்கும் ஏற்ற நேரமையான, நிதானமான, கண்ணியமான, நீதியான வழி பற்றிக் கற்றுக் கொடுப்பதில்லை. அதனாலேயே சமுதாயத்தில் இன்று சீர்கேடுகளும், சீர்விவுகளும், ஊழல்களும், வன்முறைகளும் பல்கிப் பெருகிக் காணப்படுகின்றன. நிலைமையைச் சீராக்கஞ் செய்வதற்கு இன்று

தேவைப்படுவது விழுமியங்கள், ஆன்மீக ஒழுக்கம் சார் கல்வியே என்பதை உணர்ந்து கொள்வோமாக.

பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்குக், கல்வியின் மூலமே தீர்வு காண முடியும் என்னும் சிந்தனை ஆன்மீகக் கல்வி அறிஞர்கள் மத்தியில் தற்போது வலுவடைந்து வருகின்றது. இங்கு அவர்கள் குறிப்பிடும் கல்வி, விழுமியம் சார் கல்வியையேயாகும். கல்வியின் குறிக்கோள், நம் முன்னோர்கள் வாழ்ந்து பார்த்துக் கண்டறிந்த உண்மைகளை, வாழ் வாங்கு வாழும் நெறிமுறைகளை, நல்ல அனுபவங்களை, மனித விழுமியங்களை மாணவர்க்கு எடுத்துக் கூறி, அவற்றை நடைமுறை வாழ்க்கையில் பிண்பற்றி வாழ்வில் நல்ல உத்தமமான மனிதர்களாக மேலும் அம்மாணவர்கள் முன்னேற ஊக்குவிப்பது ஆகும். விழுமியக்கல்வி, ஆன்மீகக் கல்வி, அறவியல் கல்வி என்பன மாணவரின் உடல், உள்ளம், ஆன்மா என்பன பற்றிய தெளிவான அறிவை மாணவர் களுக்கு வழங்குகின்றன. இன்றைய பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளுக்கும் தீர்வு காண உதவுவது இத்தகைய ஆன்மீகம் சார், மனிதப் பண்பு சார், விழுமியம் சார் கல்வியேயாகும். மனிதனை உண்மையான மனிதனாக உருவாக்கும் அக்கல்வி முறையே இன்றைய தேவையாக உள்ளது.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

## கற்றாங் கொழுகு

சமயத்தைக் கற்றறிந்து கொண்டால் மட்டும் போதாது; கற்றபடி ஒழுகவும் வேண்டும். 'கற்றாங் கொழுகு' என்பது இதனைக் குறிக்கும் மருடவாசகம். சமய வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் என்கிறார்கள். அப்படியென்றால் என்ன? துறவியாக வேண்டுமா? சந்தியாசம் பூண வேண்டுமா? காட்டுக்குப் போக வேண்டுமா? என்று பலர் நினைக்கிறார்கள்; இன்னுஞ் சிலர் கேட்டும் விடுகிறார்கள். சமூகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டும், தொழில்கள் செய்து கொண்டும், குடும்பத்தை நடத்திக்கொண்டும், அதேவேளை சமய வாழ்வு வாழவும் வேண்டும் என்றால், அது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? நேர அவகா சத்திற்கு எங்கே போவது? ஓய்வு ஒழிசல் இல்லாமல், உண்ணவும் உறங்கவும் கூட நேரமில்லாமல், என்னென்னவோ கருமங்களை ஓடிஓடி ஆற்றிக் கொண்டிருக்கும் மனிதர்கள், சமய வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் என்னும் போது மலைக்கிறார்கள்; அது வேறு சுமையா, எனக் கேட்டுச் சலிக்கிறார்கள். இதுவே மனிதர்களின் இன்றைய நிலை. இவர்கள் பரிதாபத்துக் குரியவர்கள்.

பாடசாலைகளில் மாணவர்களுக்குப் பலவேறு பாடங்கள் கற்பிக்கப் படுகின்றன. ஒவ்வொரு பாடத்தையும் கற்பிப்பதற்கெனப் பாட வேளைகள் ஒதுக்கப்பட்டு நேரகுசி தயாரிக்கப்படுகிறது. குறித்த பாடத்தை அதற்குரிய பாடவேளைகளில் கற்பிக்கிறார்கள். மேலதிக பாடம் இருப்பின், அதனைக் கற்பிக்க, நேரகுசியில் இடமளிக்கப்படவில்லை என்று கூறிக் கற்பிக்க மறுத்துவிடுகிறார்கள். இந்த மாதிரியான ஒரு நிலைமைதான் மனிதர்களுக்கும் ஏற்பட்டுள்ளது போலத் தோன்றுகிறது.

வாழ்க்கை என்னும் பள்ளிக்கூடத்தில், தயாரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நேரகுசியில், சமய வாழ்க்கைக்கு நேரம் ஒதுக்கப்படவில்லை; அதனால் சமய வாழ்க்கையை வாழக் கால நேரம் இல்லை என்பது போல இருக்கிறது, இன்றைய மனிதர்களின் நிலைப்பாடு.

சமய வாழ்க்கை வேறு, சமூக மற்றும் உலகியல் சார்ந்த வாழ்க்கை வேறு என்று இம் மனிதர்கள் கருதுகிறார்கள். அதுவே இந்தக் குழப்பத்திற்குக் காரணமாகும்.

உண்மையில் நாம் வாழ்க்கையை நடத்தும் போதே, சமயத்தையும் அதனுடன் இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். 'நின்றும், இருந்தும், நடந்தும், கிடந்தும் என்றும் அவன் தாள்நினை' என்கிறார் ஓர் அருளாளர். கடவுளை நினைப்பதற்கு என்று ஒரு நேரம் தேவையில்லை. நாம் எமது அன்றாடக் கடமைகளையும் கருமங்களையும் ஆற்றும்போதே கடவுளையும் நினைந்து கொள்ளலாம். கடவுளைச் சிந்தையிலிருத்தி, ஆற்றும் கருமங்கள் நல்லனவாக அமையும். கருமங்கள் நல்லனவாய் அமைவதாலும், வழி செம்மையாய் இருப்பதாலும், காரியங்கள் சித்தி பெறுகின்றன. கடவுளை விசாரித்துச், செய்யும் காரியங்கள், நல்லனவாகவே அமைகின்றன. இங்கு சமயம் வாழ்க்கை யோடு கலக்கின்றது. வாழ்க்கையோடு கலக்காத சமயமோ, சமயத்தோடு கலக்காத வாழ்க்கையோ பயனுள்ளதாக விளங்க முடியாது.

அளவாகப் பேசுங்கள்; இன்சொல் பகருங்கள்; அன்பைப் பெருக் குங்கள்; பிறர்மீது கரிசனை கொள்ளுங்கள்; பகிர்ந்து உண்ணுங்கள்; நவிந்தோர் ஊனமுற்றோர், ஏழைகள் ஆகியோருக்கு உதவுங்கள்; சாந்தம், அமைதி, அடக்கம் என்பவற்றைப் பேணுங்கள்; தாய், தந்தை, பெரியோர், மூத்தோர் ஆகியோரைக் கனம் பண்ணுங்கள், மரியாதை செய்யுங்கள்; கடமையுனர் வோடு உங்கள் தொழில்களை ஆற்றுங்கள்; செய்யுந் தொழிலே தெய்வம் என்று கொள்ளுங்கள்; வசதிப்பட்ட வேளைகளில் ஆலயம் சென்று இறை வனை வழிபாடு செய்யுங்கள்; தொண்டுகள் புரியுங்கள். இதுதான் சமய வாழ்வு. அன்றாடம் வாழ்க்கையோடு இணைத்துக் கொள்ளுங்கள். தீயவற்றை விலக்கி, நல்லவற்றை ஏற்று வாழும் வாழ்வு, சமய வாழ்வாகும்.

**"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்"**

## பெற்றோர் கவனத்திற்கு

செல்வங்களில் தலையாய செல்வம், மக்கட் செல்வம், நன்மக்கட் செல்வமாக அமைவது, அவர்களைப் பெற்று, வளர்க்கும் தாய், தந்தையிலேயே பெரிதும் தங்கியுள்ளது. ஒரு பிள்ளை, நல்ல பிள்ளையாக விளங்குவதும், கெட்ட பிள்ளையாக மாறுவதும், அன்னை, தந்தை ஆகியோர் அப்பிள்ளையை வளர்க்கின்ற முறையைப் பொறுத்துள்ளது. இக்கருத்துக்கள், தற்கால விஞ்ஞான முறையில் நடத்தப்பட்ட ஆய்வுகள் மூலம் நிருபிக்கப் பட்டுள்ளனமை, குறிப்பிடத்தக்கது.

‘பெறுமவற்றுள் யாமறிவது இல்லை அறிவறிந்த  
மக்கட்பேறு அல்ல பிற’

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி. அவரின் வாய்மொழிகள் அனைத்தும் வாய்மை மொழிகள் ஆகும்.

ஒருவர் தமது வாழ்நாளில் பெறத் தகுந்த பேறுகளில், கற்று அறிய வேண்டிய விழுமியங்களை அறியும் அதேவேளை, கற்றபடி ஒழுகும் நன்மக்களைப் பெறுவதைத் தவிர மேலான பேறு, வேறு எதுவும் இல்லை யாகும். இது வள்ளுவப் பெருந்தகை தந்த மதிப்பீடு ஆகும். இந்த உண்மை மதிப்பீடு எக்காலத்திற்கும் பொருந்துமாறு அமைதல் நோக்கற்பாலது.’

தற்காலத்துப் பெற்றோர்கள், தாங்கள் முற்றிலும் தகுதியடைய பெற்றோர்கள் தானா, என்பதை அறிந்து கொள்ள, இத்திருக்குறள் தரும் கருத்தினை உரைகல்லாகப் பயன்படுத்தி அதில் உரைத்துப் பார்க்கலாம்.

இன்னும் விளக்கமாக இதனை நோக்குவதானால், பிள்ளைகளைப் பெற்று, நன்முறையில் வளர்த்து, மனிதப் பண்புகள் நிறைந்த நிறை மனிதர் களாக்கிச் சமூகத்திற்கு வழங்கக்கூடிய தகைமையும் தகுதிப்பாடும் தமிழடம் உள்ளனவா என்பதைப் பெற்றோர் ஆகப் போகின்றவர்கள் முன் கூட்டியே நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியது பெருந்மை பயப்பதாக அமையும்.

இங்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டிய முக்கியமான கருத்து என்னவெனில், பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்ப்பதில் தம்முடைய வகிபங்கு, கடமைகள், பொறுப்புடைமை, சமூகத்திற்குப் பதில் கூறவேண்டிய கடப்பாடு என்பன யாவை என்பதை நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

‘தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர்  
எச்சத்தாற் காணப்படும்’

என்கிறார், வள்ளுவப் பெருந்தகை. இக்கருத்து வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டிருப்பினும், பிள்ளை வளர்ப்பு விடயத்திலும் நன்கு பொருந்துமாறு அமைகின்றது.

பிள்ளைகள், பெற்றோருக்குக் கிடைக்கும் புகழுக்கும், பழிச் சொல் ஹுக்கும் பொறுப்பேற்பவர்கள். பெற்றோர்கள், பிள்ளைகளைப் பெற்று, நன்கு பேணி வளர்த்து, அவர்களை நன்னடத்தை, நல்லெலாழுக்கம், நல்ல பண்பாடு நிறைந்தவர்களாக உருவாக்கி விட்டால், அவர்கள் 'தக்கார்' எனப்படுவர். அல்லாவிடில் அவர்கள் 'தகவிலர்' ஆகிவிடுகின்றனர். 'எச்சம்' என்பது இங்கு பிள்ளைகளைக் குறித்து நிற்கின்றது. அதாவது பெற்றோருக்குப் பின் எஞ்சி நிற்கும் பிள்ளைகளைச் சுட்டுகின்றது.

பெற்றோர்கள் போற்றுதலுக்குள்ளாவதும் தூற்றுதலுக்குள்ளாவதும் அவர்களின் பிள்ளைகளின் நடத்தை, ஒழுக்கம், வாழ்க்கை முறை என்பன வற்றைப் பொறுத்து அமைவதாக உள்ளன. அதனால்,

‘தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி அவையத்து  
முந்தி யிருப்பச் செயல்’

என்கிறார் வள்ளுவப் பெருமான்.

தந்தை தன் மகனுக்குச் செய்யக்கூடிய மிகச் சிறந்த நல்லுதவி, சான் ரோர்களைக் கொண்ட சபையில், தன் மகன் முந்தியிருக்கும்படியாகவும், எல்லோரினதும் மதிப்புக்கும் மரியாதைக்கும் உரியவனாகவும் விளங்கும் படியாக, அவனைக் கல்வி, அறிவு, ஆற்றல், ஒழுக்கம், நடத்தை, பண்பாடு, ஆன்மீகம் என்பவற்றில் மேம்படச் செய்தலாகும். அத்துடன் தம் மக்களின் அறிவு டைமை, பண்புடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, புகழுடைமை என்பன தமக்கு இன்பம் பயப்படைவிட, உலகில் வாழுகின்ற அனைத்து உயிர்களுக்கும் மிகுந்த இன்பம் பயப்பதாக அமைய, அவர்களை நெறிப்படுத்துதலும், தந்தை, தாயர் தம்மக்களுக்குச் செய்யும் பெரிய நல்லுதவியாகும்.

பிள்ளைகளை நல்லபடியாக வளர்த்து அவர்களைச் சான்றோர் ஆக்கி, உலகசேவைக்கு வழங்குவது என்பது பெற்றோர் ஆற்றும் சிறந்த அறம் ஆகும். அதைவிட்டு பிள்ளைகளை முறையாகப் பராமரிக்காது, அவர்களை அலையவிட்டு; நடத்தைப் பிறழ்வு, ஒழுக்கச் சீர்கேடு; பிறருக்குத் தீங்கு செய்தல், வன்செயல்கள் என்பவற்றில் ஈடுபட விடுதல், பெற்றோர் செய்யும் பாவச் செயல்கள் ஆகும். எனவே, பெற்றோர்கள் தமிழ்ல்லைகளை நல்வழிப் படுத்துவதில், கண்காணிப்பதில் கண்ணுங் கருத்துமாக இருத்தல் அவசியமாகும்.

தம்மை உருவாக்கி; கல்வி, கேள்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் என்பவற்றில் மேம்பாடுடையவராக்கிச், சமூகத்திற்கு வழங்கிய தாய்தந்தையருக்கு, அவர்களின் பிள்ளைகள் செய்யவேண்டிய நன்றி, தங்கள் தாய்தந்தையர் பிள்ளை

களைப் பெற்று, நன்மக்களாக வளர்த்து உலகிற்கு அளிக்க முற்றிலும் தகுதிப்பாடு உடையவர்கள்தான் என்று உலகத்தவர், புகழ்ந்து கூறும்படி நல்ல ஒழுக்க, பண்பாட்டு, சீல வாழ்க்கையை வாழ்ந்து, தமக்கும் பிறருக்கும் நன்மை பயக்கும்படியான உயர்ந்த விழுமிய வாழ்வை வாழ்ந்து காட்டுதல் ஆகும். பெற்றோரின் நற்புக்கழை நிலைநிறுத்துவது பிள்ளைகளின் கடமை யாகும்.

இன்றைய காலகட்டத்தில், பிள்ளைகளின் நாட்டங்களைத் தீயவழியில் இட்டுச் செல்லும், அழிவுச் சக்திகள், அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தபடி இருக்கின்றன. குறிப்பாகக் கட்டிலைமைப் பருவத்தினர் இத்தீய சக்திகளின் கோரப் பிடிக்குள் இலகுவாகச் சிக்கிக் கொள்ள நேரிடுகிறது. எனவேதான் பெற்றோர்கள் மிகவும் விழிப்பாக இருக்க வேண்டியது அவசியம் எனக் கூறப்படுகிறது. தற்காலத்தில் பெற்றோர்கள் பலர் இதனை விளங்கிக்கொள்ளும் நிலையில் இல்லை. அவர்கள் தாழுண்டு, தங்கள் வேலையுண்டு என்று பகல் இரவு பாராது அலைந்து திரிகிறார்கள். பிள்ளைகளுக்கு இது வாய்ப்பாகி விடவே, அவர்கள் மனம் போன போக்கில், செல்ல, தீய சக்திகள் அவர்களை அரவணைத்துக் கொள்கின்றன. காலங்கடந்து, நிலைமை முற்றியிடன், பிள்ளைகளின் அவலநிலையையிட்டு வருந்துவதாலோ பரிகாரம் தேடி அலைவதாலோ பயன் ஏற்படப் போவதில்லை. ஆகவேதான் 'வரமுன் காக்க' எனப் பெரியோர் கூறியுள்ளனர்.

பெற்றோரின் கண்காணிப்பு, பிள்ளைகளின் நல்வாழ்விற்கு மிக அவசியம். கண்காணிப்பு என்பதால் நாம் விளங்கிக் கொள்வது யாது? பிள்ளைகள் எந்த நேரத்தில் எங்கு நிற்கிறார்கள்; யார் யாருடன் சேர்ந்து பழகுகிறார்கள்; அவர்களுடைய நண்பர்கள் யாவர்; அவர்களின் நடத்தைகள், குணவியல்புகள் எத்தகையன; பாடசாலை நேரங்களில் அங்கு உள்ளனரா; மற்றைய நேரங்களை எவ்வாறு கழிக்கிறார்கள் போன்ற இன்னோரன்ன விஷயங்களைப் பெற்றோர்கள் கண்காணித்து வருதல் அவசியமாகும். தமக்கு நேரமில்லை; வேலைப்பழு; பொதுப்பணிகள்; அது, இது என்று சொல்லி, பிள்ளைகளைக் கண்காணிக்காதும், வழிப்படுத்தாதும் விட்டு விடும் பெற்றோர்கள், பின்னர் பிள்ளைகள் வளர்ந்து ஒழுக்கவீனங்கள், நடத்தைப் பிறழ்வுகள், குற்றச் செயல்களில் ஈடுபடும்போது, கவலைப்படுவதும் கண்ணீர் சிந்துவதும் காலங்கடந்த செயலாகும். பிள்ளைகளை வழிப்படுத்தி, நெறிப்படுத்தி நல்லொழுக்கம், நன்னடத்தை பேணுபவர்களாக வளர்த்து விடுவதில் பெற்றோரின் வகிபங்கு மகத்தானது. அது மிகப் பெரிய அறம் ஆகும்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்கு உலகமெலாம்”

## விடுதலை - தீய பழக்கத்திலிருந்து

பழக்கங்களுக்கு மனிதர்கள் இசைந்து கொடுத்து வரும்போது, நாளடைவில் அப்பழக்கங்கள் அவர்களைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொள்கின்றன. பின்னர் அப்பழக்கங்களிலிருந்து விடுபடுவது என்பது மனிதர்களுக்குச் சிரமமான காரியம் ஆகிவிடுகின்றது. அப்பழக்கங்கள் நல்லவையாக இருந்து விட்டால் வரவேற்கப்பட வேண்டியவையே. ஆனால், அப்பழக்கங்கள் மனிதர்களைக் கெடுப்பவையாக அமைந்துவிட்டால், அவர்களின் வாழ்வையே பாழாக்கி விடுகின்றன. மனித இயல்புகள், மனிதனுடன் கூடப் பிறந்தவை. அவை மனிதனுக்கு உரித்தானவை. அவை எப்பொழுதும் மனிதனுக்கு நன்மை பயப்படவை. அவைதான் மனிதத் தன்மைகள், மனிதாபிமானம், மனித தர்மம் ஆகும். அவற்றை மனிதர்கள் விரும்புவது தற்காலத்தில் குறைந்து வருகிறது. மனிதர்களின் இன்றைய நிலை, நல்ல கனியிருக்க, அதை விளக்கி விட்டு, கயர்ப்புச் சுவையுள்ள காய்களைத் தெரிந்தெடுத்துச் சுவைப்பதற்குச் சமமாகும்.

மனிதப் பழக்கங்கள் அவை நல்லவையோ தீங்கானவையோ, மனிதர் களிடம் இடையில் வந்து சேர்ந்தவை. மனிதர்களின் விருப்பத்துடனேயே அப்பழக்கங்கள் அவர்களைப் பற்றிக் கொண்டு இருக்கின்றன. அவற்றி விருந்து மனிதர்களை மீட்பது என்பது இலேசான காரியமல்ல. எனவேதான், இளம்பராயத்திலிருந்தே மனிதர்கள் நல்ல பழக்கங்களைப் பழகிக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகின்றது. தீய பழக்கங்களைப் பழகியவர்கள், அவற்றிற்கு மீளா அடிமைப்பட்டு, தங்கள் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிக் கொள்கிறார்கள். வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே, மாளவதற்கு அல்ல என்பதை நாம் உணர்ந்து கொண்டால், வாழ்க்கையின் வெற்றிக்கு அதுவே முதற்படி யாகின்றது.

செல்வந்தர் ஒருவர் இருந்தார். பணக்காரராக அவர் இருந்தமையினால், உழைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதனால் ஓய்வு நேரம் அவருக்கு அதிகம். ஓய்வு நேரத்தை, நண்பர்களுடன் சேர்ந்து, மதுபானம் குடித்துக் கழிப்பதுவே அவருடைய பொழுதுபோக்கு. குடிப்பழக்கம் அதிகரிக்க, அவரின் பணம் கரையத் தொடங்கியது மட்டுமல்ல, அவரின் உடல் நலமும் குன்றி நோயாளியாகிவிட்டார். மதுபானம் மேலும் அருந்தினால் உயிருக்கே

ஆபத்து என்று டாக்டர் கூறிவிட்டார். அதனால் அவரும் குடிப்பழக்கத்தை நிறுத்திவிடப் பெரும் முயற்சி எடுத்தார். ஒருவாறாகக் குடியை நிறுத்தியும் விட்டார். பெரும் சாதனைதான். ஆனால் அவரை ஒருமுறை சந்தித்தபோது, எப்படி அவரால் குடியை நிறுத்த முடிந்தது என்று கேட்டபோது, அவர் கூறிய பதில்தான் எல்லோரையும் திகைக்க வைத்தது. அவர் சொன்னார், குடிப்பழக்கத்தை நிறுத்துவதற்கு, அதற்குப் பதிலாகத் தான் சிகிரெட் புகைக்கும் பழக்கத்தை அதிக அளவில் மேற்கொண்டமையே காரணம் என்று. சிகிரெட் புகைக்கும் பழக்கத்தினால் ஏற்படப் போகின்ற பாதகமான விளைவுகளை அறியாதவர் போல அவ்வாறு கூறினார். ஒரு கெட்ட பழக்கத்தின் கோரப் பிடியில் இருந்து தப்புவதற்கு இன்னொரு கெட்ட பழக்கத்தின் துணையை நாடுவது எத்துணை பேதமை என்பதை உணர்ந்து கொண்டால் மேலும் இந்தக் தவறு நேர்ந்திருக்காதல்லவா? தவறு செய்வது மனித இயல்பு என்று கூறி ஒரு குற்றத்தை நியாயப்படுத்துவது மனிதர்களிடையே காணப்படுகிறது. உண்மையில், தவறு செய்வது மனித இயல்பு அல்ல; அது மனிதப் பழக்கம்.

உண்மை பேசுவது, அன்பு செலுத்துவது, அமைதி பேணுவது, இன்னா செய்யாமை, பிறர் நலனில் அக்கறையும் ஆர்வமும் கொள்வது என்பவை மனித இயல்புகள், மனிதத் தன்மைகள். அவையே மனித மேம்பாடுகளும், மனித விழுமியங்களும் ஆகும். இக்குண இயல்புகள் மனிதர்களுக்குச் சொந்தமானவை. மனிதத் தன்மைகள் மனிதனிடம் ஆழந்து கிடக்கின்றன. அவை மனிதனால் வெளிக் கொணரப்பட வேண்டியவை. அவ்வாறு அவை துலக்கம் பெறும் போதுதான் மனிதன் மனிதனாகின்றான். அதாவது மனிதத் தன்மைகளை உபாசிப்பவனாகவும், வாழ்க்கையில் அவற்றைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுபவனாகவும் திகழ்கின்றான்.

ஆனால் இடையில் வந்து சேருகின்ற பழக்கங்களான பொறாமை, பேராசை, பகைமை, கோபம், செருக்கு, அவா, பண்பற்ற பேச்சு, பிறழ்வான நடத்தை, காமம், போதைப்பொருள் பாவனை, களவு, பொய், வஞ்சம், வன்முறை என்பன மனிதனுடைய உரிமைகளை அதாவது மனிதத் தன்மை களை மறைத்துவிட்டு, மனிதனை ஆட்டிப்படைக்கின்றன. மனிதன் தன்னை உணர்ந்து தன்னைப் பீடித்துள்ள தீய பழக்கங்களிலிருந்து தான் விடுதலை பெற முயல வேண்டும். அப்பொழுதுதான் மனித வாழ்க்கை சிறப்புறும்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்கு உலகமெலாம்”

## பரப்பிரம்மம்

செருக்கு, காவும், அகந்தை, மமதை என்பனவற்றை விலக்கி வாழ்வதே மனிதர்மம் என்று நமது சமயம் கூறுகிறது. இக்கருத்தைத் தெளிவாக விளக்குவதற்குப் பல புராணக் கதைகள் புனையப்பட்டுள்ளன. பலர் கதை களைச் சுவைக்கின்றார்கள்; அவற்றில் பொதிந்துள்ள அறக்கருத்துக்களையோ, வாழ்வியல் தத்துவங்களையோ, அறிந்து வாழ்க்கையில் அனுசரிக்க முயற்சிப் பதில்லை.

இருசமயம் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் இடையே போர் நிகழ்ந்தது. இந்தக் கடுமையான போரின் இறுதியில் தேவர்கள் வெற்றி பெற்றனர். அந்த வெற்றிக் களிப்பு, அவர்களுக்குப் போதையை ஊட்டியது. அதனால் கார்வமும், செருக்கும் கொண்டார்கள். தமக்கு மேலே வேறு சக்தி ஒன்று உண்டு என்பதை மற்றுத், எல்லா வெற்றிக்கும் தாமே காரணம் என்றும் அதற்குரிய சிறப்புக்கள் தம்மையே சேர வேண்டும் என்றும் எண்ணி எண்ணிப் பெருமிதம் எய்தினர்; கார்வமும் கொண்டனர்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலான சக்தியாம் பரப்பிரம்மத்திற்குத் தேவர்கள் இவ்வாறு காள்வது சரியெனத் தோன்றிவில்லை. பிரம்மம், ஓர் ஒளி வடிவினைத் தாங்கி தேவர்கள் முன் சென்று நின்றது. அந்த ஒளி யாராக இருக்கலாம் என்று தேவர்கள் ஆராயத் தொடங்கினர்.

முதலில் அக்கினி பகவான் வந்தார். அவரைப் பார்த்து அந்த ஒளியானது, நீ யார்? என்று கேட்டது. அதற்கு, அக்கினி, தான் அக்கினி என்பதையும், வெப்ப சக்தியாக எல்லாவற்றிலும் உறைந்திருப்பதையும் எடுத்துக்கூறி, தன் வல்லமையையும் பெரிதுபடுத்திக் கூறியது. ‘அப்படியானால் உனக் குள்ள சக்தி எவ்வளவு இருக்கும்?’ என ஒளி கேட்டது.

‘இந்தப் பூமியில் உள்ள சகலவற்றையும் நொடியில் எரித்துச் சாம்பலாக்க என்னால் முடியும்’ என்று அக்கினி பதிலளித்தது. காவும் தலைக்கேறியிருந்தமை தெரிந்தது.

அப்போது அந்த ஒளியானது ஒரு சிறு துரும்பை அக்கினியின் முன் வைத்து, ‘இதை இயலுமாயின் எரித்து விடு, பார்க்கலாம்’ என்றது. அக்கினி தனது முழு வல்லமையையும் பயன்படுத்தி அந்தச் சிறு துரும்பை எரிக்க முயன்றது. ஆனால் அதனால் முடியவில்லை. அக்கினி தோற்றது.

அடுத்து வாயு வந்தது. ஒளி, ‘நீ யார்?’ என்று கேட்டது. ‘நான் வாயு. இந்த ஆகாயப் பெருவெளியை நிறைத்திருப்பது நான்தான்’ என்றது. அதற்கு ஒளி ‘உன் சக்தி எவ்வளவு?’ என்று கேட்டது. “இவ்வுலகிலுள்ள எந்தப் பொருளையும் என்னால் எடுத்துப் பறக்கச் செய்யும் ஆற்றல் உண்டு” என்று வாயு.

‘சரி. உன் ஆற்றலைக் கொண்டு, இதோ இந்தச் சிறு துரும்பை அசையக் கெய், பார்க்கலாம்’ என்று ஒளி கூறியதும், வாடு தன் முழுப் பலத்தையும் பிரயோகித்து நிலத்தில் கிடந்த துரும்பை அசைத்துத் தூக்க முயன்றது. என்ன ஆச்சரியம். சிறிய அளவில் கூட அதனை வாடுவினால் அசைக்கத் தன்னிலும் முடியவில்லை.

ஒரு சின்னஞ் சிறு துரும்பை, அக்கினியால் எரிக்கவும் முடியவில்லை; காற்றினால் நகர்த்தவும் இயலவில்லை என்றால் அங்கு நின்ற தேவர்கள் திகைக்காமல் வேறென் செய்வார்கள். ஒடினார்கள் தேவேந்திரனிடம்; அதுவரை நடந்தவற்றை விபரமாகக் கூறினார்கள்.

இந்திரன் ஒளியிருந்த இடத்திற்கு வந்தான். அங்கு அவன் ஒளியைக் காணவில்லை. அந்த இடத்தில் கல் லோகங்களினதும் அன்னையாகிய உமாதேவியார் தோன்றினார். இந்திரனும் உமாதேவியாரை நோக்கி, ‘இங்கு சற்றுமுன் தோன்றிய ஒளி யார் ஆக இருக்கலாம்’ என்று கேட்டான்.

‘அந்த ஒளி வேறு யாருமல்ல; எல்லாவற்றிற்கும் மூலமும் முதலுமாக உள்ள பரப்பிரம்மே அந்த ஒளியாகும். இந்த உலகம், ஏனைய அண்டங்கள் யாவும் தோற்றுவிக்கப்பட்டதும், அவை இயக்கப்பட்டு வருவதும் இப் பரப்பிரம்மத்தினாலேயாகும். பரப்பிரம்ம சர்வ வல்லமை படைத்தது. உலகின் எல்லாச் சக்தியும், வல்லமைகளும், ஆற்றல்களும், அவற்றின் மேன்மை சிறப்புக்களும் பேராற்றல் நிறைந்த பிரம்மத்தையே சாரும். வேறு யாராவது இவற்றிற்கு உரிமை கோருவது, அவர்களின் அறியாமையை துலக்குவதாகவே உள்ளது. தேவர்களாகிய நீங்கள் பெற்ற வெற்றியும், ஏனைய சிறப்புக்களும் உங்களுடைய ஆற்றலின் மகத்துவம் என்று எண்ணிக் கர்வங் கொள்ளாதீர்கள். பரப்பிரம்மத்தின் பேராற்றலே உங்களுக்கு வெற்றியைப் பெற்றுத் தந்தது. நீங்கள் அதைப் புரிந்துகொள்ளத் தவறி விட்டார்கள். அதுவின்றி ஓர் அனுவும் அசையாது; இயங்காது இவ்வுலகில் என்பதை உங்களுக்குப் புரிய வைக்கவே இந்த ஒளியின் தோற்றமும்; சிறு துரும்பை அசைப்பதான் நாடகமும் நிகழ்த்தப்பட்டது. எல்லாவற்றையும் நிகழ்த்துவது பரப்பிரம்மமே. நாம் எல்லோரும் பரப் பிரம்மத்தின் ஆணைக் குட்பட்டு நடப்பவர்கள்; கட்டுப்பட்டவர்கள். அந்த வகையில் தேவர்களோ மனிதர்களோ அசுரர்களோ தங்கள் எல்லாப் பலத்தையும், சக்தியையும் அந்தப் பரம்பொருளிடமிருந்தே பெற்றுக் கொள்கின்றனர். அதனால் தம்மைப் பற்றிக் கர்வம் கொள்வதற்கு நியாயம் இல்லை’ என்று உமாதேவி கூறி முடித்தார். நம்மை நாம் உணர்ந்து கொண்டால், எம்மிடமுள்ள செருக்கு, கர்வம், அகந்தை, மமதை என்பவற்றை அகற்றி விடலாம்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”

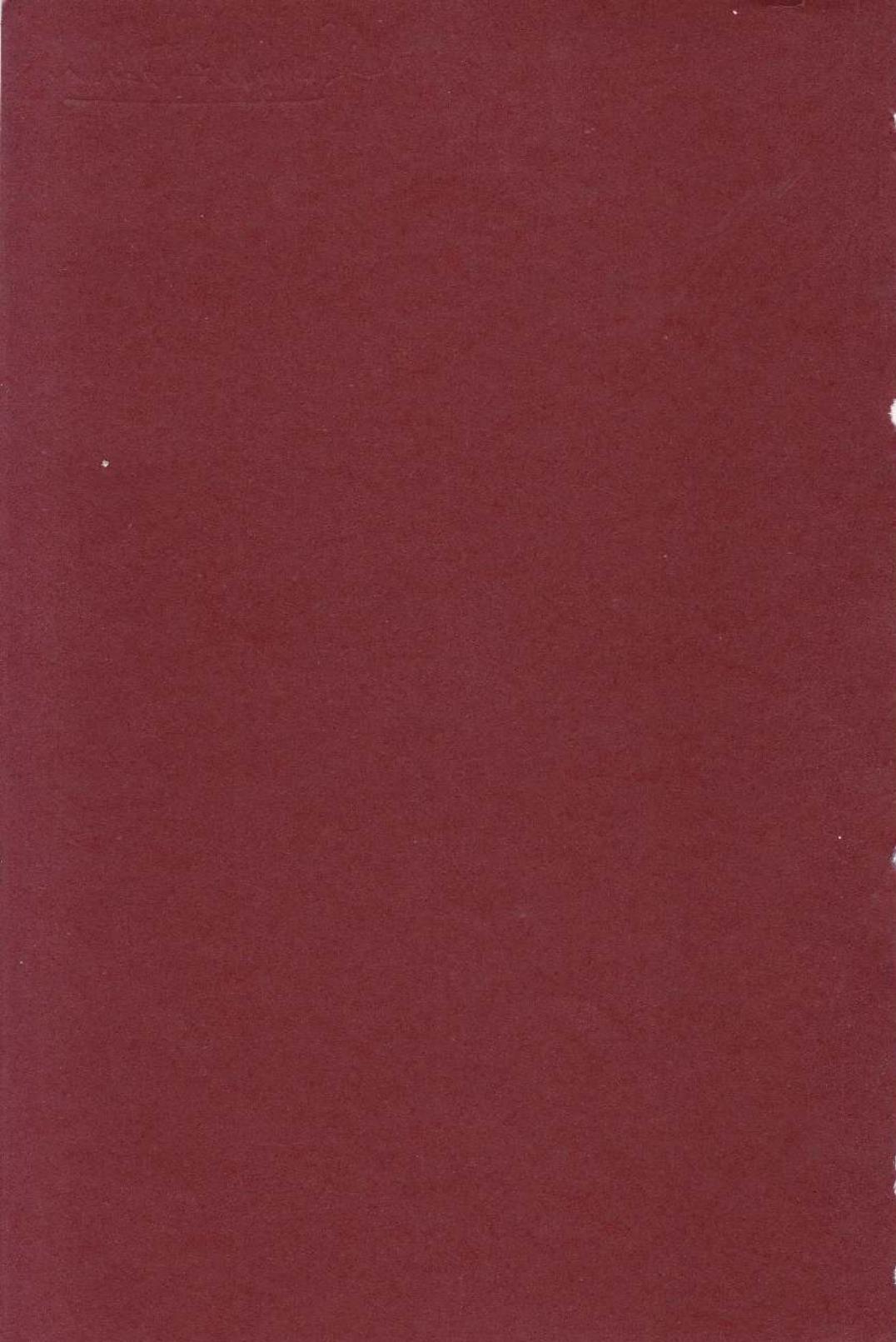
K. SOMASUNDARAM

**JUSTICE OF PEACE**

(ALL ISLAND) SRI LANKA.

REG. NO: 2006/07/WP/WH/B/305.

Clement Day Jr





## இந்துராசினியர்.....



கலாந்தி குமாரசாமி சோமசுந்தரம் தேசிய மட்டத்தில் நன்கு அறியப் பெற்ற கல்வியியலாளர், எழுத்தாளர், சொற்பெற்றிவாளர் மற்றும் வாலெனாலி, தொலைக்காட்சி நேர்முக வர்ணனையாளர். பட்டதறி ஆசிரியராகத் தனது கல்விப்பள்ளியை ஆயம்பித்தவர். இவங்கைக் கல்வி தீர்வாக சேவையில் வட்டாரக் கல்வியித்திகாரி, மாவட்ட பிரதம கல்வியதிகாரி, மாவட்டச் கல்விப் பணிப்பாளர் ஆகிய பதவிகளையாற்பாணம், மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களில் வகித்தவர். மகரகம் தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் (NIE) தமிழ்க் கல்வி பணிப்பாளராகவும், உதவிப் பணிப் பாளர் நாயகம் ஆகவும் பணியாற்றியவர். ஜூர்மன் தொழிறுப்பு ஒத்துழைப்பகத்தின் (GTZ) இலங்கை நிறுவகத்தின் கல்வி நிபுணத்துவ ஆலோசகராகவும் கடமையாற்றியவர்.

சென்னை, இலண்டன் பலகலைக்கழகத்தின் பட்டதறியாளன் இவர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் வழங்கிய பட்டப்பாரின் கல்வி டிப்ளோமா பட்டத் தையும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் வழங்கிய கல்வியியல் முதுகலை மாணிப் பட்டத்தையும்(எம். ஏ.) பெற்றவர். கெளரவு கலாந்திப் பட்டத்தை இலண்டன் உலக சைவப் பேரவை இவருக்கு வழங்கியுள்ளது.

இவர் 'கலாபுஷணம்' தேசிய விருது, 'சித்தாந்த வித்தகர்' பட்டம் மற்றும் கொழும்புக் கம்பனி கழகம் வழங்கிய 'முதறிஞர் விருது' ஆகியவற்றைப் பெற்றார்களை குறிப்பிடத்தக்கது.

'நல்லைநகர் நாவலன்' (1978), 'சைவ மரபும் தமிழர் வாழ்வும்' (1994), 'மனித விழுப்பியக்கள்' (1995), 'நல்வாழ்விற்குரிய நடைமுறைச் சிந்தனைகள்' (1996), 'சைவ விழுப்பியங்கள்' (1998), 'ஸைவ வாழ்வியற் சிந்தனைகள்' (1999), 'மனித மேம்பாடு' முச் சிந்தனைகள் (2000) 'வாழ்வு நலம் பெற நாங்கிந்தனைகள்' (2006), 'மனித வாழ்வுக்கை விழுப்பியங்கள்' (2010) என்பன இவரின் ஏணைய நால்கள். இவாது இரண்டு நூல்கள் வாக்குகிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசுப் பெற்றவை. இவாது சைவசமய நூல்கள் இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சினால், தேசிய ரத்தியில் வழங்கப்பட, சிறந்த சைவசமய எழுத்தாளர் விருதுகளை மூன்று தடவைகள் இவருக்குப் பெற்றுக் கொடுக்கன.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவராகவும், இவங்கைக் கலைக்கழக (சாகித்திய மண்டலம்) இலக்கியக் குழு உறுப்பினராகவும், இவங்கைக் கல்வி அமைச்சின் இந்து சமய ஆலோசனைச் சபை உறுப்பினராகவும், இவங்கை வாலெனாலி தேசிய சேவை - தமிழ் நிகழ்ச்சி ஆலோசனைச் சபை உறுப்பினராகவும் விளங்கியவர்.

இக் கல்விமான் அகில இவங்கை இந்து மாமன்றத்தின் முகாமைப் பேரவை உறுப்பினராக உபதலைவராகப் பல ஆண்டுகள் மாமன்றத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவிய பெருமகன். தற்போது மாமன்ற நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளர் சபை உறுப்பினராக சமய விவகாரங்கள் குருதுலம் விழுக்கள் குழுத் தலைவராக விளங்குகின்றார்.

- வெளியீடுகள்குழு  
அவை இவங்கை சிறந்த மாமன்றம்